"cogito ergo sum"

Ağustos-Eylül 2017 Sayı 6-7

HAYALET

Hayal Gücü Tetikleyicisi

Tatil geldiği zaman
Ağlarım ben inan
Gidiyorsun işte
Arkana bakmadan
Nasıl geçer bu yaz
Ne olur bana yaz
Sen sen sen
Sen bir ömre bedel
Yok yok yok
Gitme gitme gel
Eylülde gel

Okul yolu sensiz
Ölüm kadar sessiz
Geçtim o yoldan dün

İçim doldu hüzün
Yapraklar solarken
Adını anarken
Bekletme ne olur
Gelmek zamanı gel
Yok yok yok
Gitme gitme gel
Eylülde gel

Eylülde gel Eylülde okul yoluna
Konuşmadan yürüyelim gireyim koluna
Görenler dönmüş hem de mutlu diyecekler
Ağaçlar sevinçten başımıza konfeti gibi
Yaprak dökecekler

MKAANS

Hayalet
Ağustos-Eylül
2017

Sayı: 6-7

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç
Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Ağustos-Eylül 2017 Sayı 6-7'nin oluşmasında değerli katkıları ile destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Aynur Kulak-Emrullah Çıta-Gökçe Mehmet Ay-
Mehmet Berk Yaltırık-Melahat Yılmaz-Okan Kasnak-
Özlem Ertan-Reha Ülkü-Sezin Mavioğlu-
Süheyl Toktan-Ümit Kireççi-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan Sevinç

e-Mail
hayaleteposta
@gmail.com

Editörden...

Hayalet Ağustos-Eylül 2017 Sayı 6-7 nihayet yayında.

Zaman…
Beklerken çok yavaş,
Kederliyken çok uzun,
Sevinçliyken çok kısadır,
Ve çalışırken çok çok daha kısadır…

‘’Hayaller ve gerçekler hep yarışır. Hayaller hep önden gider ama her zaman gerçekler kazanır”

Hayal ettiklerimizi yazalım çizelim ve bizim gibi hayalperestler ile paylaşalım istedik, bu gaye ile yola çıktık ama yine gerçekler kazandı ne yazık ki…

Tek bir gerçek var oda ‘’geçim gailesi” ülkemin her geçen gün ağırlaşan yaşam koşulları hayal etmemize bile fırsat vermiyor artık.

‘’Önemli olan zamana bırakmak değil..!
zamanla bırakmamaktır…”

Bizim de bırakmaya niyetimiz yok, hayal etmeye geç de olsa güç de olsa hayallerimizi paylaşmaya devam edeceğiz.

İyi okumalar.

Hayal’et

ben ne güzel işerim
güneşe karşı
arkamda medrese duvarı
önümde çarşı
bir sürekli kaşınmadır
yaşadığım
törelere ve alışkanlığa
karşı

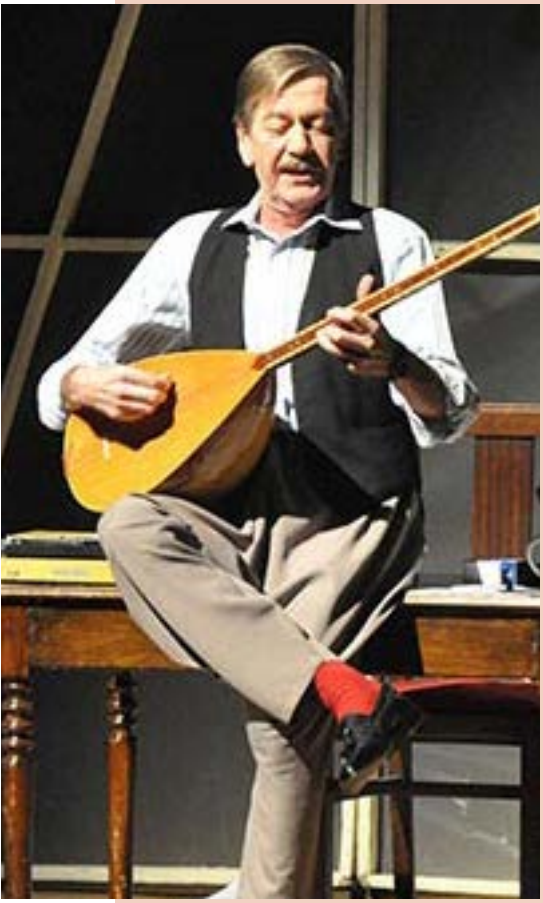

SUYORUMCULARI'NA

I
ben ne güzel işerim güneşe karşı
arkamda medrese duvarı önümde çarşı
bir sürekli kaşınmadır yaşadığım
törelere ve alışkanlığa karşı
geldim gittim geldim bir şey bulamadım
üzüldüğüme ve yorulduğuma karşı
ah aklıma her şey gelir, her şey gelir
doğan güne karşı batan güne karşı
sözde kirlettiğimiz bütün her şey duruyor
bak ne diyorum sana, ele güne karşı
biz duralım bir sürekliyiz duralım
durukluğa, tüberküloza ve uranyuma karşı
durduk, ateş besledik, kuşları sürekledik
arkamız medrese duvarı önümüz çarşı
güneşe güneşe karşı

Turgut Uyar

FERHANGI ŞEYLER VERSIYONU

"ben ne güzel işerim sabah günese karşı
onumde medreseler ardimda uzun carsi
ramdidam ramdidam ramdidam didam ramdidam

turgut uyar soylemis ben saza uyarladim
belki turgut cok kizar azicik yuvarladim
ramdidam ramdidam ramdidam didam ramdidam

agustos yirmiiki dediler ustan ölmüs
cok komiksin azrail turgut uyar ölür mü
ramdidam ramdidam ramdidam didam ramdidam.."

Ferhan Şensoy

Ümit Kireççi

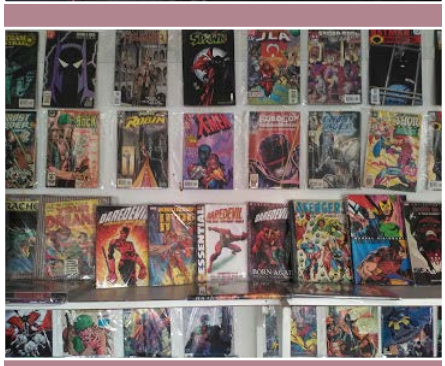

BEYOĞLU SAHAF FESTİVALİ'NDEN ÇİZGİ ROMAN MANZARALARI....

Sahaf Festivalinde çizgi romanların izini sürmek ve hızlıca sona ulaşmanın üzüntüsünü yaşamak... Kısaca böyle tanımlayabiliriz bu seneki festivali. Çizgi romanı Büyülü Dükkan, 40 Ambar Sahaf ve Özer Sahaf'ın temsil ettiği festivalde bir kaç sürprizi saymazsak çok bir şey yok çizgi roman adına. Ama şaka bir yana yine de eskisiyle yenisiyle, mizahıyla macerasıyla, yerlisiyle yabancısıyla bu üç sahaf her türlü keyfe uygun çizgi romana ulaşımı sağlamış durumdalar.

Ressam Ersin BURAK

1946 yılında Adapazarı'nda doğdu. Ünlü Ressam **Faruk Geç**'in halasının oğlu, Ünlü Ressam **Sezgin Burak**'ın *(Tarkan çizgi-romanının Yaratıcısı)* kardeşidir.

1978'de Devlet Güzel Sanatlar Akademisi **Grafik sanatlar** bölümünden mezun oldu.

1965-1973 ve 1982-2001 yıllarında **Bizimkiler** çizgi-bandının günlük-haftalık olarak çizdi.

1965-1980 yılları içinde Reklamcılık sektöründe grafiker, ressam ve art direktörlük görevlerinde bulundu.

1972'de **İsmet Bozdağ'** ın yazdığı **"Duman Reis ve Roçinellanın Aşkı"** çizgi-romanını resimledi.

Gün gazetesinde **"Aslan Bey"** çizgi-romanı yazdı ve çizdi.

1978'de Hürriyet gazetesinde **"Çanakkale Geçilmez"** çizgi-romanını yazdı ve çizdi.

1982-1984 yılları arsında **"Hürriyet Çocuk Magazin"** dergisini yayına hazırladı ve yönetti.

1984-1989 yılları arasında rahmetli **Çetin Emeç**'in isteğiyle **"Memo"** fotoromanını Hürriyet kelebek ekine hazırladı ve yönetti.

1986'da **"Memo Kırlangıç Tepesi"** isimli filminin yapım-yönetmenliğini gerçekleştirdi.

Kültür Bakanlığı için **"Tuşpa' dan Van' a"** belgesel yapımını, afiş, pankart ve tanıtım broşürümün yanı sıra filmin senaryosunu, art direktörlüğünü ve kurgusunu hazırladı.

Hürriyet gazetesinde 1980'li yılların sonundan itibaren 2001 yılına kadar Bulmaca, Eğlence, Çocuk konulu tüm ek, dergi ve sayfalarını hazırlayıp, yönetti.

Prof. Haluk Şahin ile birlikte Hürriyet Pazar ekinde 2yıl boyunca **"Vitrin"** isimli, haftalık panaromik sayfayı hazırlayıp, çizdi.

Murat Bardakçı ile Osmanlının A takımı **"Cimdallılar"** isimli çizgi-romanını hazırlayıp, çizdi.

Aydın Doğan Vakfı için Dede Korkut destanının **"Bamsı Beyrek"** öyküsünü çizgi film haline getirdi.

2004 yılında Vatan gazetesine **"Civanmert Kerim"** isimli çizgi-roman hazırlayıp yazdı ve çizdi.

2006-2008 yılları arasında İtalyan çizgi-roman yayın grubu **Sergio Bonelli Editore**'ye **"Volto Nascosto"** çizgi roman serisinin 4, 10 ve 11. sayılarını albüm olarak çizdi.

2010 yılında Hz. Muhammed' in hayatıyla ilgili **"Kutsal Güzellik"** çizgi-romanını Hürriyet Gazetesi için yazdı ve çizdi.

2011 yılında T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığının **"Pehlivan"** isimli belgesel-araştırma kitabının Kurtdereli Mehmet Pehlivan ve Adalı Halil Pehlivan bölümünü resimledi.

2011 yılında Kozyatağı Kültür-Sanat Merkezinde*(Kozzy)* ve Tuzla Sanat Galerisinde **"Çizgide 40yıl"** adlı kişisel sergisinde; resim ve çizgi-roman yapıtlarından örnekler sergiledi.

2012 yılında **22. Uluslararası İstabul Sanat Fuarı**'nda, 5 sanatçının yer aldığı **Tuzla Belediyesi Standında** eserleriyle yer aldı. **"Beyaz Atlar"** isimli çalışması da Fuar Kataloğununa girdi.

2013 yılında Tuzla Sanat Galerisinde **"Ersin Burak 2013 Resim Çalışmaları"** adlı kişisel sergisinde; **Kafkasya** ve **At** temalı resim ve heykel çalışmalarından örnekler sergiledi.

2015 yılında Caddebostan Kültür Merkezinde *(CKM)*, Bozcaada Sanat galerisinde, Tuzla Belediyesi sanat galerisinde ve Deniz Harp Okulu salonunda **"Çanakkale Destanı 100.yıl"** sergilerilerini açtı.

2016 Mayıs ayında, Dünyanın ilk yazılı destanı olan **"Gılgamış Destanı"**nı; anlatım metinleriyle birlikte yağlı boya tablolar halinde, **Caddebostan Kültür Merkezinde (CKM)**, sanat severlerle buluşturdu.

2017 yılında Türkiye Jokey Klubu, **Veliefendi Hipodromu'nda Çanakkale Destanı 100.yıl** resimlerinden örnekler sergiledi.

Sanatçı, Halk Destanları temalı sergi çalışmalarına devam etmektedir.

"NARTLARIN ÜLKESİ KAFKASYA"
RESİM SERGİSİ
30 Eylül-14 Ekim 2017
İSTANBUL KAFKAS KÜLTÜR DERNEĞİ 1952
Açılış kokteyl Saat: 18:00
E.BURAK
Sizleri
Nartların Ülkesi KAFKASYA
Sergisine Davet Ediyor.
İstanbul Kafkas Kültür Derneği
Altunizade Mah. Bağlarbaşı Nuh Kuyusu Cad. No:110 Üsküdar/İstanbul

Ümit Kireççi

Konumuz Injustice'e mitolojiler, arketipler, çizgi roman kahramanları ve uyarlamalar ekseninde bakarsak Superman'in bu versiyonuyla antik Yunan kahraman Heracles'in benzerlikleri kadar farklılıklarının da göz önüne serildiği gerçeğidir.

"INJUSTICE EFSANESİ" VE SÜPERMAN HERACLES FARKLILIĞINA KISA BIR BAKIŞ

Injustice çizgi roman dizisinin yurt dışında olduğu kadar ülkemizde de büyük ilgi gördüğü kulağımıza gelen rakamlardan anlaşılıyor. Ancak konumuz bu değil. Konumuz Injustice'e mitolojiler, arketipler, çizgi roman kahramanları ve uyarlamalar ekseninde bakarsak Superman'in bu versiyonuyla antik Yunan kahraman Heracles'in benzerlikleri kadar farklılıklarının da göz önüne serildiği gerçeğidir.

Injustice Çizgi Romanı Tarihçesi

Bilindiği üzere Injustice "Gods Among Us" -1- (Adaletsizlik – Tanrılar Aramızda) 2013 yılında ortaya çıkan ve DC Comics kahramanlarını temel alan bir bilgisayar oyununun ilk bölümünün adıdır. Ve yine aynı isme sahip çizgi roman dizisine sahiptir. Çeşitli yazar ve çizerlerin ortak çalışması olan çizgi roman dizisi toplamda 10 ciltlik bir macerayı içermektedir. Ve ne büyük şanstır ki Çizgi Düşler Tulgan Köksal çevirisiyle hayat bulan ve ciltleri ülkemizde defalarca basılan diziyi 2015 yılında basmaya başlamış ve hızlıca son ciltlere ulaştırarak okuyucusunu gündemden uzaklaştırmamıştır.

Konusu

Injustice "Gods Among Us" -1- dizisinin konusu Batman'in azılı rakibi Joker'in bir şekilde Superman'in zihnini ele geçirmesi sonucu ortaya çıkanlardır. Doomsday adlı düşmanıyla dövüştüğünü sanan Superman aslında hamile karısı Lois'le dövüştüğünü onu ve bebeğini öldürdüğünde anlar. Bu arada Lois'in ölümüyle patlayan bir bomba da Metropolis'i havaya uçurmuş milyonlarca insanı öldürmüştür. Superman bu olaylar sonucunda kendini kaybederek Joker'i öldürür. Daha sonra da yanına aldığı kahramanlarla dünya genelinde bir diktatörlük kurarak barış (!) getirmeye kalkışır. Bu süreçte de Batman kurduğu ekiple onu engellemeye çalışır. Bu muhteşem savaşın ve mücadelenin tamamı da 10 cildi kapsar (Not - Yakın zamanda ülkemizde 9. Cildi basılmıştır).

Mitler, Arketipler ve Comics Heroları

Artık kabul gördüğü üzere hemen her ülkede bir araştırmacı çizgi roman kahramanları ve ama fakat özellikle comics herolarını mitlerle, mitolojiyle ilişkilendirmektedir. Neresinden bakarsak bakalım süper kahramanların kökenlerinin çok eskilerde gizli olduğunun altı her fırsatta çizilmektedir. Tıpkı masalların birçoğunun kökeninin çok eski mitolojilerde yatması gibi. Buna örnek olarak Sindirella masalını gösterebiliriz. Bildiğimiz gibi Sindirella (Külkedisi) bir gün kötü yürekli üvey annesine karşı çıkarak prensin balosuna gider. Orada ayakkabısını düşürür ve Prens onu bulabilmek için ayakkabıyı ülkenin her kadının ayağında dener. Masalın bu hali 1697 yılında Grimm Kardeşler tarafından derlenmiş. Oysa yedinci yüzyıl yazarı Strabo bunun farklı bir versiyonunu çok önceden anlatmıştır. Strabo'ya göre adı Rodopis olan bir köle kız banyo yaparken bir kartal ayakkabısını çalmış ve Firavunun kucağına bırakmıştır. Böylece Firavun Rodopis'e ulaşmak için ülkedeki her kadının ayağında denemiştir ayakkabıyı.

Özetle bir masalın veya halk hikayesinin veya çizgi roman kahramanının bir öncülü hep var olagelmiştir desek yalan olmaz.

Bu da bizi arketip kavramına ulaştırır.

Nedir arketip? Arketip kısaca "hep eski bir modelin var canım" tarzı bir şeydir. Yani bir sanatçı veya sıradan insan ne üretirse üretsin veya nasıl davranırsa davransın bir şekilde eski bir versiyonunun hep olacağı gerçeğidir. Yunanlı düşünür Platonla başlayan, Propp ve Campbell tarafından sınıflandırılan, Carl Gustave Jung tarafından da psikolojiye dahil edilen arketip kavramı çizgi romanda da yerini bulmaktadır.

Bu arada hemen Sindirella masalı örneğine dönelim ve not düşelim aynı masal Çin'den İngiltere'ye farklı kültürlerde irili ufaklı benzerliklerle defalarca ele alınarak anlatılmıştır. Bu da Gustave Jung'un arketip tanımına uymaktadır. Jung'a göre arketip, kısaca açıklarsak dünyanın her yanında ortak bir sorun veya durum karşısında insanların aynı davranışı sergilemesi veya aynı çözüme ulaşmasıdır. Veya insanların işittiği veya kulak misafiri olduğu bazı bilgi kırıntılarını alıp kendi çevresine uyarlamasıdır.

Böylece de çizgi roman kahramanlarına ulaşabiliyoruz.

Çaresiz kalan insanların doğa üstü güçleri olan veya olmayan kahraman veya peygamberlerden medet umması belki de en eski arketiplerden biri olsa gerek. Görünen o ki "Aman biri gelse de kıçımı kurtarsa" beklentisi ciddi ciddi hayatımızın her alanında kendine yer bulmuştur. Haliyle de dizi filmden sinemaya romandan çizgi romana yayılan geniş bir yelpazede her an karşımıza çıkmaktadır.

Şimdi artık bazı çizgi kahraman öncüllerini bir

yana bırakarak ilerlersek orijinal köken hikayesini de görmezden gelerek Injustice Superman'inin Heracles'le olan benzerliklerini ve farklılıklarını masaya yatırabiliriz.

Heracles'in Hikayesi

Bizlerin kısaca Herkül diyerek aslında Roma'lı Hercules'in adını zikrettiği ama Yunanlı kökenini kast ettiği antik Yunan kahramanıdır Heracles. Romalılar daha sonra onu kendilerine adapte etmişlerdir.

Heracles tanrılar tanrısı Zeus'la insan Alkmene'nin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Yarı tanrıdır. Daha bebekken kundağına giren yılanları boğarak gücünü göstermiştir. Zaman içinde kahramanlığı dillere destan olan Heracles yarı-tanrı olarak nam salarken tanrıça Hera'nın da kinine hedef olmuştur. Hera, Heracles'i çıldırtarak aklını bulandırmış, karısını ve üç oğlunu öldürtmüştür. Bu cinayet suçundan arınması için Heracles kendisine verilen 12 görevi yerine getirmek zorunda kalır.

Bu 12 görev şunlardır:

Nemean aslanı'nı öldürüp, derisini yüzmek

Lerna gölündeki Hydra'yı öldürmek

Artemis'in kutsal hayvanlarından kyreneia geyiğini yakalamak

Erymanthian dağında yaşayan büyük yaban domuzunu ağla tutmak

Augias'ın ahırlarını bir günde temizlemek.

Stymphalos'da yaşayan ve o bölgedeki insanların rahatını kaçıran kuşları Athena'nın yardımıyla kovmak

Girit'e gidip Poseidon'un Minos'a verdiği azgın girit boğası'nı getirmek

Troya kralı Diomedes'in insan eti yiyen kısraklarını yakalamak.

Amazonlar kraliçesi Hippolyta'dan kemerini almak.

Okeanos'un bir adasında bulunan 3 gövdeli dev Geryoneus'un sığırlarını çalmak

Hesperidler'in altın elmalarını getirmek.

Ahades'in ölüler ülkesini koruyan Kerberos adlı köpeği yeryüzüne çıkarmak

Injustice Superman'i

Injustice "Gods Among Us" dizisinin ilk bölümünü oluşturan macerada Superman Heracles gibi bir trajedi yaşar. Joker tarafından zihni ele geçirilen Superman hamile karısını ve bebeğini öldürür. Aynı acıyı çeker, aynı suçluluğu hisseder. Ancak bu benzerliğin dışında her şey farklı gelişir. Superman arınmak yerine suçlu olarak gördüğü kişiyi cezalandırmayı tercih eder. Joker'le başlayarak tüm suçluları infaz etmeye başlar. Ardından da dünyaya savaş açar.

Tanrılar Aramızda

Belki de sıradan ölümlülerin tanrılara en çok yaklaşabildikleri kişilerdir mitolojik yarı-tanrılar. Bu kişiler aramızda yaşar, bizler gibi hayat sürer, olağanüstü güçlerine rağmen ölüme yaklaşır, yeri gelir acı çekerler. Süper herolar da işte bu mitik ihtiyacı karşılar niteliktedirler.

Bir bakıma modern mit olarak da adlandırılan kurgusal comics heroları da romans /pembe dizi kıvamındaki hikayeleriyle gerçekte yaşayıp yaşamadıklarını bilmediğimiz yarı-tanrıların işlevini görmektedirler artık. Görünen o ki süper herolar sıradan ölümlülerin arasında gezinen tanrılar gibi okurlarının beklentilerini karşılamakta, psikolojik ihtiyaçlarını gidermektedir. Veya çabalamaktadırlar…

Ancak…

Ancak Injustice Superman'i üzerinden gidersek görünen o ki mitolojideki arınma gereksinimi bir kenara bırakılmıştır. Heracles'in yarı tanrı olmasına rağmen ruhunu arındırma isteği Injustice Superman'inde bir yana bırakılmıştır. Superman arınmak yerine ruhunu rahatlatmak için ortalamanın altında zeka ve kültüre sahip linç meraklısı güruhun temsilcisi oluvermiş, başına gelen kötü olayın suçlusu olarak dünyayı görmüş herkese hayli faşist bir tutumla savaş açmıştır. İşin kötüsü orijinal evrende "izci çocuk" olarak anılan dürüstlük abidesi Superman dünyada yükselen ırkçı, ayrımcı, cahil, herkesin kendi adaletini sağlamayı hedeflediği şiddet yanlısı ucuz güruhun örnek alabileceği bir yaratığa dönüşmüştür.

Böylece de Injustice Superman'iyle antik dönem Heracles'i arasındaki trajik benzerlik birbirinden yüz seksen derece ayrı düşmüştür. Hatta bu ayrı düşme vurgulanmak istenirmiş gibi de bir kurguya gidilmiştir. Injustice "Gods Among Us" dizisinin ilk bölümünün bir yerinde yeryüzüne Yunan kökenli tanrılar inmiş, süper herolarla kapışmış, bu kapışma sırasında neredeyse tek ölen Heracles'tir. Üstelik de bu ölüm ironik bir şekilde Injustice Superman'inin elinden olmuştur.

Sonuç…

Sonuç olarak demem odur ki Injustice Superman'inin trajik öyküsünün başlangıcı Heracles'in mitolojik trajedisiyle aynı olup devamında farklılaşmıştır. Bunu vurgulamak için de Injustice 1'in Heracles'den esinlenildiği ve ama fakat aynı devam etmediğini göstermek için ölümü Injustice Superman'inin elinden kurgulanmış gibidir.

Böylece de arketiplerle arketip'in benzeri anlamına gelen prototipler arasında sıkı bir ilişki olmakla birlikte farklılıklar da yaratıldığı sonucuna ulaşabiliriz. Yani hepimiz bir başkasının ve eskinin yansıması da olsak kendimiz olabildiğimiz ölçüde farklıyız ve kendimiziz.

Bir de söylemeden geçemeyeceğim, Dwayne Johnson Heracles rolünü canlandırdığı sıralar "Heracles Superman'i döver" demiş… Demiş ya bu hikâyeye bakarak söylüyorum temsil ettiği şeyler çok daha insancıl ve saygı duyulası olduğundan benim oyum Heracles'den yana. Ama Injustice dizisini keyif almadan okuyorum dersem doğru olmaz o da ayrı…

Yazar Neden Yazar...

İlk romanım "Âşık Kadınlar Denizhanesi"nin yayımlanmasının üzerinden birkaç ay geçmişti. O romanla vedalaşmış ve zihnimde birbirinin içine geçmiş hâlde bekleyen yeni öykülerin arasına dalmıştım. Tabii bu arada okumaya ve gerek öyküler gerekse denemeler yazmaya devam ediyordum. Bir gün bilgisayarımın karşısında oturur ve önümde duran boş Word sayfasına bakarken yeni bir hikâye kapıma dayandı. Ben de onu seve seve odama davet ettim.

BENİM GÜZEL ÖLÜLERİM

İlk romanım "Âşık Kadınlar Denizhanesi"nin yayımlanmasının üzerinden birkaç ay geçmişti. O romanla vedalaşmış ve zihnimde birbirinin içine geçmiş hâlde bekleyen yeni öykülerin arasına dalmıştım. Tabii bu arada okumaya ve gerek öyküler gerekse denemeler yazmaya devam ediyordum. Bir gün bilgisayarımın karşısında oturur ve önümde duran boş Word sayfasına bakarken yeni bir hikâye kapıma dayandı. Ben de onu seve seve odama davet ettim. Sebebi olmadığı bir savaşın ve çatışma ortamının içinde geçen kısa hayatının sonunda ölüler âleminde giden ve orada ağabeyiyle karşılaşan biri hakkındaydı bu öykü. Üzerinde

uzun uzadıya düşünmeden o öyküyü yazmaya başladım; zihnime üşüşen kelimeleri serbest bıraktım. Böylece "Benim Güzel Ölülerim"in temeli atılmış oldu.

Kahramanım ismiyle birlikte geldi bana. O yüzden "Bu karakterin adı ne olsun" diye düşünmedim hiç. Kürtçede "ağaç gölgesi" anlamına gelen Sîdar, yazım süreci boyunca varlığını bana hissettirdi. Romana elimi süremediğim yoğun günlerde "Bana ilgi göster. Yarım bırakma benim hikâyemi" dedi. Onun başrolde olduğu öyküler bütününü bitirmeden rahat edemeyeceğimi her daim bana hatırlattı.

Aslına bakılacak olursa romanımın adını da, başkarakterinden dolayı Sîdar koymayı düşünmüştüm. Hatta dosyamı İthaki Yayınları'na teslim ettiğimde kapağında "Sîdar" yazıyordu. Ancak daha sonra şapkalı i harfinin kapakta hoş durmayacağını hesap ederek "Benim Güzel Ölülerim"de mutabık kaldık.

"Benim Güzel Ölülerim" ismi de uzun bir arayış sürecinin sonunda, bir sabah aniden geldi aklıma. Kitabın matbaaya gitmesine birkaç gün kalmıştı ve bulduğum isimlerin hiçbiri ne editörüm Selçuk Aylar'ın ne de benim içime sinmişti. "Acaba yine Sîdar mı koysak adını" diye düşünürken bir sabah gözlerimi açtım ve "Benim Güzel Ölülerim" dedim. Ardından da peş peşe tekrarladım bu üç kelimeyi. Evet, bu ad içime sinmişti. Editörüm de onaylayınca romanın "Benim Güzel Ölülerim" adıyla yayımlanması kesinleşti.

Şimdi düşünüyorum da romanı iyi ifade eden bir isim seçmişiz. Bunun nedenini sizlere anlatabilmek için kitabın konusundan az da olsa bahsetmem gerekiyor: "Benim Güzel Ölülerim", ölüler âlemi ve günümüz dünyası olmak üzere iki farklı dünyada geçiyor. Ölüler âlemi Anadolu'nun geçmişine, diğer dünya ise bugüne tekabül ediyor. Ölüler âleminde yaşayanlar aslında roman karakteri ve bu gerçeğin farkına ancak öldükten sonra varabiliyorlar. Kaderlerini kurgulayan bir yazar bulunduğunu ve onun değişik bir âlemde yaşadığını öğreniyorlar. Yazar ise yarattığı karakterlerin yaşadığının, nefes alıp verdiğinin farkında değil; bu gerçeği Sîdar'la karşılaştıktan sonra görüyor. Sîdar, isminin hakkını vererek gölge gibi iki âlem arasında gidip geliyor. Dolayısıyla "Benim Güzel Ölülerim", romanımın ana karakterlerinden biri olan yazarın bakış açısını yansıtan bir isim. Kitabımdaki yazar karakterinin benimle aynı adı taşıması pek çok okurun dikkatini çekti. "Bu yazar siz misiniz?" diye soranlar oldu. Tabii ki "Benim Güzel Ölülerim"deki yazar Özlem'de benden bir şeyler var ama o ben değilim. İsmini neden Özlem koyduğumu soracak olursanız, buna net bir cevabım yok. Size sadece o an içimden öyle geldiğini ve sonrasında da Özlem'in adını değiştirmeye gerek duymadığımı söyleyebilirim.

Konusundan da anlaşılacağı gibi "Benim Güzel Ölülerim" fantastik bir roman. Salt ölüler âleminin varlığı ve roman karakterlerinden birinin gerçek dünyaya karışması bile romanımı fantastik kılmaya yeter. Bu noktada söylemeden geçmek istemediğim bir detay daha var: O da "Benim Güzel Ölülerim"de fantastik romanlarda, özellikle diyar fantazyalarında sıklıkla karşılaştığımız ejderha ve büyücü tiplerini kullanmış olduğum. Başkarakterim Sîdar, ejderhaların saldırısında can veriyor. Romanın önemli karakterlerinden Rahip Garabed ise Kara Büyücü'nün yaptığı büyülerin kurbanı oluyor.

"Benim Güzel Ölülerim"in ayırt edici yanlarından biri de içerdiği alegoriler. Mesela romanda ejderhalar savaş uçaklarına, kötü büyücüler ise katliam planlayıcılarına karşılık geliyor. Türkiye gerçeklerine yakın okuyucuların kitaptaki alegorilerin nelere tekabül ettiğini anlamakta zorlanmayacağını düşünüyorum. Yeri gelmişken bu romanın hem fantastik olduğunu hem de Türkiye gerçeklerinden beslendiğini vurgulamalıyım. Baş karakterim Sîdar'ın ve dolayısıyla romanın çıkış noktası, 2011'de, Şırnak Uludere'de, çoğu çocuk yaşta otuz dört köylünün savaş uçaklarının bombardımanında hayatını kaybetmesidir. O çocukların ölümü her vicdan sahibi insan gibi beni de çok yaraladı ve bu yaradan akan kandan Sîdar doğdu. Ağızlarından ateş püskürten ejderhaların saldırısında can verip ölüler âlemine giden ve orada kısa

yaşamını sorgulamaya girişen Sîdar… Sonrasında Sîdar'a, 1915'te katledilen Ermeni rahip Garabed ve diğer karakterler katıldı.

Romanın günümüz dünyasında geçen kısımlarında ise Türkiye'nin mevcut baskıcı ortamını, basın ve ifade özgürlüğüne yönelik kısıtlamaları, Hrant Dink ve Tahir Elçi gibi aydınların öldürülmesini bulacaksınız. Ölüler âleminde geçen kısımlarda daha yoğun olmakla birlikte gerçek dünyaya dair bölümlerde de fantastik unsurlar kullandım.

Çok tartışılan tarihsel ve toplumsal meseleleri fantastik kurgu içinde anlatmanın pek çok açıdan riskli olduğunun farkındayım. Fantastik edebiyat okurları konusundan dolayı romanı yadırgayabilirler; güncel meselelere ilgi duyan okuyucular ise fantastik olmasından dolayı romanıma önyargılı yaklaşabilirler. Yazım sürecinde bu riskleri önemsemedim. Hayal dünyamda doğan öyküleri kaygılarla sınırlandırmak istemedim. İçimden ve aklımdan geçtiği gibi yazdım. Sonuçta masalsı, fantastik ama gerçeklere de sıkı sıkıya bağlı bir roman çıktı ortaya.

Bağışlamak ve barışmak, "Benim Güzel Ölülerim"in ana temaları diyebilirim. Zira geçmiş yaşamlarından getirdikleri öfkeden, nefretten kurtulamayan karakterlerin ölüler âleminde huzura erişemediğini görüyoruz. Ancak nefreti içlerinden söküp atabilenler, yeni ve mutlu bir hayata adım atabiliyor.

Bu roman üzerinde çalışırken Mozart'ın "Requiem"ini ve Giovanni Battista Pergolesi'nin "Stabat Mater" adlı yapıtını dinlediğimi de belirtmek istiyorum. Bu iki eser, yazım sürecinde bana ilham verdi, karakterlerimin iç dünyalarını kurgulamamda bana yardımcı oldu. Yazımı bitirmeden evvel "Benim Güzel Ölülerim"in kapak resmini çizen değerli sanatçı Mehmet Güreli'ye de teşekkür etmeliyim. On yıl önce birlikte dergi hazırladığımız, o zamandan beri bana çok şey katan Mehmet ağabeyin elinin bu kitaba değmesi benim için onur. Bir sohbetimiz sırasında romanım için kapak resmi aradığımı söylediğimde "Ben çizerim" dediği ve "Benim Güzel Ölülerim"e resmini armağan ettiği için Mehmet Güreli'ye sonsuz teşekkürler.

Alfonso Azpiri

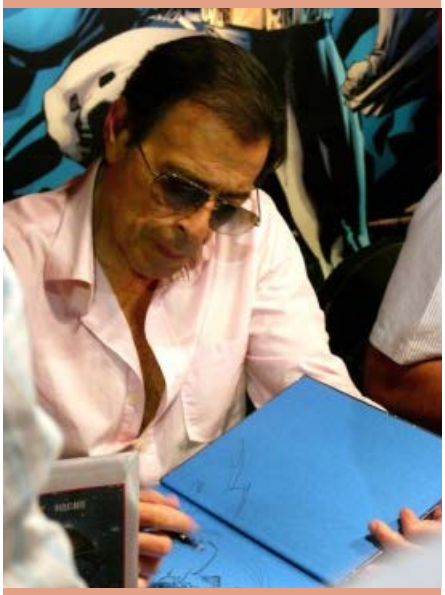

MOT

VAYA CON DIOS, AZPIRI

Vaya con dios, Azpiri

"Lorna" adlı çizgi roman kahramanının yazar ve çizeri İspanyol sanatçı Alfonso Azpiri 70 yaşında 18 Ağustos tarihinde Villalba, İspanya'da vefat etti.

Alfonso Azpiri Mejía *(1947 - 18 Ağustos 2017)*

Karikatürist, İllüstratör, Yazar, Çizgi Romancı İspanyol Sanatçısı.

İlk çalışmaları 1970'lerde yayımlandı.İtalyan piyasası için korku, seks ve çıplaklık bir karışımını içeren hikayeler hazırladı.Fazlasıyla iri göğüslü kadınların baş rolde olduğu kurt adamların, mumyaların, Frankenstein ve vampirlerin yer aldığı çizgi roman çalışmaları ile çizgi roman dünyasına adımını attı.

Çizgi romanları tercüme Heavy Metal ve Penthouse Comix dergilerinde yayımlandı. Özellikle de cömertçe tebessüm eden, zarif ve şehvetli kadın çizimleri onun tarzını oluşturdu. Ağırlıklı olarak bilim kurgu ve fantezi konularını içeren genellikle erotik meyilli çizgi romanları ile tanınır oldu.

Onun kılıç, sihir ve fantezi hikayeleri içeren "1001 Arabian Nights" adlı çalışması da en bilinenlerdendir.

Azpiri'nin ünlü olmasını sağlayan çalışması "Lorna" *(genellikle Barbarella ile karşılaştırılan)* adlı seksi bir kadın kahraman ve onun galaksideki seyahatlerine eşlik eden "ADL ve Arnold" adlı *(R2D2 Artoo-C-3PO Threepio-imsi)* bir çift robotun doyumsuz uzay maceraları oldu.

Azpiri ayrıca çocuklar için çizdiği "Mot" *(Monstrous Organicus Telluricus ailesinden geliyor.)* adlı çok büyük bir canavar ile insan arkadaşı Leo adlı bir çocuğun maceralarının yer aldığı daha aile dostu serisi ile de hatırlanacaktır.

Mot 26 bölümlük bir çizgi film dizisi haline getirilmiştir ayrıca Mot ve Lorna'nın maceraları video oyunları olarak da yapıldı.

"Hasta la Vista" Azpiri; Hayal dünyamıza kattığın unutulmaz görüntüler için teşekkürler.

Mehmet Kaan Sevinç

Melahat Yılmaz

South Park

13 Ağustos 1997 yılından itibaren yayınlanmakta olan ABD yapımı animasyon komedi dizisi. Yaratıcıları Trey Parker ve Matt Stone'dur. ABD'de Comedy Central kanalında oynamaktadır. En son 20. sezonu yayınlanmıştır.

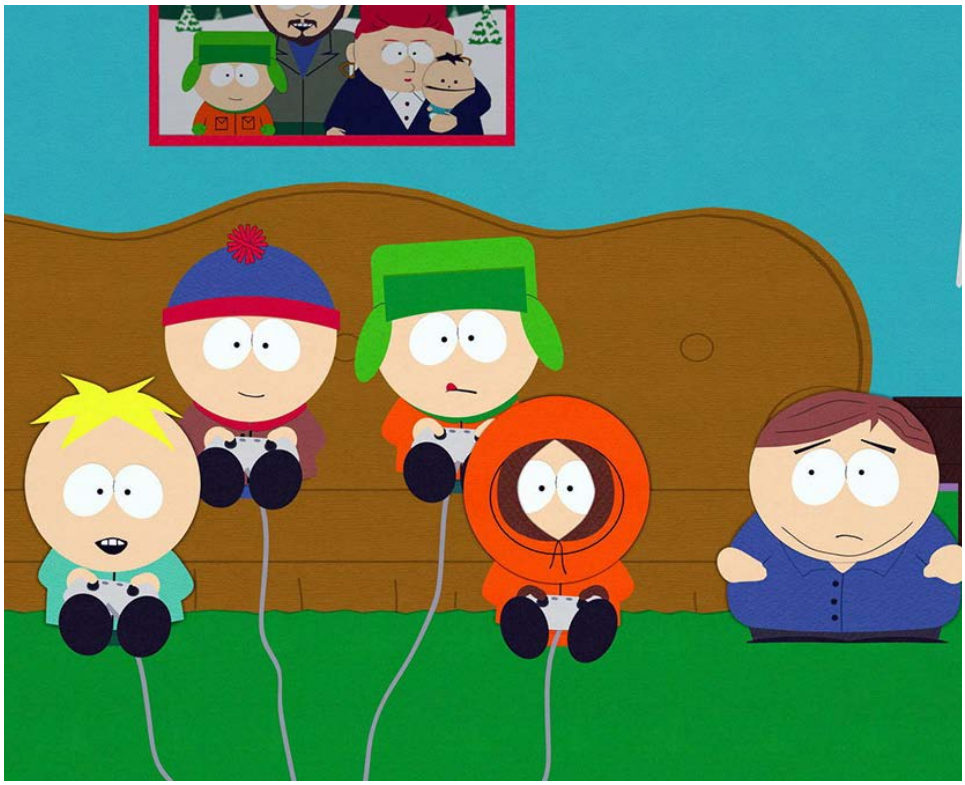

SOUTHPARK SAKİNLERİ

"SouthPark Kasabasına gelin ve birkaç arkadaşımla tanışın..."

South Park Matt Stone ve Trey Parker adlı iki gencin yeteneksizlik akan kötü çizimleriyle ortaya çıktı. Başlangıçta onların 2D olmasının tam olarak sebebi buydu. Fakat garip kasabanın bu şirin ötesi çocuklarına öyle yakıştı ki bu iki boyutlu duruş onlar (+18) ağızlarıyla kendilerine azımsanamayacak bir kitleyi bağladılar. Güldürdüler ve içten edilen küfürlerin her bölümde dışa vurumunu yaşattılar. Onlar South Park kasabasının güzide sakinleri! Bizi kasabalarına onlarla arkadaş olmak için bekliyorlar.

Arkadaş olmanın ilk şartı dostunuzun yaşadığı yeri bilmektir. South Park kasabası gerçekte varolan bir kasabadan esinlenilerek oluşturuldu. ABD'nin Colorado Eyaletinde yer alan Fairplay kasabası dizimize mekan oldu.

Kasabamızın geçmişine bir göz gezdirdiğimizde 1859'da altın bulunmasıyla mekanın altın avcılarının uğrak yeri olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca doğaüstü olayların sıkça rastlandığı kasabamızda tuhaflıklar bir nevi olağan alışkanlıklara karışmış gitmektedir. Dünyada en çok UFO görülen ve uzaylıların bir bakıp çıkacağız kafasını en

çok yaşadıkları yer de burası. İşte arkadaş olmak istediğimiz canım karakterlerimizin yaşadığı yer kısaca bu şekilde. Tuhaf-normal-gerçek altı...

"Hepimize mutlu bir sona inanmamız öğretildi."

Kasabanın Pek Şirin Sakinleri

Eric Theodore Cartman

"Ben şişman değilim! Sadece iri kemikliyim. Sizi bipppppppppppppppppp"

Dizinin acımasız, en çok küfreden, ırkçı, huysuz ve her an yaşadığı her şeyi inkar etme kabiliyetine sahip evlat olsa sevilmez karakteri... Hiç kimseye acıması yoktur. Kafası her an şeytani planlara çalışabilir ve onun söylediklerine uyarsanız dünyanın yarısını havaya uçurmanız işten bile değildir. Şarkı söylemeye bayılır. Sesi zevkler ve renkler tartışılmaz diyorsanız dinlenebilir. Yani sohbet etmek ve arkadaş olmak isterseniz mümkünse ırkınızı gizli tutun ve sakın dediklerini yapmayın.

Stanley "Stan" Cartman

"Aman Allah'ım Kenny'yi öldürdüler!"

Kasabanın en normal çocuğudur. Mantığın sesidir bir nevi. Olan tüm garip durumlarda çözümü bulup kasabayı Kyle ile kurtaran kişidir de diyebiliriz. İyi bir çocuktur aslında. Sohbet edilesi ve zekidir. Fakat kendini bazen herşeyden nefret eden Cartman'a kaptırma ihtimalide doğmaktadır. Yine de iyi çocuktur. Mahallenin uslusudur. Kyle en iyi arkadaşıdır.

Kyle Broflovski

"Gördün mü? Bugün de birşey öğrendim."

Aslen yahudidir. Bu yüzden Cartman'ın acımasız espirilerine maruz kalır çoğu zaman. Akıllı bir çocuktur fakat biraz saftır. Cartman tarafından kandırılma potansiyeli tavan yapacak kadar naif olan arkadaşımız basketbolda ve bilgisayarla ilgili konularda yeteneklidir. İyi çocuktur, zarar gelmez, sevin ve sahip çıkın.

Kenny McCormick

"Bla bla bla..... seni ..... çocuğu woo hoo hoo v.s"

Mekanın en fakir, Cartman'la yarışacak kadar küfürbaz, kafasını insan anatomisi ve bu bağlamdaki ilişki şekilleriyle bozmuş, neredeyse ölmekten yaşamaya fırsat bulamayan çocuğu... Neyseki ölümden sonrada kendini bozmadan yoluna devam etmeyi bilen bir arkadaşımız.

Leopold Butters Stotch

"Aptal yüzümden nefret ediyorum"

Kasabamızın en iyi yürekli insanıdır. Sevimlidir, sevilmesi önerilir. O kadar temiz bir kalbi vardır ki Cartman gibi Şeytanın en sevdikleri listesinde başı çekenler tarafından işlemediği bir suçu işlediğine inandırılabilir. Bu yüzden ailesi nezarethanenin yolunu gözü kapalı bilir.

Herbert Garrison

Ekibin ilkokul öğretmenidir. Hiç saygı görmez. Çoklu kişilik bozukluğundan muzdarip olduğu ve cinsiyeti hakkında ölmeden önce karar verip veremeyeceği tartışma konusu olan hocamızın Mr. Hat adında bir kuklası vardır. Bir şey isteyecekseniz ondan ister ve küfrünüzü sabırla karşıladıktan sonra yerinize otursunuz.

Chef *(Jerome McElroy)*

"Bakın çocuklar! Size kötü alışkanlıklarla ilgili bir şey söyleyeceğim. Onlardan uzak durun! Onların bir zamanı ve yeri vardır. Ve bu yer de üniversitedir!"

Okulun sevilen aşçısıdır. Kadınlara epeyce düşkündür. Dinlediği şarkılar bile onlar ve onlara yapılabileceklerle ilgilidir. Çocuklar onu sever ve sözünü dinlerler.

Mr. Mackay

"m'kay mmmmmm'kay"

Okulun rehber öğretmenidir. Kötü alışkanlıklar konusunda çocukları sürekli uyarır. Sevilmez ve saygı görmez. Koca kafasından kravatı sorumludur.

Randy Marsh

"Staaaaaaaaaaaaaan!"

Stan'in babasıdır. Yan karakter olması gerekirken sevgi seline boğulup ana karakter kıvamına erişmiştir. Jeologdur. Kavga etmeyi ve biraz içmeyi sever. Gazla çalışır. Her konuda söyleyecek sözü mutlaka vardır.

South Park bir yılbaşı kartından 1997 yılında fırladı ve hayatımızın içimizden geçen küfürleri harmanlayan komedi programı olmayı başardı. Sürekli tabuları yıkan, alay eden ve tüm kavramları alt üst eden yapısıyla seveni

olduğu kadar nefret edeni de olan bir animasyon oldu. +18 kafasını hayatımıza 2D bir çizgi filmle sokmayı başardı. Aslında çizimleri kötüydü, hatta yapımcıları bacak çizemedikleri için yılın hergünü kar yağan bir kasaba yarattılar. Bir çok eleştirmen bu dizi tutmaz dedi. Ama onlar yoluna devam ediyor. Hem de tam 20 sezondur. Onlarla arkadaş olmak isterseniz bir bakın derim.

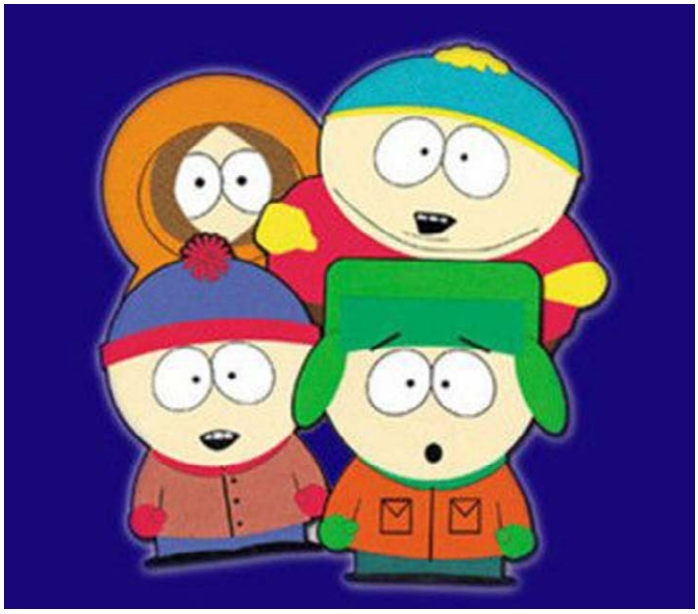

Dizifilm Replikleri...Teen Wolf

Sezin Mavioğlu

İnsan dediğin, doyar mı acıya? Biz -insan mahlukları- acıdan besleniyoruz. Göğsümüze açılan yaralarla bağışıklık sistemimiz güçleniyor. Demesin kimse "bu kadar zorluğa nasıl dayandın" diye.. Sen de dayanırsın mahluk kardeşim, sen de... Bir derde düşmeyegör; içine, damarlarına girerek vücudunun derinlerine indikçe acı, bir bilinmez panzehir yayılıyor her zerrene... İşte böylece değişiyorsun, eski haline dönemeyecek kadar değişiyorsun.

DÜM DÜM TEKE TEK

İnsan dediğin, doyar mı acıya? Biz -insan mahlukları- acıdan besleniyoruz. Göğsümüze açılan yaralarla bağışıklık sistemimiz güçleniyor. Demesin kimse "bu kadar zorluğa nasıl dayandın" diye.. Sen de dayanırsın mahluk kardeşim, sen de... Bir derde düşmeyegör; içine, damarlarına girerek vücudunun derinlerine indikçe acı, bir bilinmez panzehir yayılıyor her zerrene... İşte böylece değişiyorsun, eski haline dönemeyecek kadar değişiyorsun. "Allah dağına göre kar verir." diyen ata mahlukları yanılıyor. İnsan, karına göre dağ oluyor.

Gecenin bir vaktiydi. Gözlerimi açtım. Odada biri varmış da bana seslenmiş gibi uyandım. Yalnızdım. Daralmış yaşamıma uygun bir mekan bulmuştum. Gidecek yerim olmadığından annemlerin yaşamına sıkışarak girmiştim. Bir dört duvar arasında yaşıyordum aylarca.. Google istese yerimi, mekanımı bulabilirdi kolaylıkla. İçimde bir yerlerde kaybolan kendimi bulacak bir navigasyon var mıydı bilmiyorum. Mekanı bilerek zamanı bilmeyerek açtım gözlerimi. Kesin bir şey uyandırmış olmalıydı beni. Dışarıdan gelen martı sesi, ara ara güçlenen uçak sesi, salondan gelen babamın horultusu.. Hayır,

bunlar alışık olduğum seslerdi. Beni uyandıramazlardı. Yeni bir sesti beni uyandıran. Yukarıdan geliyordu. Üst katımızdan... Düm düm teke tek düm teke tek.. Bir ara kesiliyor, sonra aralıklarla yeniden başlıyordu. Gecenin ortasında anlam veremediğim bir ritim duygusu doğmuştu birisine. Bu sese de alışırım zannettim. Olmadı, alışamadım. Gittikçe büyüyen ses dalgaları beynimin içinde yayılıyor, içimdeki öfkeyi uyandırıyordu. Uyur uyanık bir halde sabahı zor ettim. Yeni bir güne başlamanın heyecanı, yaşamdan beklentiler, televizyondan gelen referandum haberleri, babamın müstakbel başkanla ilgili yaptığı sevgi dolu yorumlar gece yaşadığım gerginliği unutturmuştu. Ertesi günün gecesi yine aynı ritim eşliğinde uyanınca sabah olduğu gibi bu defa dayanamadım, kapıcıyı çağırdım.

"Sinan, bizim üst katımız boş değil miydi?"

"Yeni birileri taşındı abla."

"İyi gelmişler, hoş gelmişler de ikidir gece yarısı darbuka sesi gibi bir ses geliyor yukarıdan. Odamın üstünden.. Gündüz vakti taşınma sesi olsa anlayacağım da gecenin orta yerinde bu ses neyin nesi Allah aşkına."

Konuştukça öfkemin arttığını Sinan anladı. Yumuşak huylu bir gençti Sinan. Beni yatıştırmak için "Tamam abla, ben konuşurum bugün." dedi.

O günün gecesi yine düm düm teketek uyandım. Sabah olduğu gibi yine ilk iş kapıcıyı çağırmak olacaktı. İnsan bütün sıkıntılarını unutur da sadece bir sesin peşine takılıp öfkelenir mi? Tek derdim bu ses oluvermişti. Aslında bütün dertlerim bu seste toplanmıştı. Sesin kaynağını bulup yok ettim mi bütün dertlerim de silinip yok olacakmış gibi hissediyordum. Nihayet sabah oldu, Sinan'ı çağırdım.

"Neymiş Sinan?"

"Ne neymiş abla?"

Sinan, benim derdimi çoktan unutuvermişti. Genç çocuktu tabii; kim bilir ne arzuları, peşinden koştuğu ne hayalleri vardı. Benim derdimle mi yatıp kalkacaktı!

"Üst komşudan gelen ses, demiştim ya hani.."

"Ha, o mu! Sordum abla... Sabriye Hanım ve abisi var üst katta. Sabriye Hanım'a sordum. Tamam, sorun olmayacak, dedi."

"Oh, sağ ol. Hadi bakalım. Kolay gelsin sana."

Kapıyı içim huzurlu, rahatlamış olarak kapadım. Bütün sorunlarım çözülmüştü sanki. Zafer kazanmıştım.

Gece yarısı oldu, düm düm teke tek... O anda karar verdim. Sabah olduğu gibi savaş tamtamları eşliğinde üst katın kapısına dayanacaktım.

Üst komşumun kapısının önündeydim. Kapıya vurduğum andan itibaren geri dönüşü olmayan bir savaşa girecektim. Yumruğum havada birkaç saniye asılı kaldı. İçimdeki dinmeyen öfke, elimi kapıya fırlatıverdi. Ve kapı açıldı.

"Merhaba, ben alt komşunuzum. Hoş geldiniz apartmanımıza."

"Çok teşekkürler." Sabriye gülerek devam etti: "Mutfaktaydım. Ellerim bulaşık, kusura bakmayın, uzatamadım. Buyurmaz mısınız lütfen?"

Ne savaşı ne tamtamı kaldı kafamın içinde; bu sıcacık, yumuşak huylu sesin karşısında toz bulutu olup yok oldu gittiler. Üst katın salonunda oturur buldum kendimi. Sinan geldi aklıma, utandım kendimden. İki gündür çocuğun kafasını yiyip durdum. Çay kahve içmek içinmiş. Ey yalnızlık, sen nelere kadirsin!

Bazen olur ya; insan ilk karşılaşsa da hemcinsiyle -aynı cinsten olmanın verdiği etki de var tabii- yıllardır tanıyor gibi bir dost sohbetine başlayıverir. Sabriye Hanım'la da 40 yıldır tanışıyormuş gibi öyle sohbet etmeye başladık. Nereli olduğumuz, ne işlerle meşgul olduğumuz, ailelerimiz derken ben kendimi evlilik sıkıntılarımı, eski eşimle yaşadığım sorunları, 40 yaşından sonra tek başına hayata yeniden başlamanın zorluklarını anlatadurdum. Sabriye Hanım daha çok sustu, dinledi. Biri dürtmüş gibi kendime geldim birden bire. Ben de sustum.

"Siz abinizle yaşıyormuşsunuz değil mi?"

Yüzü değişti Sabriye Hanım'ın. Biraz ciddileşti. "Evet." dedi. "Dün kapıcı çocuk bahsetti sesten rahatsız olduğunuzu. Kusura bakmayın. Önlem alacağım."

Sohbet esrarengiz bir hale bürünüyordu. "Kusura bakmayın. Sinan'la konuşmak zorunda kaldım. Birkaç gecedir üst üste sesleri duyunca.." Neydi, sesler nereden neden geliyordu, ne

önlemi alacaktı diye sormaya, Sabriye Hanım'ın üstüne varmaya cesaret edemedim. Ama o devam etti.

"Abimi engellemeye çalışıyorum. En azından gece yarısı yapmasını engelleyebilsem.. Ama durmuyor. Abim darbuka çalıyor. Ondan geliyor o sesler."

"A ne güzel. Sanatçı bir komşum var. Ne yapalım canım, ben de bulurum kendime göre bir çare. Abinizin mesleği mi bu?"

"Öyleydi. Bir saz grubunda çaldı uzun yıllar.. Artık evde, dışarı çıkamaz. Aklı pek yerinde değil. Akıl sağlığı iyi değil yani. Üç yıl önce eşini ve üç çocuğunu trafik kazasında kaybetti. Sonrasında toparlayamadı, çalışamadı, işsiz kaldı. Parasız pulsuz bırakamadım onu. Yanıma aldım. Hiçbir şeyle ilgilenmiyor şimdi. Odasından çıkmaz. Yanında sadece darbukası var. Ara ara aklına estikçe gece gündüz demiyor, alıyor eline, çalıyor. Kaç defa taşınmak zorunda kaldım bu sorun yüzünden anlatamam. Ama bir önlem alacağım artık. İzolasyon yalıtım mıdır nedir neyse gereken yaptıracağım."

"Hay Allah. Üzüldüm abinize. Bunun için sizi de rahatsız ettim. Çok mahcubum şimdi."

"Sakın, sakın! Siz çok nazik davrandınız. Ne kavga gürültüler koptu bu konu yüzünden her gittiğimiz evde. İnsanlar da haklı tabii ama kimsenin kimseye tahammülü kalmadı artık. Herkesin kendi derdi en büyük dert oluyor."

"Öyle maalesef."

"Halledeceğim artık. Hiç aklınız kalmasın."

"Bizim için hiç sorun olmaz dediğim gibi. Ben bakarım başımın çaresine. Masrafa girmeyin boşu boşuna. Az para değil bu yalıtım işleri." Nasıl utanmıştım insanlığımdan; daha da utanmasam izolasyonu ben yaptırayım sizin için diyecektim. Sustum.

"Gelmez mi abiniz yanımıza?" Pis mahluklar gibiyim. Kendi merakımı gidermek için abisinin yanımıza gelmek istemeyeceğini bile bile soruyorum yine de.

"Odasından çıkmaz pek."

Bu yersiz sorudan sonra Sabriye Hanım'ı bir tedirginlik bürüdü. Anlattıklarının doğru olup olmadığını kontrol ediyorum zannetmiş, rahatsız olmuştu. Kendini aklamak istercesine "Sizi tanıştırsam ya. Gelin." diyerek oturduğu yerden hızla kalktı. Koridorda Sabriye Hanım önde ben arkada yürüyorduk. Ezildim, yürüdükçe daha da eziliyordum. Ne vardı şu ağzımı tutsaydım da konuşmasaydım! Bu yorgun, yaralı kadını bu kadar yormasaydım.

Odanın kapısı aralandı. Odanın köşesine yerleştirilmiş soluk sarı bir koltukta, kucağındaki darbukaya sımsıkı sarılmış bir adam öylece oturuyordu. Kapıdan odaya doğru, başımı çekinerek uzattım. Siyah parlak gözleriyle bana baktı. Padişah huzuruna çıkan bir elçi gibi heyecanlanmıştım. Sesim titreyerek bir "Merhaba" diyebildim.

"Fikret abi, alt komşumuz. Hoş geldine geldi bize."

İçinde, ta derinlerde yanan ateşin ısıttığı bir gülümseme belirdi Fikret'in yüzünde. Acının, insan mahlukatının bedenine girdiğinde neler yapabildiğini Fikret'in yüzünde gördüm. Geçmişine sımsıkı sarılarak bu solgun sarı koltukta yaşamayı seçmişti o. Acısından kaçmamış, yaşamın sunduklarının arkasına saklanmamış, göğüs germemiş; önünde diz çökülecek bir cesaret sergileyerek acının içinde kaybolmuştu. Bu korkusuz, mağrur adamın karşısında daha da ezilerek huzurundan çekildim.

Sabriye Hanım'la vedalaşırken Fikret'in odasından düm düm teke tek sesleri gelmeye başladı. Ben evime dönerken Fikret de darbukasıyla geçmişine dönmüştü. O günden sonra her gece Fikret'le birlikte ben de bütün cesaretimi toplayarak, inadına inadına kendi acıma ritim tuttum. Düm düm teke tek...

Yusuf Gürkan

FANTASTİK ŞİİR

ALACAKARANLIK GÜNAHLARIN CENAZESİ

Ellerim sigara kokardı benim, kederle örmüştüm dumandan
Göğsümde falçata izi, depresif bir görüşle hapsedildim,
hapishanesi karanlıktan
Soluk gözlerim; ölüme bakardı, daima üzgündü,
yaşamsız yansımadan
Silemedim, o yitik bakışlarımdan, senin gizemli izlerini,
kalbimden veya aklımdan

Zaman; odalarında dolaştırıyor çaresizce, sessizce beni
Huzursuzum; işleri yarım kalmış, tıpkı bir hayalet gibi
Acıyla kaplıyor içimi zamansızca gelen karanlık ölüm beni
Kederim dinmiyor; geziyorum durmadan, geçmişi ve geleceği

Cehennemin gizemli odalarında bile senin sesini aradım
Uğruna can verdiğim; o eşsiz, peri misali genç kızın silueti
Cennetin dağlarında da yoktu izin, çekip gitmiştin
Ben bir seni arar, seni özlerim, yalnızca sanadır hasretim

Belki bir gün buluşuruz ve hep benimle kalırsın
Belki de aldandım yine; bir hayal gibi, bütün bir ömrü hebamsın
Zamanın akrep iğnesinden kaçabilen hiç kimse yoktur
Eninde sonunda geleceksin ölümün diyarına ve sana hesap soracağım

Elveda diyerek öldüm, yaşamdan geçtim, kederler içinde
Genç bir adamın günahı, kederi o günahkâr ellerinde
Acımdan; bir sıkıntı iblisine dönüştüm artık nafile
Ölüm ekeceğim kalbine ve üzüleceksin gecenin içinde
Bunaltıdan çatlayacak kalbin, nefesim ensende
Elbet bulacağım seni; o gün gelip, kavuşunca, yazık olacak sana
İşte o zaman; çok geç olacaktır, hakkımı helal etmedim sana

Okan Kasnak

26 Ağustos 1972 yılında gazete bayilerine gidenler, daha önce hiç karşılaşmadıkları renkte bir dergiyle karşılaştılar.

26 ağustos 1972 yılında gazete bayilerine gidenler, daha önce hiç karşılaşmadıkları renkte bir dergiyle karşılaştılar. Dönemin "Gün" gazetesini okuyanların aşina olduğu mizah sayfasının adını taşıyan bu dergini sonraları efsaneye dönüşecek olan Oğuz Aral'ın "Gırgır"ı idi.

7 Ağustos'dan 13 Ağustos'a kadar Gün Gazetesi'nde çıkan sayılardan seçmeler alt başlığıyla yayınlanan ilk sayının kapağında derginin birkaç sene sürecek yayın politikasını işaret edecek şekilde gögüs kısmı çıplak bir "pakize" ve sinemanın kötü adamı "Erol Taş" arz-ı endam etmekteydiler. Alt kısımda ise Gırgır'ın alameti farikaları olan "Hafiyesi Mahmut" ile " Utanmaz Adam" yer almaktaydı.

İlk Gırgır'lar dönemin mizah dergileri kadar olmasa da yazı ve çizgiyi bir arada kullanıyordu. Karikatür karesinde kısa bir konuşma balonu yer alsa bile mutlaka açıklayıcı bir metin yer alıyordu karelerde. Dönemin yıldız mizah yazarı "Aziz Nesin" mizah hikayeleriyle ilk Gırgırlarda yerini almıştı. Tekin Aral, Mim Uykusuz, Oğuz Alplaçin, Ferit Öngeren, Turhan Selçuk, Suavi Süalp, Eflatun Nuri gibi dönemin önde gelen mizahçıları ilk dönem gırgırın'da kendilerine yer bulmuşlardır.

Gırgır'ı özel yapan dönemin popüler dergileri "Akbaba", "Marko paşa"ya oranla yazıyı daha az kullanması, Oğuz Aral'ın reklam ve sinema sektöründeki deneyimlerinin katkısıyla gelen görsel zenginlik, dönemin yoğun ve yorucu siyasi ortamından kaçıp birazda eğlenmek isteyen kesimi kucaklayan günceli takip eden yayın politikası olmuştur. 1973 yılında bağımsız dergi formatına geçişle beraber, alışılageldik mizah dergiciliğinin aksine kendi ekolünü yaratmaya başlayan Oğuz Aral, dergiye ilk gençlik aşısını yapar. Kadroya İlban Ertem, Nuri Kurtcebe, Ergin Ergönültaş gibi isimler katılır. Türk mizah dergiciliğinin genetiğine işlemiş ayrışmlarla derginin yayın politikasını beğenmeyen yaşlı isimlerin birer birer ayrılmasıyla beraber Aral kardeşler istedikleri mizahı yetiştirdikleri gençlere daha rahat bir şekilde öğretmeye muvaffak olmuşlardır. Her ne kadar ilk dönemlerde siyasetten uzak durup magazini tercih etselerde 1975 yılıyla beraber ülkede hüküm süren siyasi ikliminde etkisiyle gençler duruma kayıtsız kalamamış ve Gırgır toplumsal muhalefete katılmıştır. Her daim gençlere yönelen Oğuz Aral, çizgi ustalığında gösterdiği otoriter tutumu, fikri ve mizahi açıdan insanları özgür bırakmış onların gelişmelerini istemiştir. Temel değerlere

saldırmadan her konuda mizah yapabilmişler , odağına insanı ve insanın hallerini almışlardır. Aral kardeşlerin mizahı bugün bile süregelen Türk mizah ekolünü şekillendirmiştir aslında.

1976 yılında çıkan , Gırgır bünyesinden doğan Fırt'ı saymazsak 1978 yılına gelindiğinde Gırgır'dan ilk büyük kopuş gerçekleşir ve Ergin Ergönültaş, Behiç Pek, Latif Demrici gibi isimler daha "sol" bir mizah yapmak üzere dergiden ayrılırlar. Zaman olarak kısa süren bir macera olsa da "Mikrop" ayrıca incelenmesi gereken bir dergidir. İler ki sayılarımızda daha detaylı bir şekilde eğiliriz bu konuya. Mikrop'çuların geri dönmesiyle beraber Gırgır kadrosuna her geçen gün daha fazla çizer ve yazar ekleyerek yoluna devam eder.

12 Eylül 1980 askeri darbesi hayatın her alanını etkilediği gibi Gırgır'ı da etkiler. Lakin Gırgırcılar muhterem! paşaların karikatürlerini çizip doğrudan onları eleştiremesede mizahın hinliği ve ince zekası devreye girer. Dergide gençlik ve onların sorunlarıyal ilgili mizah seviyesi artarken gazetelerin yazamadığı birçok haberi bile halk Gırgır'dan öğrenir. Mizahla harmanlayarak verdiği için haberlere direk bir engelleme getirilemesede Müşerref Akay'ın yer aldığı kapak istenen kozu verir ve Gırgır geçici süreyle kapatılır. Bu bir aylık süre de Fırt dergisiyle yola devam edilir. Askeri dönemin sona ermesiyle beraber Özal ve ANAP dönemi Gırgır'ın tam anlamıyla muhalefet yaptığı dönemdir. İktidarın uyguladığı tüm politikalara mizah olarak karşılık veren Gırgır ve Gırgırcılar.

1985 yılında İngiltere'den gelen Kıbrıslı işadamı Asil Nadir basın sektörüne yıldırım hızıyla girer. Önce Güneş gazetesini bünyesine katar. Sırada bir mizah dergisi vardır. Gırgır'ın kalabalık kadrosu içerisinde bunalan ve kopma noktasına gelen Tuncay Akgün, Mehmet Çağçağ, Metin Üstündağ, Gani Müjde'nin başını çektiği ikinci kuşak yazar ve çizer

Ayrılarak Güneş bünyesinde 13 Mart 1986 tarihinde Limon dergisini kurarlar. Editöryal bağımsızlık ve kendilerini gösterme isteği bu kopuşun ana nedenlerinden sayılabilir. 1989 yılında ise Asil Nadir'in ikinci darbesi gelir. Gelişim bünyesinde çıkan Hıbır dergisinin çekirdek kadrosunu da Gırgır'dan koparılan Latif Demirci, Ergün Gündüz, İrfan Sayar, Atilla Atalay ve Bület Arabacıoğlu oluşturur. Bu kopuşlar Gırgır'a tiraj olarak zarar versede, ki limon satış rakamları olarak Gırgır'ı geçmiştir, mizahi anlamda çeşitlilik yaratmıştır. Orada bağımsızlığını kazanalar gençler usta çırak ilişkisinden vazgeçmemiş birçok yazar ve çizer yetiştirmişler ve birçok yeni tip kazandırmışlardır Türk mizahına.

Asil Nadir her ne kadar Gırgır'ı almak istese de ana gazete Günaydın'ın satışından Oğuz Aral Gırgır'ı kaçırabilmiştir. İşte bunun rahatlığını yaşayan Oğuz Aral'a darbe hiç beklemediği yerden üst katından gelmiştir. Oğuz Aral'ın bir sergi için Almanya'da bulunduğu sırada Gırgır'ın üst katında yer alan Gölge Adam gazetesi sahibi Ertuğrul Akbay, Gırgır'ı Haldun Simavi'den satın almıştır. Bir süredir Horoz adlı mizah eki veren Gölge Adam, bu bahaneyle Gırgır'a iş getiren amatör çizerleri merdivenlerden kendisine yönlendirip kadrosunu oluşturmaktaydı. 20 Ağustos 1989 tarihinde 18. yıl ve 885. sayı Oğuz Aral ve ekibinin hazırladığı son Gırgır sayısı olarak tarihe geçmiştir. Bunda sonrası ise tam bir kaostur. Aylarca, yıllarca süren davalar, iftiralar, karalama kampanyaları mizah okuyucusunu bezdirmiş, belirsizlikte birçok dergi piyasaya çıkmıştır. Telif davaları, isim hakkı davaları arasında Oğuz Aral ve ekibi Avni ve Fırfır dergilerini çıkarmışlar ancak Türk mizah dergiciliği artık iniş sürecine başlamıştır.

1990 yılında ilk özel televizyonun yayına başlamasıyla beraber halkın ilgisi televizyonlara kaymış tüm basının tirajları erimeye başlamıştır. Her büyük gazete tasarruf tedbirlerine ilk önce bünyelerindeki mizah

dergilerinden başlamış, buradaki mizahçıların çoğu başta reklam ve televizyon olmak üzere değişik sektörlere dağılmışlardır. Gırgır bir süre daha eski işlerle ve çeşitli çabalarla yoluna devam etmiş, yayınına iki kere daha ara verdikten sonra 2017 yılında tamamen kapatılmıştır.

Biraz renk olsun diye sarı-siyah renklerde basılan Gırgır birkaç kuşağa yer etmiştir. Bugün 50'li yaşlarda olan her insanın ağzından mutlaka bir Gırgır anısı dinleyebilirsiniz çünkü mutlaka yolu bir yerde kesişmiştir. Herkesin hayatında Muhlis Bey, Avanak Avni, Gaddar Davut, En Kahraman Rıdvan, Hafiyesi Mahmut, Çılgın Bediş olmuştur. Kimisinin amcası kimisinin abisi kimisinin ablası okurken sıra bize gelsin diye beklemişizdir sarı-siyah dergiyi. Bu yazımızda dilimizin döndüğünce ve tabi ki kısacık bir şekilde sizlere Oğuz Aral'ın Gırgır dergisini anlatmaya çalıştık. Elbette Gırgır'la ilgili yazılacak söylenecek çok şey var. Birçok yazar, çizer yetiştiren, nice insana okumayı sevdiren, gülmeyi öğreten bu dergiyi çok ama çok özlediğimiz kesin Bir gün tekrar görüşmek dileğiyle Gırgır...

Yaşam Çizgisi

26 Ağustos 1972 : İlk Sayı

7 Temmuz 1974 : 100. Sayı

16 Mart 1976 : Fırt'ın Çıkışı

23 Mart 1978 : Mikrop'un Çıkışı

19 Temmuz 1981: Gırgır Kapatılır

13 Mart 1986 : Limon'un Çıkışı

4 Mayıs 1989 : Hıbır'ın Çıkışı

20 Mayıs 1989 : Oğuz Aral'lı son Sayı

Süheyl Toktan

__20.__ yüzyılın başı Avrupa'da arta kalmış feodal imparatorlukların çöktüğü, hanedanların tasviye edildiği, malın-mülkün burjuvaziye veya devlete aktarıldığı (ya da bizdeki gibi, yağma Hasan'ın böreği misali, devlet eliyle imâl soysuz burjuvalara peşkeş çekildiği), ülke topraklarının yeni icat millî devletçiklere tahsis edildiği, kısacası, Avrupa ve etki alanı içerisindeki her yerde kapitalist yeniden paylaşım sınırlarının "millî devletler" adı altında emeğin ve kaynakların getirisinin "kazananların" kâr hanesine yazılıp bir güzel parsellendiği kâbus gibi bir dönüm noktasıdır. Batan gemilerin fareleri Sophaletta'nın bu son hikâyesinde karşılaşıyorlar. Odessa'dan İstanbul'a. Bu kritik anlar gizemli bir bande dessinée senaryosuyla nasıl yeniden canlanmasın ki zihinlerde? ☆

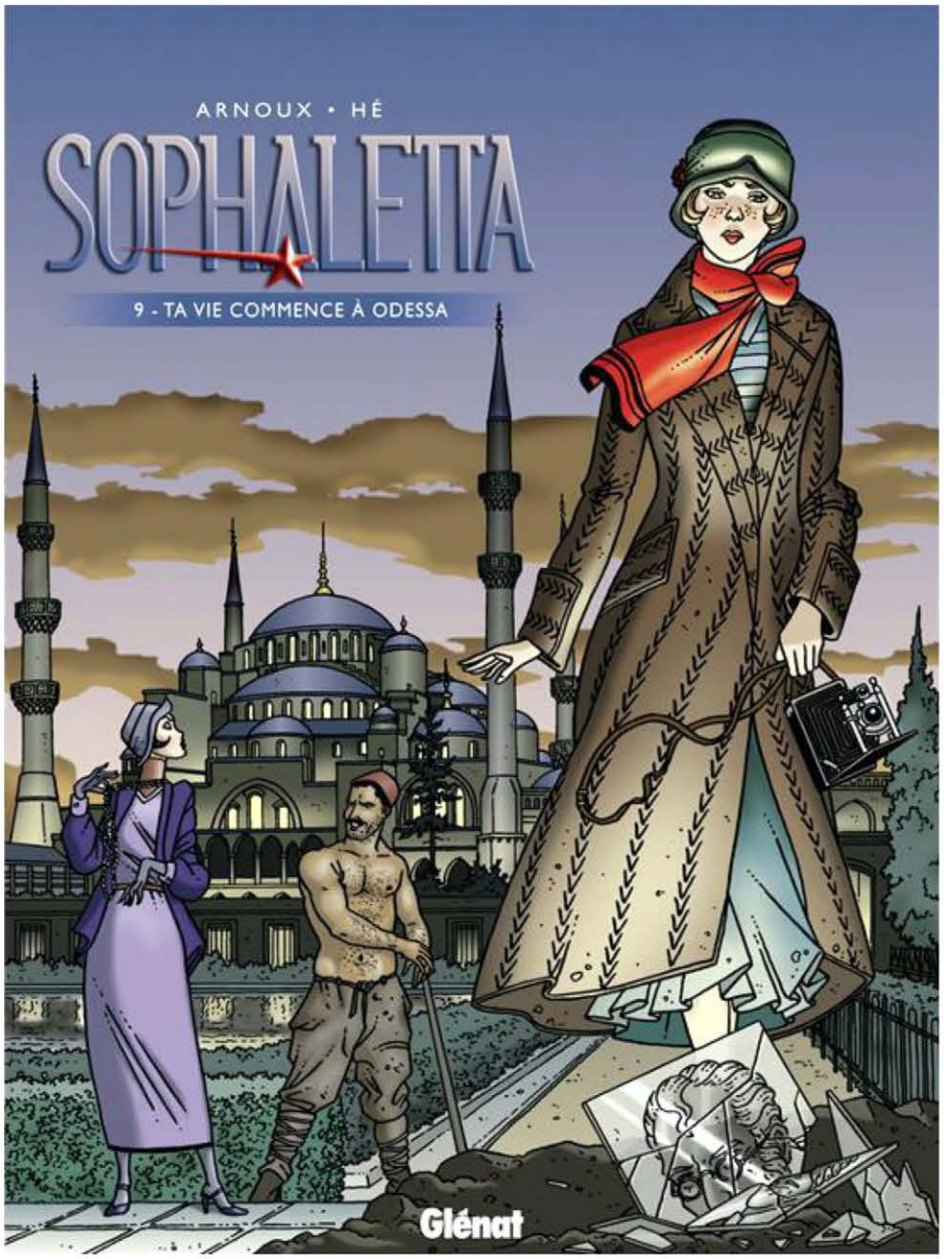

Sophaletta,

Hayatın Odessa'da Başlar

Arnoux & Hé

Güzel rus kontesi Sophaletta'nın trajik kaderinin anlatıldığı dokuz kitaplık maceralar dizisinin (1994-2006) sonuncu ayağı. Hikâye 1904-1919 arasında Rusya'da geçiyor. 1905 Rus-Japon harbinden başlayıp, Ekim devriminin çalkantılı yıllarıyla devam eden bir sürecin zemininde yol alan olayları ilk üç kitapta Fransız sanatçı **Erik Arnoux** hem yazmış hem de çizmiş ama 4. kitapla birlikte çizerlik işini yine Fransız **Dominique Hé**'ye devretmiş.

1919 nisanı Rusyasında artık iyice zemin kazanan Bolşeviklerden kaçan Beyaz Ruslar Türkiye'den önce son durak olan Kırım, Yalta'ya

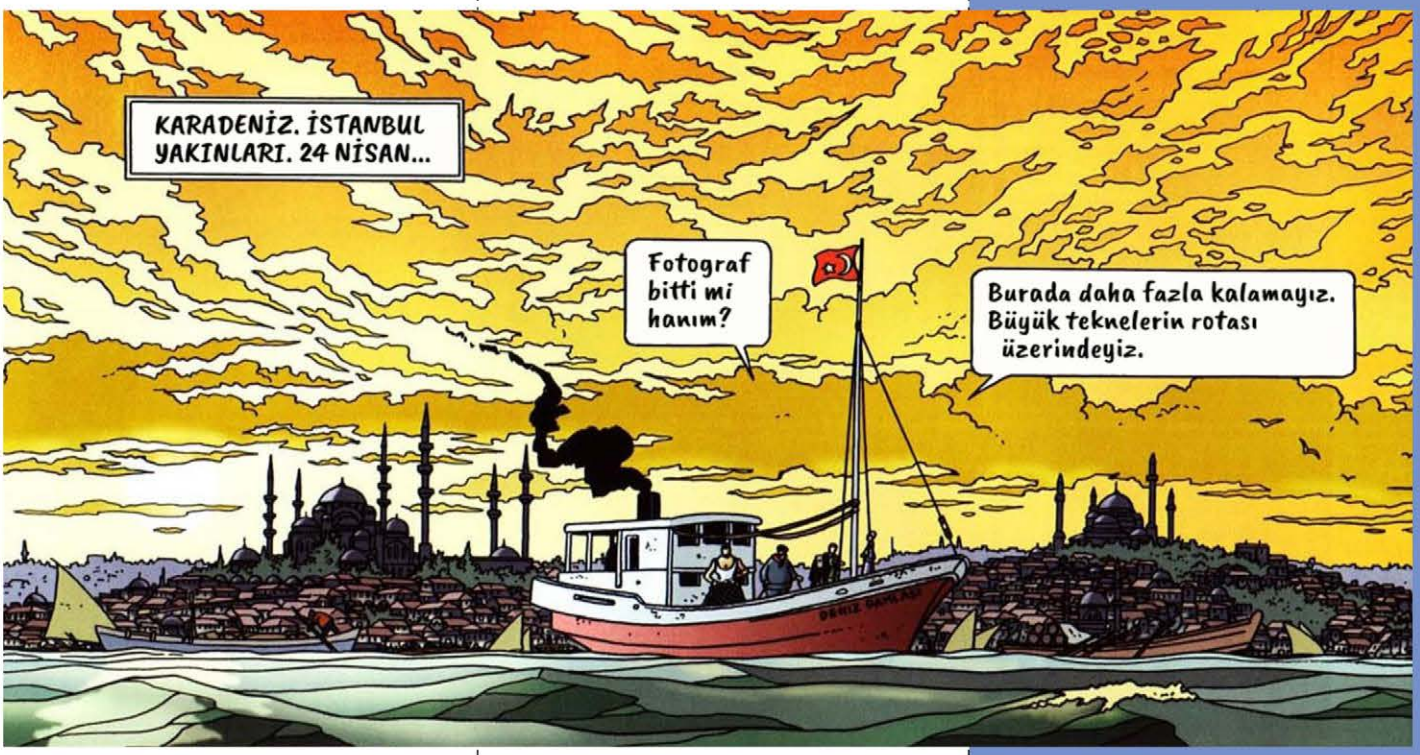

sığınmakta ve oradan da İstanbul üzerinden başka ülkelere, Avrupa'ya göç etmektedirler. Bu sürgün dalgasıyla sürüklenen Sophaletta artık Yalta'da yaşamaktadır. Bu minval üzre devam eden 9. kitabın önemli bölümü İstanbul'da geçiyor. Beyaz Rusların İstanbul yaşamına katılmasıyla şehrin kozmopolit yapısı daha renklenmekte ama bu arada Sovyet gizli polis örgütü Çeka ise kimi Beyaz Ruslara suikastlar düzenlemektedir.

1918 sonlarında Rus zenginleriyle başlayan İstanbul'a kaçış gitgide artacak ve 1920'de çarlık Rusyasının müttefiklerinin işgali altına girecek olan şehir Bolşeviklerden ağır bir darbe yiyen beyaz Rus Kafkas ordusu tarafından uygun görülmesiyle, yanlarında binlerce siville birlikte İstanbul'a sığınacaklardır. Az buz değil, 150bin nüfustan söz ediyoruz. O yıllarda işgal altında bir ülkenin başkentinde zaten zor olan yaşam koşulları böylece herkes için daha da sıkıntılı hâle gelecek fakat

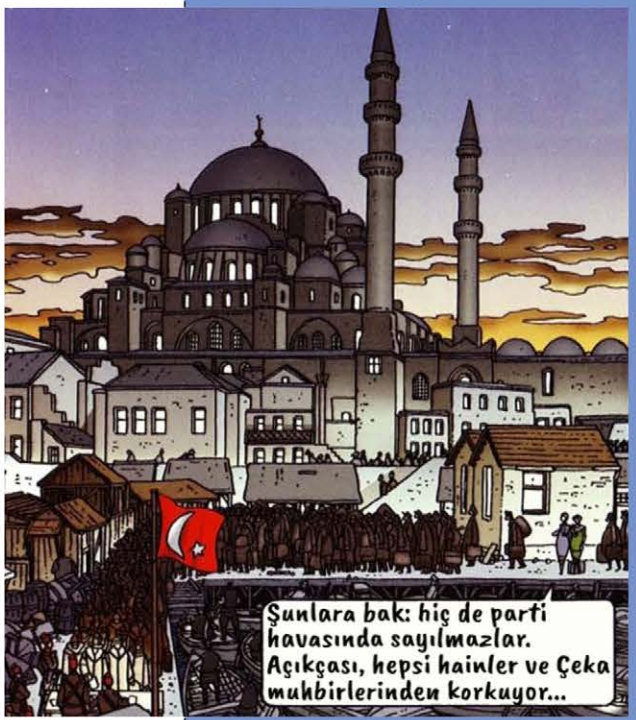

bunun yanı sıra kentin kültürel yapısına da önemli etkileri olacaktır.

Küçük ve hoş bir örnekle hatırlarsak, **Sait Paşa Geçidi**'nin önünde çiçek satan Rus kızları Fransız ve İngiliz askerlerinin tâcizine maruz kaldıklarında bu geçide kaçarlar. Bu sürgit durum zamanla geçitte çiçekçi dükkânlarının açılmasına yol açacak ve akabinde geçit **Çiçek Pasajı** olarak anılmaya başlanacaktır. Süreç içerisinde Ankara'nın Moskova'daki Bolşevik hükümetiyle yakınlaşması, ilticacıların önemli bölümünün bu durum sebebiyle kendilerini artık güvende hissetmeyerek Avrupa'ya göç etmelerine yol açacaktır.

Bu karmaşık atmosferin hemen gergin arifesinde geçen Arnoux'un sürükleyici yakın tarih senaryosundaki İstanbul'u, Dominique Hé'nin özgün çizgi stili ve renklendirmesi ve bol miktarda cami resmiyle bezediği karelerinde izlemek oldukça keyifli bir başka serüven. ☆

● Konu ile ilgili bir diğer okuma önerisi: *"Boğaz'daki Beyaz Ruslar 1919-1929"* ***Svetlana Uturgauri***.

İlk romanı Âşık Kadınlar Denizhanesi ile okurların beğenisini kazanan Özlem Ertan, yeni kitabı Benim Güzel Ölülerim'de fantastik motiflerle tarihsel temaları yan yana getiriyor. Şiddetin hüküm sürdüğü dünyamızda hâlâ bir ümitten söz edilebilir mi? Peki ya *"ölüler âlemi?" Yoksa orası da sonsuz bir karanlıktan mı ibaret? Bir yazar, "ölüler âlemi"*nden kalkıp gelen kahramanına ümit aşılayabilir mi?

Benim Güzel Ölülerim, yalın ve etkili anlatımıyla okurları iki dünya arasında heyecanlı bir yolculuğa çıkarıyor…

"Ne durumda olduğunuza dikkat edin. Hepiniz son nefesinizi verdiğiniz andaki gibisiniz. Yara bere içinde, iki büklüm. Belli ki hiçbiriniz huzur bulamamışsınız. Belki de nefretinizi öldüremediğiniz için böyle yaralısınız. Bunu hiç düşündünüz mü?"

(Tanıtım Bülteninden)

Yazar: Özlem Ertan
Yayınevi : İthaki Yayınları
İnce Kapak
11,05 TL

Yayın Koordinatörü : Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan : Selçuk Aylar
Kapak Tasarımı : Hamdi Akçay
Kapak İllüstrasyonu : Mehmet Güreli
Medya Cinsi : Ciltsiz

Hamur Tipi : 2. Hamur
Sayfa Sayısı : 192
Ebat : 13,5x21
İlk Baskı Yılı : 2017
Baskı Sayısı : 1. Baskı

Reha Ülkü

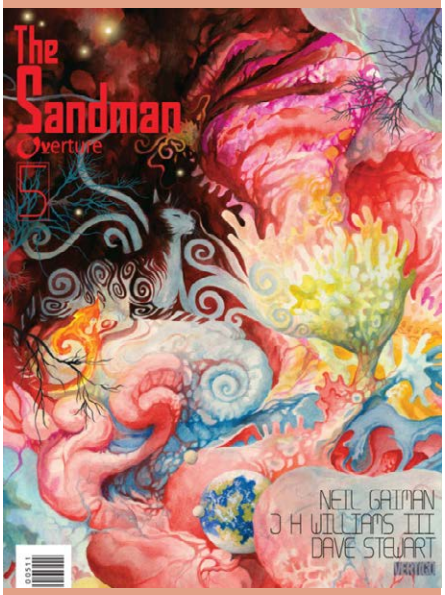

Sandman, sonuçta temelde bir metin, edebi tür olarak da bir roman: Sonradan çizgiroman yapılmış. İşte bu hiper-tekst'lik ve çapraz medya'lık, onda büyük problematikler ağı yaratmış. Bunu, daha önce hiçbir diğer örnekte görmedim.

HIPER-TEKST VE ÇAPRAZ MEDYA OLARAK SANDMAN ÇİZGİROMANI

Çizgiroman olarak Sandman ve yazar olarak Neil Gaiman, çok tuhaf handikaplar barındırıyor. Bu savımızı açımlayalım:

Sandman, sonuçta temelde bir metin, edebi tür olarak da bir roman: Sonradan çizgiroman yapılmış. İşte bu hiper-tekst'lik ve çapraz medya'lık, onda büyük problematikler ağı yaratmış. Bunu, daha önce hiçbir diğer örnekte görmedim. İşin daha da tuhafı, oldukça karmaşık felsefe metinler de yazdığım halde, Gaiman-Sandman'ın durumunu sözcüklere dökmekte aksıyorum, çünkü durumu çok dingildek. Üstelik, hiç de öyle bir niyeti yok. Daha da berbatı; ne özgün yayıncının, ne çizerlerinin, ne Türkçe'deki çevirmenlerin, ne de yayıncıların bunları görmemiş olması gerçeği ortada.

Elimden geldiğince, bir başlangıç metni olarak, bunları açımlamaya çabalayacağım.

Daha metnin adında sorun başlıyor: Sandman, uyku-düş tanrısı ve Morpheus demek. Oysa, Gaiman özelinde bunlar çakışmıyor. Çünkü ortada bir düş gör(dür)en kişi değil, bir düş-yazan kişi var. Gerçek insanlar arasında da, düşlerini yazanlar, düşlerini sürenler, düşlerini yönetenler var, yani rüyalarını istedikleri gibi görebiliyorlar ama kasıt bu değil. Sandman İngilizce'de, daha çok başkalarının düşlerini (yöneten değil) yönetmeyen bir düş perisi veya cini demek. Ancak burada, ne Hristiyan, ne de İslam perisi veya cini olarak sözkonusu değil: Animist dönemdeki, Batı ve Kuzey Avrupa folklorü sözkonusu burada.

Gaiman burada, hiçbir referans vermeden, özellikle de Amerikan Tanrıları'nda çok daha berbat olarak yaptığı gibi, üstelik bu dinleri

veya dincikleri yanlış bilerek ve yorumlayarak, ortaya karmakarışık bir hiper-tekst bulamacı çıkarmış. Bakın, yalnızca tek bir başlangıç sözcükten, başlıktan söz ediliyor. Bu, post-modern bir muğlaklık, bulanıklık, kaypaklık da değil, yalnızca Gaiman'ın ne yaptığını bilmemesi demek açıkça, semiyotik / göstergebilimsel açıdan yani. Yani, herhangi bir ileticiğinin, diyelim yalnızca tek bir cümlesinin ne başı / göndereni, ne medyumu / medyası / ortası, ne sonucu / gönderileni belli. Açıkçası Gaiman, kimin için ne yazdığını bilmiyor. Sonuç olarak, konuşma balonlarında edilmiş parlak, bulanık, muğlak, kaypak, birbirinden kopuk kopuk deyişler ortaya konmuş oluyor yalnızca.

4. ciltte metnin en önemli bölümü, kardeşler arasındaki polilog ve inter-dokulu-olaylar iken, konu gidiyor, cehennemin kapılarının açılışına kilitleniyor. Kapı açılıyor, yeniden kapanıyor, ortada hiçbir mesaj, kıssa, sonuç yok. Cehennemin anahtarı, don lastiği değil ki çekesin de, istediğin yere gelsin. Gaiman, narration / daraltma değil, saçma / sprinkle eyliyor: Bırak konuyu dağınık kalsın, hesabınca.

Yani bu konunun ve konuların ciddi disiplinli anlatı gereksinimi, Gaiman'ın beyninin veya beyinciğinin çok-çok üzerinde. Eğer bir okur, konuyla ilgili çoğul okumalarını daha önce yaptıysa, ortada yalnızca bir saçmalamalar dizisi olduğunu seyrediyor.

Bu, işin tekst'sel başlangıç / girizgah / başlıksal yönü.

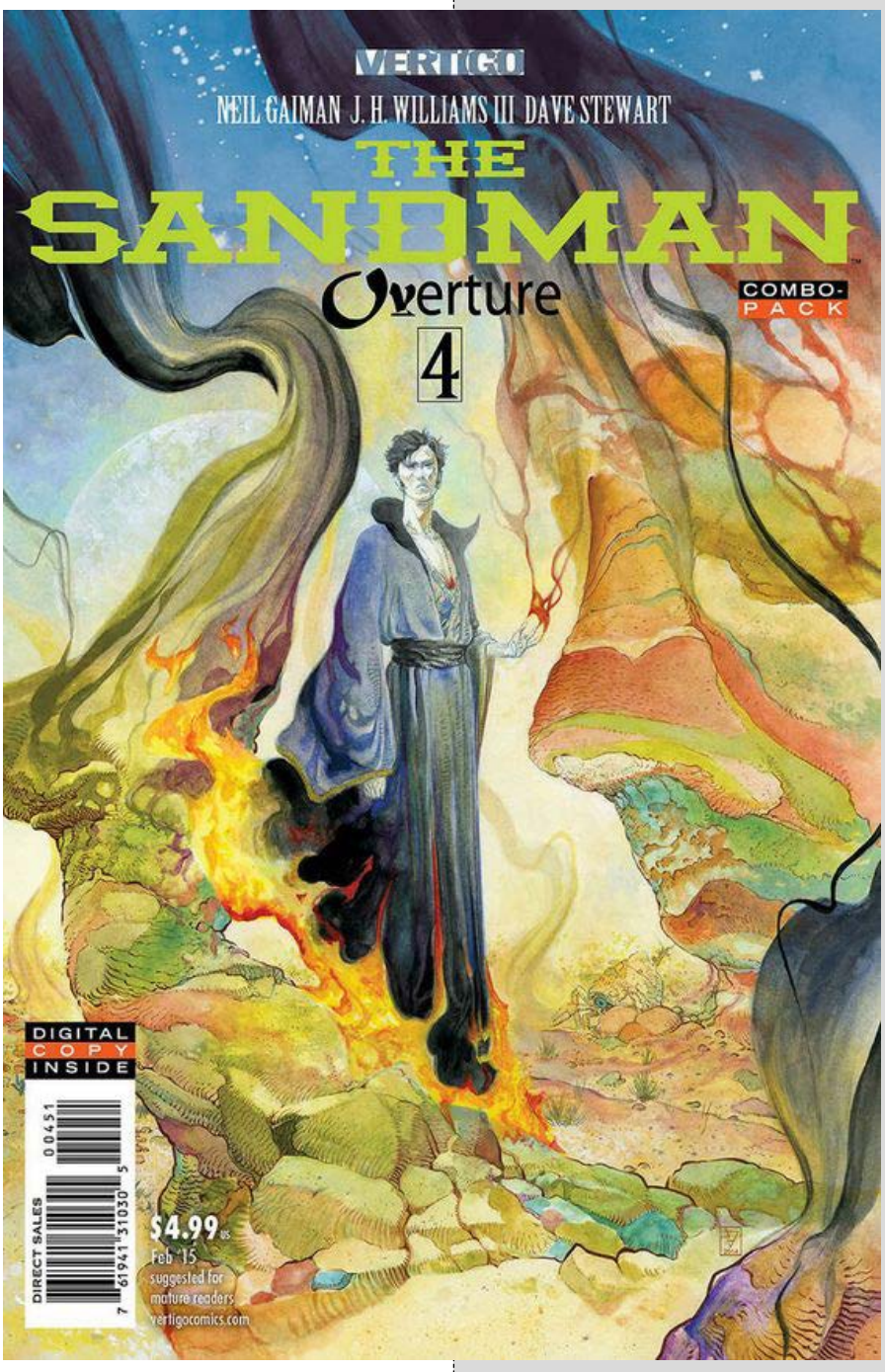

Nokta ve devam.

Aynı metnin, aynı çizer tarafından başka başka zamanlarda çizgiromanlaştırılması bile sorun yaratıyor. Grafik roman sünüyor, sarkıyor çünkü, konu biraraya toparlanamıyor bir türlü. İşin içine bir de, çok sayıda ve farklı çizerler girince, ortaya çıkan yalnızca görsel bir kakafoni oluyor.

Burada sorun, ABD anlayışındaki çizgiromanlarda ve grafik romanlarda çizerlerin iyi bir okur olamaması, birbiriyle beş benzemez metinleri çizmesi, yazarın ne dediğini asla ve kata kavrayamaması, biraraya gelmeyecek kişilerin ticari gereklilikten ekip diye biraraya konması gibi ardışık durumlarda yatıyor. Diğer bir deyişle böylesi

koşullarda, yazı-çizi eşlenikliği'ni pek yakalayamıyorlar.

Felsefi çizgiromanı Hirow, 'Ghost in the Shell'de tek başına, çizgiromana felsefi dipnot koyarak çoktaan yaptı. Gaiman, yine Amerikan Tanrıları'nda yaptığı ve sonradan az-özür dilediği üzere, aynı konuda yapılmış olandan habersiz. Bilerek olsa ayrı dert, bilmeyerek olsa cahillik, ayrı dert.

Yani Gaiman, kendi metinlerini kendi çizebilseydi, sonuç biraz daha farklı olabilirdi gibi.

Gelelim ilk açılıma:

Sandman, Morpheus ve çağdaş düş yorumu (Freud'dan başla günümüze gel), zaten baştan hiper-tekst, hiper-okumalı, hiper-disiplinde, çok-disiplinli bir ağ. Oysa Gaiman, uyku tanrısını yalnızca Uykustan'ın diktatörü olarak yazmış: Yani, onun ülkesinde o ne derse, o oluyor ama bu diktatörlerin bile beceremediği bir şeydir gerçekte.

Gelelim türe:

Sandman tür olarak, ne bilimkurgu, ne fantastik, ne masal, aslında eski veya yeni bir tür bile değil, bir türümsü, bir tür karikatürü ama bilerek yapılmış bir parodi değil, yani ciddi ciddi saçmalıyor. Hayal gücü, çook engiin sanılmış ama aslında çok sığ ve çok dar. Yani Gaiman ve hatta Hugo / Nebula ödül dağıtanları gibiler, okuru eksi bilgili ve eksi zekalı sanıyorlar artık. Gel de, Soğuk Savaş beyin-kırbacını özleme. İşte bu nedenlerle, SSCB reel sosyalist olarak, ABD kapitalist olarak, yanılmış devlet oldu ve böylelikle de onların ikilemi kalkınca, hayal gücü uçurumun dibine düşürüldü.

Genel olarak çıkış:

Sandman 11 cilt imiş. Biz konuya Amerikan Tanrıları ve Sandman 4 üzerinden girdik. Genel kitap okuma izleğimiz ve seçimimiz, bizi daha önce Gaiman okumaktan alıkoydu. Okuduktan sonra da, pişman olduk çoktan ama bunların da yazılabilmesi ve kralın çıplak olduğunun söylenebilmesi için, o eziyete katlanmak gerekliydi.

Sonuç:

Sandman 4 ve Gaiman için:

Hayal gücü puanı eksi 1, kopya bile çekemediği için.

Çizgi, biraz daha az ruhsuz olabilmeliydi. Uyku gibi ferah feza bir konudan çok, kabız bir kabzımal öyküsü anlatılıyor gibi. Çok statik bir tarz bu. Tipik bir pazarlama taktiği ama kötü bir pazarlama taktiği. Oysa, iyi mal kendini satar zaten, pazarlanmasına gerek olmaz.

Hiper-tekst ve çapraz medya konusu, sonraki 'franchising' adımları ile zaten yanıtlandı: Başkaları, Gaiman'dan daha iyi Sandman'imsiler ve yeni çeşitleme kahramanlar yarattı. Sandman / Morpheus, berbat bir spin-off karakter. Kartonsu, yassı, derinliksiz.

Düş, böyle bir şey değildir. Hayal gücü, böyle bir şey değildir. Gaiman, kafasını kuma gömmüş bir devekuşu gibi ve bunun için ceza alacağına, ödül alıyor, tüm niteliksiz eserlerin ödüllendirilip, tüm nitelikli eserlerin cezalandırıldığı Yeni Orta Çağ döneminde hep olduğu üzere.

Evet Sandman ve Gaiman, Yeni Orta Çağ'ın epistemik bir kanıtıdır bizce. Çünkü, sanatsal bir eksi-epistem'dir aynı zamanda.

Biz de, yaratıcının ve yaratının çukurunun ve boşluğunun içini dolu hayal ederek, yani onları negasyonlayarak, asıl varlığı düşledik çoktan:

Nitelikli simülasyon, düşten daha yaratıcı ve hayal gücülüdür, aynı zamanda gerçek'ten epeyi daha gerçektir.

Dipnot:

Çizgiromanın tarihi konusundaki bir ansiklopedi maddesi, bu konudaki dağınıklığın bir nedeni olarak, Sandman ilk yayınlandığında biraraya gelen ekibin, Gaiman dahil olarak, daha önce hiçbir düzenli çizgiroman serisi konusunda çalışmamış olduğunu, o nedenle sonucun sakarca olduğunu imliyor.

https://en.wikipedia.org/wiki/The_Sandman_(Vertigo)

Zaten sözünü ettiğimiz şey, bu sakarlığın aslında 11 cilt boyunca da sürmüş olduğu.

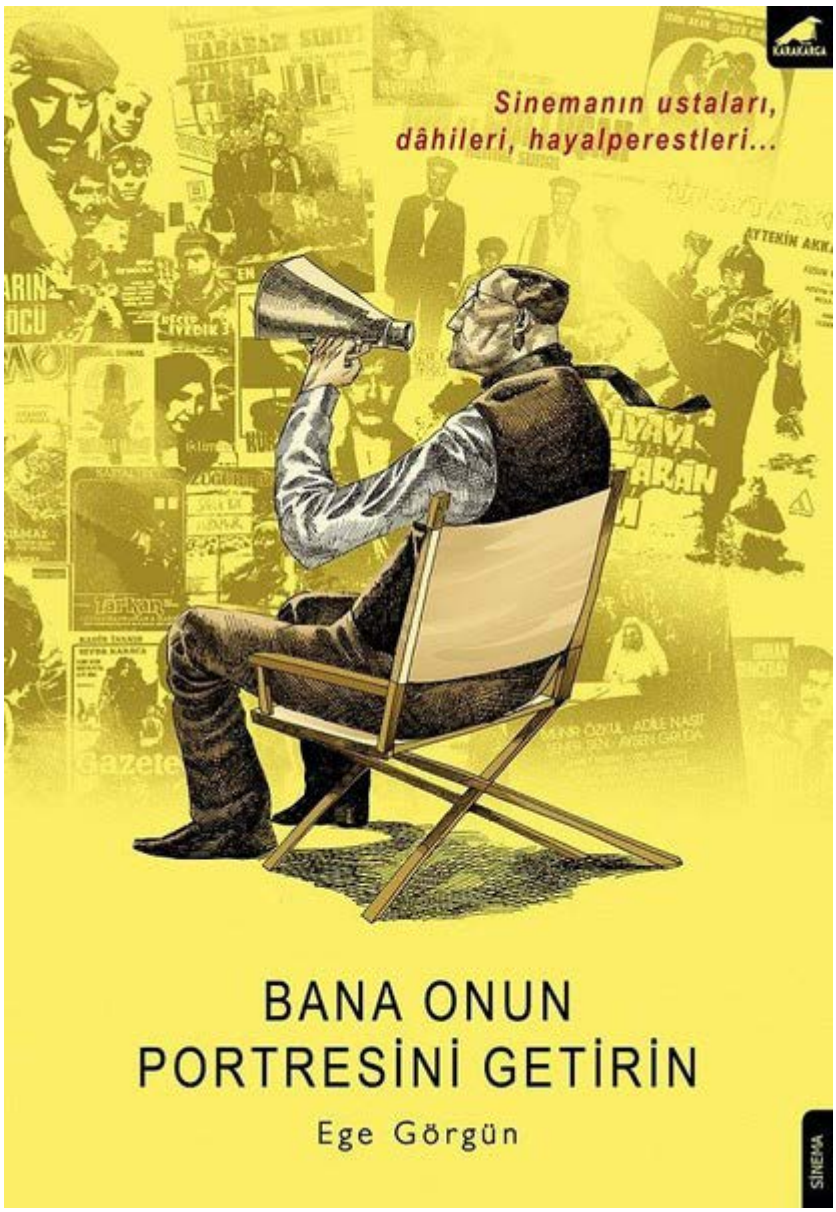

Şiddet estetizminin şair sinemacısı, Amerikalı yönetmen Sam Peckinpah, 1970'li yıllarda önlenemez bir öfkeyle şöyle diyordu: *"Bana onun kellesini getirin!"*

Sinema yazarı dostumuz Ege Görgün ise, herhangi bir şiddet eylemine başvurmadan, Peckinpah ustaya göndermeli ama insancıl söylemle: *"Ban onun portresini getirin"* diyor.

'O' kimin portresi?

Ya da *'onlar'* kimdir?

Yeşilçam ünlüleriyle sanat dünyasına damgasını vurmuş kişilerin sıra dışı yaşamlarını, öykü tadında sunuyor sizlere... Gerçekten bir dönemin renkli kişiliklerini, bir seçki titizliğiyle, topluca gözler önüne seriyor.

Ege Görgün, yıllardır kaleme alıp gazete ve dergi sayfalarında unuttuğu, ölüm sessizliğine terk ettiği o portre denemelerine sahip çıkıyor şimdi. Onlara kitap raflarında bir yaşanırlık kazandırarak.

Kelleler değil, o renkli insan portreleri yaşamalı hep...

Agâh Özgüç

Süheyl Toktan

"Sinemada Çizgiroman" başlığımızla kast ettiğimiz, taytlı, pelerinli, uçan, kaçan DC, Marvel uyarlamaları değil doğal olarak. Günlük hayatın içindeki çizgiroman olgusunu malzeme edinen, o âlemin sanal değil, gerçek kahramanlarına değinen filmlerden bahsedeceğiz, kısmet olursa.

Siftahı da sinemanın en büyük ustalarından Jack Lemmon'un tam da bu anlamda bir günlük gazete band çizeri rolünü her zamanki olağanüstü becerisiyle canlandırdığı bir filmi seçtim.

Ben defalarca seyrettim, siz seyretmediyseniz henüz, bu sizin kaybınızdır ama aynı zamanda bu nitelikli komediyi ilk kez seyrediyor olabilme keyfine erişme şansına da sahipsiniz demektir.

Hâl böyle olunca, önce iyi okumalar sonra iyi seyirler demek düşer bana... ☆

Karınızı Nasıl Öldürürsünüz,

Richard Quine / 1965

Jack Lemmon & Virna Lisi

Başarılı, bekâr ve mutlu çizgiroman sanatçısı ***Stanley Ford*** (**Jack Lemmon**), kentteki malikânesinde sadık uşağıyla birlikte yaşamaktadır. Bu müzmin bekârın bir güzel İtalyan dilberi (**Virna Lisi**) ile karşılaşması sonucu altüst olan hayatının konu edildiği bu tatlı filmin düzgün bir kopyasını uzun zamandır arıyordum.... Sonra birden ortalığa dökülüverdi.

Meğer BlueRay'i çıkmış. Geçen akşam da uzun bir aradan sonra tekrar buluşmuş olmanın verdiği büyük keyifle oturup tekrar izledim.

Bilenler hatırlayacaktır, çizgiromancı Ford, bir gazetede ***"Bash Brannigan - Secret Agent"*** adlı tanınmış günlük çizgiband dizisini yapmaktadır. Film boyunca bu çizimlerle de yer yer karşılaşmaktayızdır. Zaman, çizgiromanda ***'gerçekçiliğin'*** tavan yaptığı zaman ve tabiî çizgiler de öyle.

Peki filmdeki bandları çizen kimdi bunu hiç düşündünüz mü? İşte o da ayrı bir film(!);

Yapımcılar Jack Lemmon'a 'dublör çizer' olarak başta **Alex Toth** ile anlaşmışlar ve Toth filmin tanıtımı için on gün süreyle gazetelerde Bash Brannigan bandları çizmiş. Çekimlere geçildiğinde ise sanatçının bir para problemi çıkartması üzerine bu sefer **Mel Keefer** ile anlaşmışlar. Toth'un bu tarz davranışlarının (kendi bacağına kurşun sıkmak türünden) ilk olmadığından söz ediyor bir diğer değerli sanatçı **Geof Darrow**. Yani filmdeki bandlar Mel Keefer'in... Sanatçı bu çalışmalarını kendi webine de koymuş zaten.

Filmin çizgiromanla olan tek bağlantısı bu değil. Üzerinde durulması gereken dikkat çekici bir husus da, çizer Stanley Ford'un çalışma tekniği. Filmin başlarında oldukça ayrıntılı ve eğlenceli bir sahneyle aktarılıyor bu. Ford, ekibiyle birlikte uygun mekânlarda bandın karelerine referans teşkil edecek ön canlandırmaları yapıyorlar, bu arada uşak (**Terry-Thomas**) tarafından bu enstantaneler fotograflanıyor.

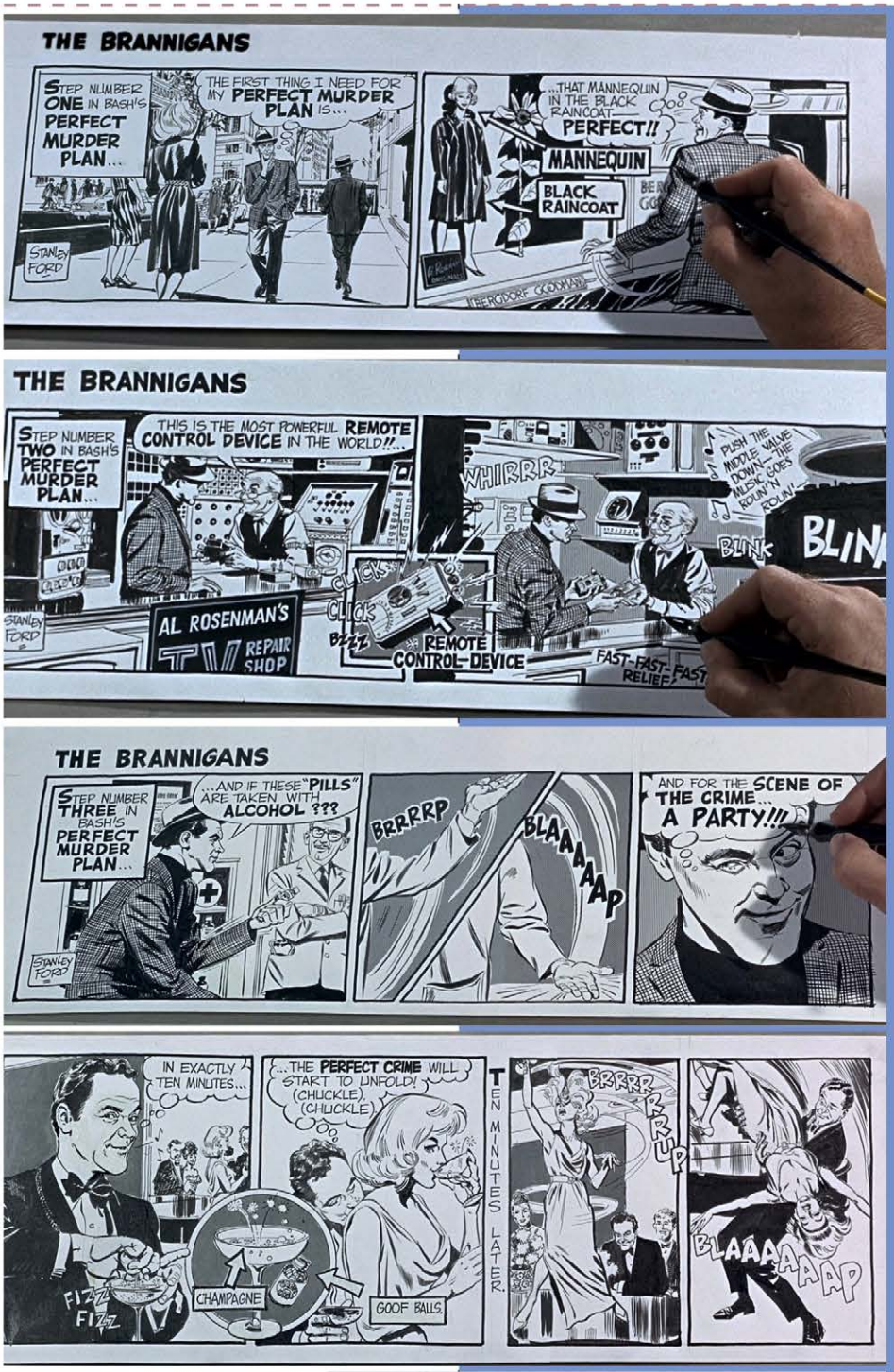

Model kullanma, sahneleri kurma, burada mizahî abartı ile aktarıldığı kadar olmasa bile, bir çok tanınmış gerçekçi çizer üstad tarafından hep kullanıla gelmiş yöntemlerdir. Bir güzel örneğini burada kısaca incelemekte fayda var. Benzeri materyal çok miktarda

• *Film boyunca sürüp giden Brannigan çizimleriyle adım adım 'mükemmel cinayet planı'...*

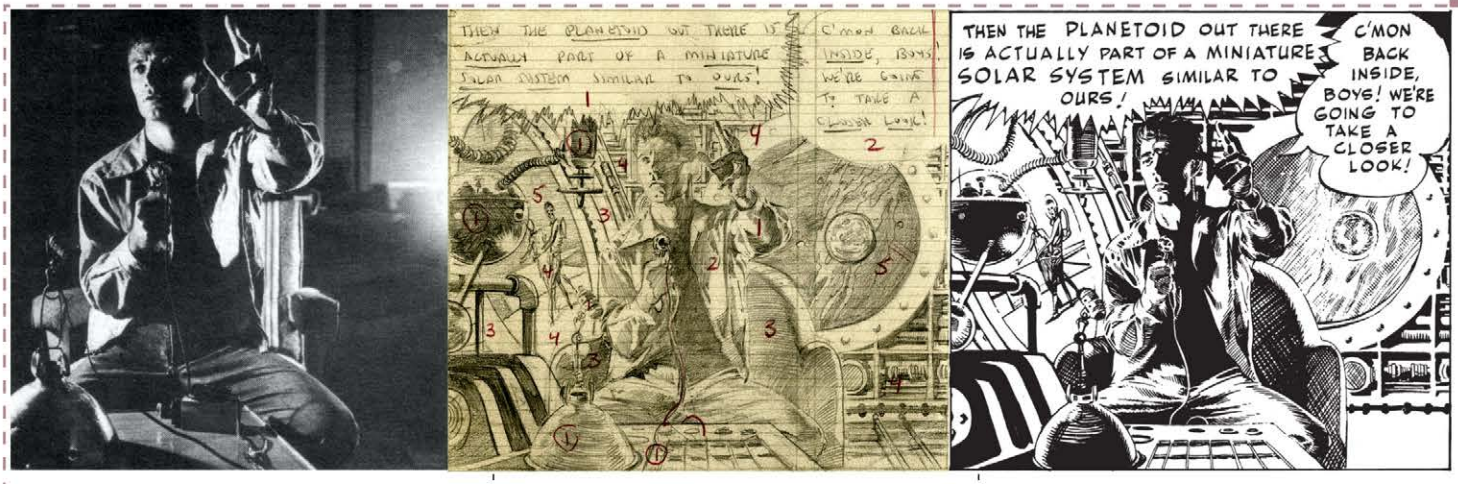

• *Dünya sinemasında zamanının en güzel kadınlarından biriydi Virna Lisi (1936-2014).*

bulunmakla birlikte, yeni eriştiğim, oldukça özel ve hiç resmî baskısı olmayan 'ustalar' işi bir örnekten yukarıda görülen üç kare. ***EC*** *(Entertaining Comics)* zaten özel ilgiyi gerektiren bir yayıneviydi ABD'nde. Bu da onların geliştirme aşamasında yarım kalan bir projesinden. ***'Planetoid'*** **Al Williamson**'ın bu sürece katkısı. Fakat ortadaki karakalem paneldeki haliyle, 1974'de çizer **George Evans** tarafından çinilenip *(sağdaki resim)* bir EC fanzininde yayınlanana dek bir kenarda beklemiş. Panele foto referans teşkil eden pozu veren de *(sol taraftaki)* **Frank Frazetta**'nın ta kendisi.

Sebepleri çok geniş bir yazı konusu olan Amerikan çizgiromanında ***'altın çağ'****ın* sona erip ***'gümüş çağ'****a* geçilmesiyle birlikte *(1956-1970 arası gibi)* eski dönemin naif çizgi anlayışı belli ustaların öncülüğünde gerçekçi, kimi zaman sanatsal bir yapıya doğru yol almıştı.

Ele aldığımız filmimiz de işte tam bu dönemin göbeğine yerleşmiştir (1965).

Bu çerçeveden baktığımızda,

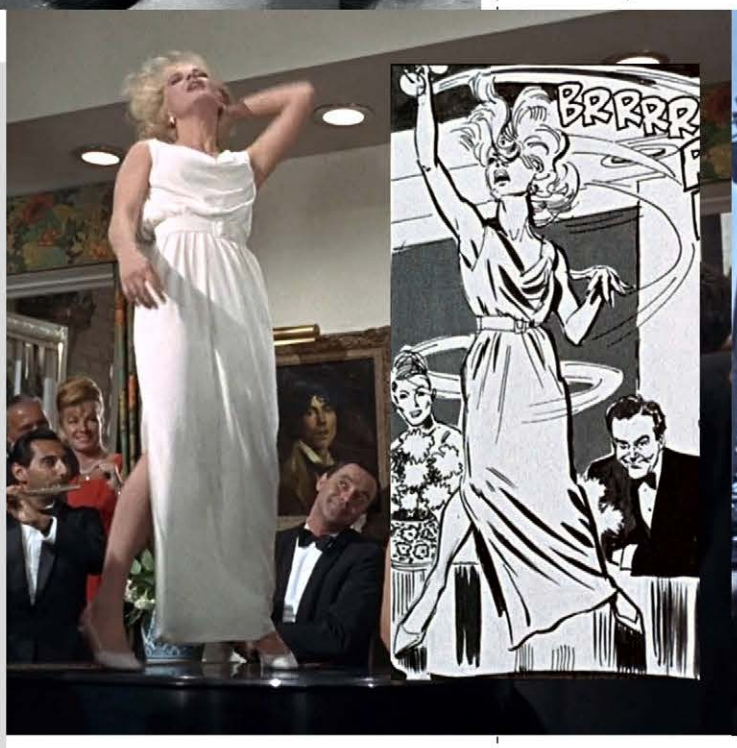

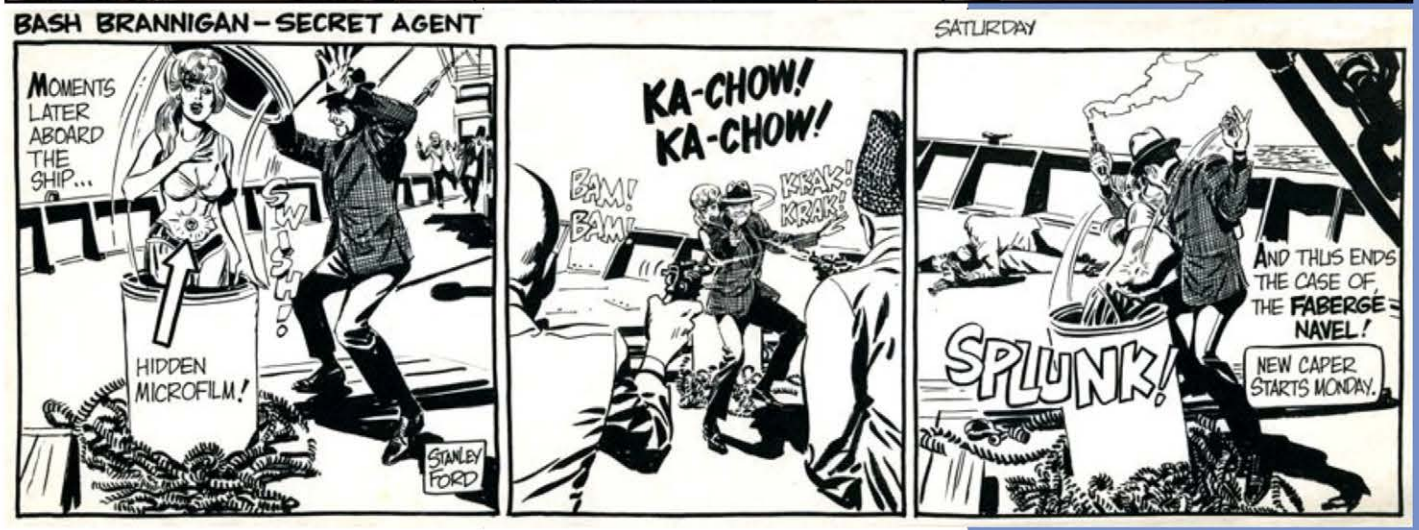

Bash Brannigan çizgilerinin **Alex Toth** *(altta)* ve **Mel Keefer** *(üstte)* tarzlarını üstüste (veya yanyana, nasıl isterseniz) koyup tekrar değerlendirme gereği ortaya çıkar kaçımılmaz olarak.

Toth gibi bir büyük ustanın fazlasıyla stilize tekniği reddedilemez bir zerafete sahip olsa da fotografik gerçekçi yaklaşım için bana hiç de uygunmuş gibi gelmedi doğrusu. Filmden derlediğim en üstteki foto referanslardaki sahnenin iki ayrı sanatçı tarafından ele alındığı iki pano *(alttaki, Toth'un 1964'de **Hollywood Reporter**'da yayınlanan, tanıtım bandlarından)* açıkça gösteriyor bunu. Sanırım Alex Toth işi bırakmakla herkes için en iyisini yapmış *(bir kez daha)* belki de bu gerçeğin farkına varmış olduğu için. ***'Büyük usta' olmanın farkı, nerede geri çekileceğini bilmektedir*** diyebilir miyiz acaba? ☆

Aynur Kulak

KORKUNUN FELSEFESİ

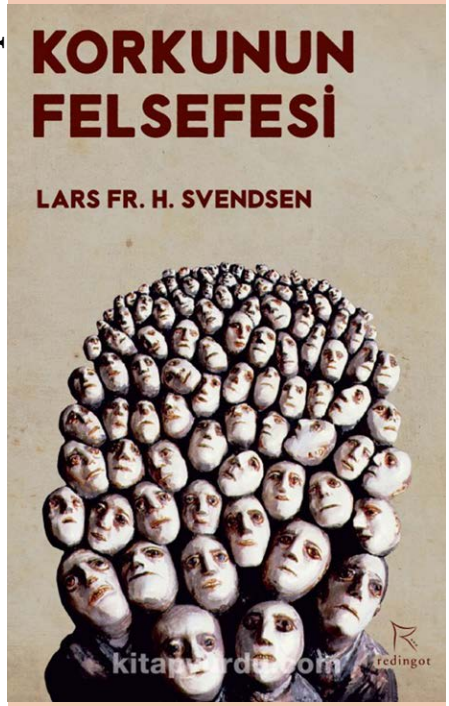

En önemli güdümüz: Korku. Aşktan da önemli, sevgiden de, nefretten de, yemek yemekten de, barınmaktan da. Her duygunun ve her ihtiyacın köşelerini belirginleştiren en önemli gösterge. Bir tür enerji aslında.

En önemli güdümüz: Korku. Aşktan da önemli, sevgiden de, nefretten de, yemek yemekten de, barınmaktan da. Her duygunun ve her ihtiyacın köşelerini belirginleştiren en önemli gösterge. Bir tür enerji aslında. Güdüleyen, hazırlayan, var eden. Korku olmasaydı çağlardan çağlara geçiş yapan, insan türü bu kadar gelişebilir miydi? Aklı olmasaydı korkuyu bu kadar gelişebileceği noktalara taşıyabilir miydi? Sonuçta hayvan da korkar, fakat içgüdüsel olarak. Korkunun işlevselliğini hiçbir zaman insan kadar bir yerden bir yere taşıyamaz, kendini geliştirmek için kullanamaz.

Korkuyu övüyorum. Olmasaydı aklımızın oluyor olması bir işe yaramayacaktı çünkü. Aklın enerjisi, itici gücü, motivasyonu olarak görüyorum korkuyu ve korkuya dair elime nasıl bir kitap geçerse geçsin büyük bir dikkatle ve zevkle okuyorum.

Redingot Yayınları tarafından yayınlanan Lars FR. H. Svendsen kitabı Korkunun Felsefesi korkularımızla bizi karşı karşıya getiren, onunla yüzleşmemizi isteyen bir kitap. Daha sunuş kısmında Svendsen büyük bir açık sözlülükle şunu belirtiyor: "Bu kitap günlük yaşam dünyamızın korku tarafından ele geçirilmesi karşısında giderek daha çok hissettiğim rahatsızlığın bir sonucu olarak doğdu."

Korkuyu günümüz dünyası için bir rahatsızlık olarak niteleyen Svendsen ile korkuyu insan aklına enerji verdiği için seven ben çelişiyoruz. Gündelik yaşamın geldiği noktada korkuyu tanımlayan Svendsen tabii ki haklı. Korku günlük yaşamda rahatsız edici, yerinden edici, ürpertici bir duygu çeşidi. Günlük hayatınızı düşünün mesela. Her yerde güvenlik kameraları, mobeseler, havaalanlarındaki bir, iki, üç neredeyse iç organlarınıza kadar göründüğünüz güvenlik geçiş noktaları, her binada kepenkler, her köşe başında polis, özel tim köpekleriyle beraber. Toplumsal korkunun tezahürleriyle her gün burun buruna yaşamaktayız diyor Svendsen.

"Korkuda kendimizin dışında bir şeyle karşılaşırız ve karşılaştığımız bu şey isteklerimizin bir olumsuzlanmasıdır. Özgürlük, saygınlık, sağlık, sosyal statü, ve –uç noktaya götürürsek- yaşamın kendisi gibi hayatımızdaki önemli şeylerin mahvolmasından ya da elimizden kayıp gitmesinden korkarız. Sadece kendimiz için değil başkaları için, özellikle değer verdiklerimiz için de korku duyarız. Bunlardan biri tehdit altında olduğunda, korku normal bir tepkidir. Kendimizi bu tarz tehditlere karşı korumak isteriz. Zira insan yaşamı korkutucudur. Montaigne'in de söylediği gibi: 'İnsani zaafımızın anlamı, kaçınmamız gereken şeylerin elde etmek için gayret sarf etmemiz gerekenlerden fazla olmasıdır'. Öyle görünüyor ki burada korkuyla ilgili temel bir şey söz konusu ve Kitab-ı Mukaddes'te anılan ilk duygunun korku olması da pek tesadüf değil."

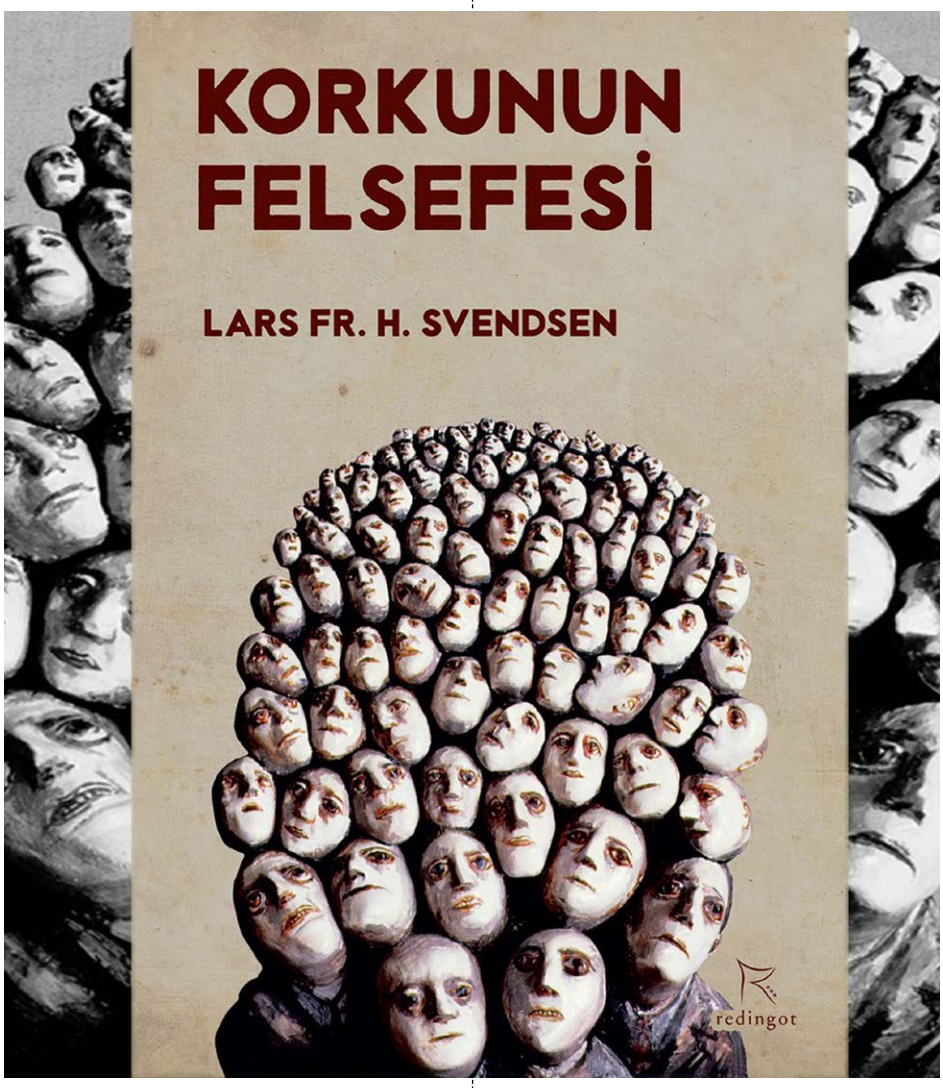

Haber bültenleri cabası. Haber bültenleri sürekli olarak artan terör eylemlerinden bahsederken içimizdeki korkuyu sürekli bilinçli olarak körüklüyor. Modern toplumlarda korku bir şekilde kendine çatlaklar buluyor ve hayatımızın içine bazen aniden ve hızlıca, bazen de yavaş ve sinsice sızıyor. Bu sızıntıyı, daha doğrusu böyle bir sızıntıyı hiçbir şekilde engelleyemeyeceğinizi bilmek toplumlara empoze edilen öğrenilmiş çaresizliklerin başında geliyor.

Svendsen korkunun doğasını keşfetmek için bilimi, politikayı, sosyolojiyi ve edebiyatı didik didik ediyor. 7 bölümden oluşan kitap; Korku Kültürü, Korku Nedir?, Korku ve Risk, Korkunun Cazibesi, Korku ve Güven, Korku Politikaları, Korkunun Ötesi bölümlerinden oluşuyor. Machiavelli ile Hobbes'un felsefelerinde korkunun rolüne eğiliyor.

"Her zaman korkulacak bir sürü şey olacaktır. Savaş sonrası yıllarda, 1989'a kadar, tehdit komünizmden geliyordu. Daha sonra bunun yerini çevre tehdidi aldı ve yakın geçmişte bu sefer tepeye terörizm oturdu. Korku nesnesi değişir ama korkunun olmadığı bir dünyada yaşayabileceğimize inanmak bir yanılsamamdan ibarettir. Yine de şunu anlamalıyız ki, korkumuz gerçekliğe dair nesnel bir düşünüşün sonucu değildir ve korkumuzun tutacağı yolları denetleyen güçlü çıkarlar vardır. Korku var olan en önemli iktidar faktörüdür, bir toplumda onun alacağı yönü kontrol altına alabilen kişi toplum üzerinde kayda değer güç kazanır."

Bilgiler, tespitler korkutucu değil mi? Buna rağmen Svendsen hümanist iyimserliğin izlerini taşıyan daha aydınlık, daha az ürkütücü bir geleceğin imkanını tartışıyor. Yerli yerinde saptamalar ve örneklerle insanlık hallerimizi, çağımızın mevcut durumunu gözler önüne seriyor. Korkularımızla yüzleşmediğimiz müddetçe çatışmaların, kavgaların, savaşların süreceği tespitinin altını kalın kalın çiziyor.

Korkunun Felsefesi

Yazar: Lars FR. H. Svendsen

Yayınevi: Redingot Yayınları

Çeviri: Murat Erşen

Türü: felsefe

Yayın Tarihi: 2017

Sayfa: 174

Atilla Bilgen

Yarı ölü vaziyette yatağıma uzanmışım. Gözlerim belirsiz bir noktaya dikilmiş. Perdenin kenarından içeri sızan gün ışığı, tavanda belli belirsiz şekiller oluşturuyor.

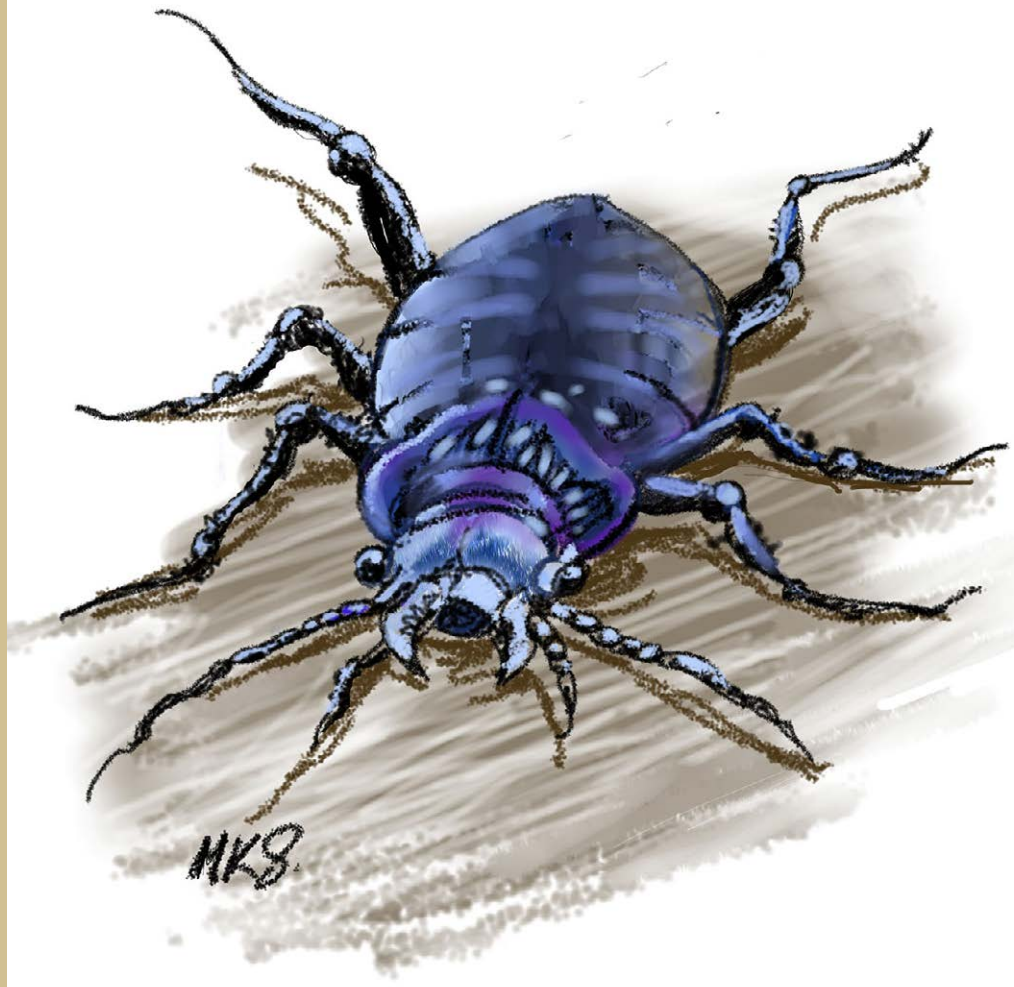

TECO ÇOŞKUN'A DÖNÜŞEN APOLLON!

Yarı ölü vaziyette yatağıma uzanmışım. Gözlerim belirsiz bir noktaya dikilmiş. Perdenin kenarından içeri sızan gün ışığı, tavanda belli belirsiz şekiller oluşturuyor. Bakışlarımı oraya yöneltiyorum; şekiller birbirinin içine girip çıkıyor ve sonunda sen oluyor! Kocaman, koskocaman bir tebessüm yayılıyor yüzüme ve yaşama yeniden dönüyorum.

Sen, anlatılmazsın. Sadece yaşanırsın! Bu yüzden her nefes aldığımda içime Defne çekiyor, dışarıya sadece hava veriyorum. Akşamları Defne özlemiyle kapanan gözlerim, sabahları Defne diye açılıyor. İnsanlar gözümde Defne ve diğerleri diye ikiye ayrılırken, seni gördüğüm günler de mevsim hep Defne oluyor!

Ama bu sabah yüzün bir başka! Bakışlarında her şeyden önce nefret var! Neyse ki içim özleminle dolu. Hem zaten öfken saman alevi gibidir senin. Bir anda yanar ve sönersin. Yanılıyorum! Kırgınlığın her geçen saniye artıyor ve ben bunalıyorum. Gözlerimi diktiğim tavan giderek bana yaklaşıyor. Dört bir yanımdaki duvarlar üstüme üstüme geliyor. Kaçmasam evim bir böcek gibi ezecek beni. Yine de kımıldamıyorum, zira sensizlik canımı yakmış. Öyle çok yakmış ki, ağlayamıyorum bile.

Seni görmediğim her gün bir uzvumu bir yerlerde unutup öyle dönüyorum eve. Bu gidişle yakında tükeneceğim, ama o ana dek umutla geri dönmeni bekleyeceğim.

Gün ışığının tavanda oluşturduğu siluetin, birkaç dakika içinde kayboldu. Anlaşılan hayalin bile varlığıma dayanamıyor! Sensizliğin acısıyla yerimden doğrulup yatağın kenarına oturdum. Komodinin üstündeki telefonum yüreğimin aksine sessizdi; ne Defne'li bir arama vardı ne de Defne'li bir mesaj. Adının geçtiği cümleler kurmak istiyorum, ama etrafımda dinleyecek kimse kalmadı. Arkadaşlarım Defne'ye doymuş durumda. Yalnızlık paylaşılmazsa bile, Defne'sizlik paylaşılmalı. Ne var ki bunu arkadaşlarıma anlatamıyorum. Hal böyle olunca kelimeler anlamını yitiriyor ve susuyorum.

Defne'sizliği aslında en güzel Defne anlardı. Şimdi yanımda olsan sensizliğin dipsiz bir uçurum olduğunu söylerdim. İşte o zaman haftalardır düştüğümü ve düşmeye daha yıllarca devam edeceğimi anlar ve anında beni bu acıdan kurtarırdın.

Seni anlatmalıyım. Arkadaşlarım adını duymak istemiyorlarsa yeni insanlarla tanışmalı ve onlara seni anlatmalıyım. Zira dudaklarımdan Defne kelimesi çıkmazsa yaşayamam!

O amaçla yataktan kalkıp giyindim ve dışarı çıktım. Ellerim ceplerimde, gözlerim insanlarda dolanıp durdum sokaklarda. Ardından dükkânlara girip çıktım, kafeleri dolaştım, banklara oturup etrafıma bakındım; ancak Defne'yi dinlemeye layık birini bulamadım. Yorgunluktan ayaklarıma iğneler battığında güneş anason burcuna doğru ağır ağır yol almaya başlamıştı. İşte o an canım fena halde Defne çekti. Kimse dinlemezse rakı dinler dedim ve gördüğüm ilk meyhaneye daldım.

Aklımda Defne, burnumda anason kokusu, önümde garson ilerlerken bana seslenildiğini duydum. "Burak." Bu meyhanedeki tek Burak ben olamazdım, bu yüzden aldırmadım. İki adım daha attım, adım anason kokulu duvarlarda bir kez daha yankılandı. "Burak"

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde elli elli beş yaşlarında, zayıf bedenli bir adamla göz göze geldim. Onu ilk kez gördüğümden emindim, zira kıvırcık sakalının üstünde bir heykel gibi dimdik duran burnu, kolay kolay unutulacak cinsten değildi! Bana seslenilmediğinden artık emindim. Garsonun ardından masama doğru yürüdüm. "Burak!"

Meyhanedekiler adımı duya duya Burak manyağı olacaklardı! Onları bu tehlikeden korumak amacıyla gerisin geriye dönüp hızlı adımlarla iri burnun karşısına dikildim ve sert bir ses tonuyla "Ne var?" diye sordum. Kollarını iki yana doğru açıp "Ne olsun be yaa? İçiyoruz işte. Koktuysa otur." dedi. Tanımadığım bir adamın, tanımadığım bir mekânda, tanışıyormuşçasına benimle konuşmasına bozulmuştum. Neresinden dalsam diye düşünürken karşısında oturan, ama nedense o ana dek yüzüne bakmayı akıl etmediğim adam ayağa kalktı "Bu ne sinir Bucak'çığım? "dedi.

"Mehmet Abi!"

"Mehmet abi ya! Kaç yıl oldu oğlum görüşmeyeli?"

"Ne bileyim abi, ama kesin bir on yıl olmuştur."

Yavaş yavaş anılarımdan silinen çocukluğumun ve ergenliğimin en güzel rengiydi Mehmet abi. Babamın bir vole vurup sınıf atlamasının ardından mahalleden taşınmış ve bir daha da karşılaşmamıştık. Hasretle sarılıp öpüştükten sonra masasına davet etti. Defne'sizliğimi paylaşacağım birini bulmanın sevinciyle, hemen çöktüm yanına. Rakımı doldururken neler yaptığımı sordu. Konuyu Defne'ye getirmek için bundan uygun fırsat bulamazdım. "Valla pek de iyi…" Sözümü tamamlayamadım, zira iri burunlu adam durup dururken araya girdi ve "Apollon'a" deyip kadehini havaya kaldırdı. Mehmet abi de ona eşlik edince, kim olduğunu bile bilmediğim Apollon'un sağlılığına içtim. Çatalımın ucuyla bir parça peyniri ağzıma attıktan sonra, konuyu yeniden Defne'ye getirmenin aceleciliğiyle "Bende bir kıza…" diye söze başladım, ne var ki yine tamamlayamadım.

"Kız dedin de aklıma geldi abiciğim. Şimdi Zeus'a çapkın mapkın diyorduk, ama Aplollon o konuda babasını bile solladı. Neden dersen?" dedi ve sormamıza olanak sağlamak için susup rakısından bir yudum aldı. İçimden "Bana ne ulan Apollon'un çapkınlığından. Benim için önemli olan Defne." diye geçirsem de, Mehmet abi iri burunlunun tuzağına düştü: "Neden?"

"Neden olacak abiciğim, adam bir kere tanrıların en yakışıklısıydı. Daha doğar doğmaz tanrıların içkisi nektardan içip tanrıların yemeği amrosiadan yedi. Böylece anında yetişkin bir insanın gücüne ve kudretine sahip oldu. Artı babası tanrıların tanrısı! Biricik oğluna sihirli kuğuların çektiği altından bir araba verdi. O da başladı gökyüzünü bir uçtan bir uca turlamaya. Genç kızların

anında dibi düştü. Apollon'un kendilerine yazılması için dua ettiler. Şimdi abiciğim adam her şeyden önce delikanlıydı. Bu yüzden duaları kayıtsız bırakmadı ve kızlarla ayrı ayrı ilgilendi. O dönemde Apollon'un arabasından geçmeyen ölümlü ölümsüz tek bir kız kalmadı desem, yalan olur, zira tanrı da olsa adam her kıza nasıl yetişsin?"

İri burunlu adamın anlattıkları nedense Mehmet abinin hoşuna gitmiş ve yüzünde bir tebessüm oluşturmuştu. Ayıp olmasın diye böyle davranıyor diye düşünürken "Eeee" diye sordu. Bu kadarı da fazlaydı artık. Defne varken bu masada Apollon'mu konuşulur?

"Daha ne eee si be abiciğim; Apollon doğdu işte! Umarım o da babası gibi yakışıklı ve çapkın olur. Haydi bakalım Apollon'a" dedi ve kadehini havaya kaldırdı. Olaylar iyice anlamsızlaşmıştı. Bu yüzden "Bir dakika bir dakika" diyerek araya girip "neler oluyor böyle?" diye sordum. Mehmet abi utangaç bir edayla gülümserken, iri burunlu adam elinde rakı kadehiyle bana doğru döndü ve "Abim bugün itibarıyla baba olmuştur." dedi. "Haydi yaaa! Apollon diye bahsettiğin Mehmet abinin oğlu mu?" diye sordum. İri burunlu adam "Ayneeeen." diye yanıt verince, ayağa kalkıp Mehmet abiyi tebrik ettim. Yerime oturduğumda gece boyunca bebek muhabbetinin yapılacağını, sıranın kolay kolay Defne'ye gelmeyeceğini anlamıştım. Rakımı içer içemez buradan uzayacak şansımı başka mekânlarda deneyecektim. Kadehler tokuşturulup birer yudum alınınca bebeğe neden Apollon dediklerini sordum.

"Abimiz değerli bir insan. Adeta Zeus! Bu yüzden öyle diyoruz." dedi iri burunlu adam.

"Doğum sırasında bir takım sorunlar çıktı Burak'çığım. Sağ olsun Homeros benim için koşturup durdu. O olmasaydı halim haraptı. Mitolojiye de bayağı meraklı. Başımdan geçen olayları oraya adapte edince, bizim oğlan da durup dururken oldu Apollon!"

"Seneye de Artemis geliyor!" dedi iri burunlu adam.

"Kısmet!" dedi Mehmet abi.

"Bir dakika. Tam Apollon'u çözdüm derken bir de Homeros çıktı karşıma. Kim bu Homeros?" diye sordum. İri burunlu adam kepçe kulaklarını örten uzamış saçlarını eliyle söyle bir düzelttikten sonra ayağa kalktı ve hazır ola geçercesine topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu. Ardından tekmil verircesine bir solukta kendini tanıttı.

"Bendeniz Homeros. Homeros Hüsnü!"

"Ben de Burak. Sadece Burak!"

"Memnun oldum efendim."

Yerine oturduktan sonra sessizce rakılarımızı yudumlayıp mezelerden atıştırdık. Kalkmak için bahane bulmaya çalışırken Homeros, "Buranın külbastısı muhteşemdir. Şiddeeetle tavsiye ediyorum." dedi.

"Madem bu kadar güzel durduğun kabahat Homeros."dedi Mehmet abi.

"Yalçııııın bak bakayım buraya."

Anlaşılan garson bizim masayı kesiyordu, zira Homeros lafını bitirmeden yanımızda bitti: "Emret abim!"

"Yalçın'ım ortaya bolca külbastı yaptır. Ama önce adam başı yirmi… Yok yok sen en iyisi otuzar da çöp şiş getir." dedi. Bu sözü duyunca hemen araya girdim ve "Bana söylemeyin. Bardağım biter bitmez kalkacağım." dedim."

"Olur mu öyle şey! Hayatta bırakmam. " dedi Mehmet.

"Biz yine söyleyelim. Kalkarsan senin payını ben yerim."dedi Homeros.

Söyleyecek bir söz bulamamanın çaresizliğiyle sustum. Sessizce rakımı yudumlarken Mehmet abi, "Kendi derdimle uğraşmaktan senin hastanın durumunu soramadım Homeros. Umarım kötü bir şey yoktur." diye sordu.

"Sayende gayet iyi abiciğim."

"Sayemde mi? Ben ne yaptım ki?"

"Hastam parasızlıktı abiciğim! Garibanlıktı. Açlıktı. Şimdi sayende karnımı doyuruyor, rakımı içiyorum. Anlayacağım hastam hastaneden taburcu oldu!"

"O zaman hastanın şerefine Homeros."

Havada buluşan kadehlerin birbirleriyle buluşmalarının ardından, rakılar yudumlandı. Boşalan bardaklar Homeros tarafından tazelenirken Mehmet abi beklediğim soruyu sonunda sordu: "Hep kendimizden bahsettik Burak'çığım. Sen ne âlemdesin? Neler yapıyorsun? Anlat biraz." Göz ucuyla Homeros'a baktım; mezeleri götürüyordu. Ama onun sağı solu belli olmazdı. Her an araya girip konuyu yine Apollon'a getirebilirdi. Bu yüzden tek nefeste "Aşığım abi!"dedim. Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne ve "Sevmek, hele hele sevilmek güzel şey be oğlum. Ne mutlu size." dedi.

"Evet ama…"

"Aması ne oğlum?"

"Sadece seviyorum! Hepsi o kadar."

"Nasıl yani?"

Homeros garsonun getirdiği çöp şişlerden beşiyle dürüm yaparken başını kaldırdı ve "Durum son derece basit.

Karşı taraf abimizi sevmiyor. Anlayacağın bu iş yaş…" dedi. Başımla sözünü onaylayıp rakımdan büyükçe bir yudumu aldım. Bardağımı masaya bırakırken Mehmet abi "Neden?" diye sordu.

"Eşekliğimden!"dedim.

"Estağfurullah." dedi Mehmet abi."

"Belki de haklıdır. Önce bir dinleyelim." dedi Homeros.

Ardından masaya derin bir sessizlik çöktü. Homeros'un ağız şapırtısı bile duyulmaz olmuştu. İkisi de merakla anlatmamı bekliyordu. Derin bir nefes aldım ve "Babam köşeyi dönünce bir dediğimi iki etmedi. Para dedim; çıkarttı verdi, araba dedim; anında altıma çekti, ev dedim; en iyi semtten aldı. Kendi çapımda yakışıklı da sayılırım. Başladım arabayla caddeyi bir uçtan bir uca turlamaya. Hangi kıza yazıldıysam oradan boş çıkmadım. Haliyle şımardım ve kendimi Kaf dağının zirvesinde buldum." dedim.

"Sonra günün birinde bir kız sana yüz vermedi ve teeee o yükseklikten kıç üstü yere çakıldın." dedi Homeros."

"Aynen."

"Takma kafana be abiciğim, ovuştur kıçını takıl başka kızlara."

"Defne'den sonra başka kıza bakılmaz! O bambaşkaydı."

"Madem bu kadar seviyordun neden ayrıldın o zaman? diye sordu Mehmet abi.

"Ayrılmadım, o bıraktı."

"Neden?"

"Dedim ya abi, şımarmıştım!"

"Bulmaca gibi konuşacağına şu işi en başından anlat bakalım."

"O günlerde Erdinç diye bir arkadaşım vardı. Bir gün onunla caddede bir cafeye girdik. Daha yerimize yeni oturmuştuk ki, bir kız içeriye girdi. Böyle duru bir güzellik olamazdı. Görür görmez büyülendim. Baktım Erdinç'in de dibi düşmüş. Anında kızı sahiplendim ve "Bırak da bu güzelliğe hak edenler baksın." dedim. Bozuldu ve Sert parça! Sen de bir halt yiyemezsin." dedi. Tavlarsın tavlayamazsın atışmalarımızın ardından iddiaya girdik. Tavsan kovalayan hırslı bir tazı gibi düştüm peşine, ama ne yaptıysam ondan randevu kopartamadım. Kaçtıkça gözümde daha bir güzelleşti. Gün geldi önünde diz çöktüm, gün geldi günlerce bir lokma yemedim. Sonunda bendeki umut ondaki inadı yendi ve başladık çıkmaya. O kadar mutluydum ki, aklımda ne. Ne Erdinç kalmıştı, ne de girdiğimiz iddia. Birkaç gün sonra bizi baş başa görünce yanımıza geldi ve arabanın anahtarını masanın üstüne attı ve "Karşında saygıyla eğiliyorum. Kaptın kız aldın anahtarı." dedi. Defne ne olduğunu sordu. Erdinç sırıtarak her şeyi anlattı. İnkâr ettim; inanmadı. İtiraf ettim; affetmedi. İşte o günden beri nefes alan bir ölüyüm abi!"

"Al işte bir Apollon daha!"

Homeros'un lafı yine Apollon'a getirmesine bozulmuştum. Ve o kızgınlıkla "Sen de bir Apollon diye tutturmuşun devamlı oradan yürüyorsun. Ama yetti artık. Ben sana Defne'yi anlatıyorum sen bana hala Apollon diyorsun."

"Niye sinirleniyorsun güzel abiciğim? Apollon'da aynı haltı yediyse suç benim mi?"

"Haydi canım sende?"

"Harbiden doğru söylüyorum abiciğim. Kızın adı bile aynı diyeceğim yine inanmayacaksın."

"Olayda Erdinç'te var değil mi?"

"Ekmek musaf çarpsın ki var. Ama niye yalan söyleyeyim ismi Erdinç değil Eros."

"Eros aşk tanrısı değil miydi Homeros?" diye sordu Mehmet abi.

"Aynen."

"Bildiğim kadarıyla iyi bir tanrı. Neden Erdinç rolüne soyundu?"

Garsonun getirdiği külbastılardan ikisini anında götüren Homeros rakısından bir yudum daha aldıktan sonra elinin tersiyle ağzının kenarını sildi ve " Apollon'un yüzünden." dedi.

"Nasıl yani?"

"Şimdi abiciğim Apollon acaiiiip okçuydu. Yayını gerdi mi hedefi ıskalaması olanaksızdı. Hal böyle olunca kasıntının teki olup çıktı. Bir gün Olympos da dolaşırken Eros'un elinde ok görüyor ve başlıyor gülmeye. Haliyle Eros bozuluyor. "Hayırdır biladel?" diye soruyor. Apollon'da "Lan velet ok ne iş? Bırak onu eline yakışanlar kullansın. Sen git bez bebeklerinle oyna." diyor. Bu söz bebek yüzlü aşk tanrısını fena halde kızdırıyor. Ve o hırsla "Ulan ben senden bunun acısını çıkartmaz mıyım?" deyip gözden kayboluyor."

"Ne yaptı?" diye sordu Mehmet abi.

"Eros tıfıl mıfıldı, ama sonuçta bir tanrı. O hırsla iki ok yapıyor. Biri saf altından ve ucu olabildiğine sivri! Saplandığı kişiyi kayıtsız şartsız karşısındakine âşık ediyor. Diğerini kursundan yapıyor. Onun da ucu kör. Kime saplanırsa kalbini ebediyete kadar aşka kapatıyor. Sonra pusuya yatıp bekliyor. Apollon'un ırmak tanrısı Dapne'nin peşinde olduğunu görünce, altın olanı Apollon'a, kursun olanını da Daphe'ye atıyor. Ve al sana umutsuz aşk!"

Duyduklarım karşısında şaşırmıştım. Yerimden hafifçe doğrularak "Ciddi olamazsın." diye

sordum. Homeros elindeki rakıyı işaret ederek "Yalanım varsa bu nimeti içemez olayım abiciğim." dedi.

"Eee sonra?"

"Dapne'nin peşinden ayrılmaz oluyor, ne var ki kızın umurunda bile değil. Apollon haliyle afallıyor, zira bünyesi reddedilmeye hiç alışık değil. Bugüne kadar hangi kıza göz koyduysa akşamına yatağa atmış adam."

"Aynı ben!"

"Apollon'a benziyorsun deyince da kızmıştın ama…"

"Karıştırma oraları Homeros. Sana söz kendimi affettireceğim."

Ben böyle konuşunca Mehmet abi ufak bir kahkaha attı ve "Senin yerinde olsam hikâyeyi bitirmez, binbir gece masalları gibi günlerce anlatırım. Böylece hastan da uzun zaman hastaneye düşmez." dedi.

"Valla doğru söylüyorsun güzel abiciğim. Burak kardeş hikâyenin devamını merak ediyorsan yarın bu saatte burada buluşalım."

"Yapma Homeros. Söz yarın bendensin." dedim.

"Laf aramızda hikâyenin sonunu bende merak ettim Homeros. Anlat da kalkayım artık. Biliyorsun Hera Fatma yolumu gözler."

"Şimdi de Hera Fatma çıkı başımıza! O kim abi?" diye sordum.

"Kendisi güzel abimimizin kaynanası olur! Eeee madem bu kadar ısrar var devam edelim hikâyemize, ama önce boğazımızın kuruluğunu giderelim."

Kadehler bilmem kaçıncı kez havada buluştuğunda şişedeki rakı dibini görmüştü. Bardaklarımızdan birer yudum rakı içtikten sonra Homeros arkasına yaslandı ve "Daphne kaçtıkça Apollon bunalıma girdi. Artık ne savaşlardaki başarısı, ne avdaki keskin nişancılığı, ne de ustaca çaldığı lirin tanrısal ezgileri umurundaydı. Onun için önemli olan tek şey Daphne'ydi, ama o da yüz vermiyordu! Sonunda bu durum Apollon'un canına tak dedi ve Daphne'nin karşısına çıktı ve "Bana bak" dedi "sen galiba beni tanımadın. Ben Zeus'un oğlu Apollon. Güneşin, müziğin, ışığın tanrısıyım." Bu sözler Daphne'yi hiç etkilemedi. Aksine kızdırdı ve "Babanızın ve sizin kim olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Rica ederim peşimi bırakın." dedi. Apollon bunun üzerine son kumarını oynadı ve işi romantizme vurdu. "Işık tanrısıyım ama aşkından gözlerim kör, okun tanrısıyım ama kalbime saplanan okun dermanı yok, müzik tanrısıyım ama senin güzelliğini söyleyecek ezgim yok." dedi."

"Allah için güzel sözler. Artık Defne biraz yumuşamıştır."dedim.

"Ne gezer! Tam tersine "Ne yapayım?" dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Bu arada rüzgârın nefesi Daphne'nin eteklerini havaya kaldırmış, kokulu saçlarını özgürce dans ettirerek bakir güzelliğini daha belirgin hale getirmişti. Apollon kızı bu halde görünce kendini kaybetti ve birden Teco Çoşkun'a dönüştü!"

"Nasıl yani Defne'ye tecavüz mü etti?"

"Kaç zamandır peşindeydi. Bir yerden sonra insanın gözü dönüyor abiciğim! Defne bunun niyetini anlar anlamaz başladı kaçmaya. O kaçar bu kovalar. Apollon'un sıcak ve ihtiras dolu nefesini ensesinde hissettiğinde Daphne'nin adım atacak hali kalmamıştı. Can havliyle ırmak tanrısı babasından "Beni sakla, beni ört babacığım." diye yardım istedi. Bu içten yalvarışıyla birlikte vücudu birden ağırlaşmaya başladı. O güzel bedenini gri renginde bir kabuk bağlarken, kokusundan bütün canlıların başını döndüren saçları yapraklara dönüştü. Nazik ve küçük ayakları ise kök olup toprağın derinliklerine daldı. Şehvetten çıldırmış olan Apollon sarıldığı kızın defne ağacına dönüştüğünü görünce afalladı ve "Ey güzeller güzeli, ben seni çok sevdim. Sen beni istemedin ve benden kaçtın. Şu yeryüzünde beni reddedecek başka bir canlı yoktu. Oysa ben seni karım yapacaktım." dedi"

"Valla Erdinç araya girmeseydi Defne'ye evlenme teklif edecektim. Sonra ne oldu"

"Evinin kadını yapamayınca mecburen onur ağacı yaptı! Ardından yapraklarından oluşturduğu tacı başına taktı ve "Bundan böyle ben ve tüm kahramanlar defne ağacının yapraklarıyla süsleyecekler kendilerini." dedi."

Homeros'un sözünün bitmesiyle Mehmet abi "Neyse ben kaçtım çocuklar." dedi ve hesabı ödeyip çıktı. Kafam biraz karışmıştı. Kıssadan kendime nasıl bir hisse çıkartmalıydım? O merakla "Bu durumda ne yapmalıyım Homeros? " diye sordum.

"İşkembeciye gidip bir çorba mı içelim dedin?"

"Çorba mı içmek istiyorsun?"

"Madem canın çekti gidelim o zaman Defne konusunda yapman gereken ise… Neyse daha gece çok uzun! Önce bir çorbamızı içelim sonra konuşuruz."

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

BAZI SÖZLER OKUNUR, BAZILARI DOKUNUR!

www.artstation.com-artist-emrullah

Yusuf Gürkan

ARCANIA-GOTHIC 4 *(İnceleme)*

Herkese Merhabalar! Bugün sizler için "ArcaniA: Gothic 4" adlı oyunu inceleyeceğim. Kendisi ilk olarak "PirahnaBytes" tarafından geliştirilen (Fakat bu oyunda seriyi "Spellbound" firması devraldı) bir aksiyon RPG oyunudur. Aksinyon RPG ler bakımından piyasanın zamanında Gothic Serisiyle "PirahnaBytes" firması tozunu atmıştır…

Bir gün babanla bir teknoloji mağazasında gezinirken gözüm oyunlara çarptı. DVD' lere şöyle bir göz atarken "ArcaniA: Gothic 4" adlı oyuna denk geldim. 3. oyunu ve 2. oyunu bende vardı ve bu seriyi seviyordum. 4. oyuna bir şans vermeliydim. Gotik serisi tıpkı türdeşi "Elder Scrolls" gibi çok eski bir seridir. Bir çok hayranı ve kendi köklü kemik kitlesi vardır. Aksiyon RPG denildiğinde akla gelen bir iki seriden biridir. Artık oyunla ilgili düşüncelerime geçeyim;

Çobanlıktan başlayan Gotik bir yolculuk

Oyuna girdiğimizde gayet basit bir menü bizi karşılıyor. Ben yüksek çözünürlükte oynayabildim UHD destekli 32" ekranım sayesinde... Ayarlardan çıkıp oyuna girdiğimizde ise; kendimizi bir çoban olarak buluyoruz. Argaan' ın Feshyr köyünde oyuna başlıyoruz. Sevgilimiz "Ivy" ile evlenmek için babasının verdiği görevleri yapıyoruz. Biz görevlerle uğraşırken; "Kral Rhobar III" ün Paladinleri tarafından yaşadığımız köy baskına uğruyor. Tanıdığımız, bildiğimiz herkes ölüyor. Biricik sevgilimiz "Ivy" dahil, köyde kimse kalmıyor. Buradan sonra intikam yemini ediyoruz ve Gotik maceramız başlıyor. Öncelikle oyunda; diğer RPG oyunlarında alışkın olduğumuz üç sınıf ile oynayabildiğimizi hatırlatayım. Bunlar; Büyücü (Mage), Suikastçi /

Bir gün babanla bir teknoloji mağazasında gezinirken gözüm oyunlara çarptı. DVD' lere şöyle bir göz atarken "ArcaniA: Gothic 4" adlı oyuna denk geldim. 3. oyunu ve 2. oyunu bende vardı ve bu seriyi seviyordum. 4. oyuna bir şans vermeliydim.

Okçu (Rogue) ve Savaşçı (Warrior) Takip ettiğimiz "The Gothic Tale" adlı ana bir görev var. Diğer yerel görevleri yaptıkça aslında ana görevin ne olduğunu ve genel hikayeyi şekillendirdiğini görüyoruz. Görevimizin ilerleyen zamanlarında "Kral Rhobar III" ve Paladinlerinin köyümüzü yakıp yıkmasının "Undead" ları çağıran ve "Thorniara" adlı kralın kentinde bozgunculuk çıkaran kötü; Drurhang adında ki düşmanın sebep olduğunu görüyoruz. Hatta "Xesha" adlı kadim iblisi kullanarak Kral' a daha sonar pişman olacağı kötü şeyler yaptırıyor. Çetesini kralın güçlerini bastırmada kullanan bu adam aynı zamanda ilk olarak oyuna başladığımız "Feshyr" köyünün yakılıp yıkılmasında ve sevgilimiz Ivy' nin öldürülmesinde ki kesin sorumlu kişi olduğunu öğreniyoruz. Kral Rhobarr III' ü büyüsüyle etki altına alan bu adam kralın delirmesine sebep olmaya çalışıp, baş kent Thorniara' da kaos çıkarıp etrafı Kara Büyüsüyle Undead orduları ve Zombie lerle dolduruyor. Bizse bunu öğrendiğimizde; Drurhang' i öldürüp oyunu başlarında verdiğimiz intikam yemini sözünü gerçekleştirmek istiyoruz. Tabi Kral Rhobar III ise kötü büyüden uyanıyor ve bizi selamlıyor.

Tamam anladık Gotik falan DA Oyun nasıl Hacım?

Oyun ismi ile müsemma; Orta-Çağ' ın gotik temasını ve özelliklerini birebir yansıtıyor. Karanlık Orta-Çağ a benzer Fantastik bir Dünya' da doya sıya savaşıyor, koşuyor ve hikâyeyi aydınlatmaya, ipuçları bulmaya çalışıyoruz. Tabi ki bunları yaparken silahlarımıza ve zırhlarımıza güveniyoruz. Orta-Çağ havası ve temalarını beğeniyorsanız tavsiyemdir. Zaten bu ve benzeri oyunlar pek çıkmıyor. Gotik kültürün alamet-I farikası olan; Görkemli Şatolar, İzbe Dehlizler, Karanlık koridorları olan gizli mahzenler ve zindanlar düşmanlardan arındırmak için sizleri bekliyor.

Tabi Fantastik bir RPG oyununun vaz geçilmezi olan da yaratıklardır. Oyunda birbirinden farklı tasarımlarda bir sürü yaratık savaşmanız için sizleri bekliyor. Yırtıcı ve etçil Dodo kuşu ve deve kuşuna benzer "Scravenger" lar, bataklıkta size zor anlar yaşatan "Swampshark" lar ve yeşilliğin olduğu her yerde uçabilen "Bloodfly" lar ile yeterince zorlanacaksınız. Özellikle; "Minecrawler Soldier" beni bir hayli zorladı. Madenlerde olan ve yer altına girip sizin tepenize doğru çukur kazan bu yaratıklar çok tehlikeli… Yine taştan

Golemler her RPG oyununda olduğu gibi burada da var ve hep mücadele etmesi zor yaratıklar oluyorlar.

Bu Gotik Dünya' da Nasıl hayatta kalırız üstat? Ne Önerirsin?

Golem' leri geriye doğru kaçarak oklarsanız pek bir şey yapamıyorlar hele ki iki Golem varsa sakın birebir kılıç dövüşüne kalkmayın. Özellikle; "Field Raider" adlı yaratığa dikkat çekmek istiyorum. Çok keskin kıskaçları olan bu yaratıkta sizi tek vuruşta canınızı diplere çekebilir. Bunun için iyi bir Bow veya Crossbow ile geriye doğru koşarak oklamanız tavsiye edilir. Bu sayede bu yaratıklarla başa çıkabilirsiniz. Ayrıca savuşturma hareketini de sık sık yapmalısınız. Herhangi bir yön tuşuna basıp farenin sağ tuşuna basarsanız kendini hangi yöne bastıysanız o yöne doğru karakteriniz yuvarlanacaktır. Özellikle Potion bulamadığınız anlarda bu hareket çok işinize yarayacaktır. Ayrıca ne kadar "Linen Bandage" ve oyunun başlarında "Bandage" bulursanız alın zaten bir tanesi bir altın çok ucuz sakın kaçırmayın. Bandage' leri dövüş sırasında kullanamazsınız. Dövüş bittikten sonar canınızı yani Health Barınızı doldurmak için. Potions gibi düşünün ama dövüş sırasında basamıyorsunuz. Potions' ları ise istediğiniz an içebiliyorsunuz ama dediğim gibi bandage gibi etkili değil ve bulması çok zor oluyor. Size naçizane tavsiyem yapabildiğiniz kadar "Healing Potion" craftlayın. "C" tuşuna basarak "Crafting" ekranını açabilirsiniz. Burada bir tarif öğrenmek için "I" tuşuna basın ve Inventory unuzu açın. "Scroll" başlığına tıklayın ve orada gördüğünüz herhangi bir tarife sağ tıklamayla öğrenin. Daha sonar "C" ye tekrar basarak gidip o tarifin malzemelerini bulup tamamlayıp o eşyayı üretebilirsiniz. Bu sayede işiniz çok kolaylaşır.

Tam da oyunun özelliklerini anlatmaya başlıyordum. Öncelikle oyunun combat sistemi size biraz hayal kırıklığına uğratabilir. Tıpkı eski Gothic oyunlarında ki gibi yapılmış. Kılıcımızı, baltamızı veya gürzümüzü sallayınca en yakın düşmana kilitleniyor ve ona vurmaya başlıyoruz tıpkı eski oyunlarda ki gibi. Bu yeni combat sistemlerine alışkın olanlar için biraz hayal kırıklığı olabilir.

Zırhlar için ise başka bir sistem geliştirmişler. İyi zırhlar bulmayı ve Lootlamayı

düşünüyorsanız bunu unutun. Chestlerden Arrow, Bolt, Scroll, Helmet gibi şeyler çıkıyor Zırhları hangi büyük şato içindeki şehirdeyseniz oranın yöneticisinin lütfunu kazanarak alabiliyorsunuz. Yoksa zırh bulmayı unutun. Bulunduğunuz bölgenin ana görevini yaptığınız zaman yönetici lordu veya baron size üç seçenek sunuyor. "Heavy Armor", "Light Armor" veya "Robe" büyücüyseniz Robeleri alırsınız. Rogue yani suikastçı veya okçuysanız Light Armor eğer benim gibi şavaşçı yani Warrior oynamayı seviyorsanız da Heavy Armor' u alabilirsiniz. Heavy Armorlar Melee Power (Yakın Saldırı Silahı Hasarı) ve Health özelliği kazandırırken, Light Armorlar Ranged Power (Menzilli Silah hasarı) ve Stamina gücü veriyor. Aynı Şekilde Robe ları tercih ederseniz, Magic Spell (Büyü gücü) yeteneği ve Mana Regenaration (Mana Yenilenmesi) gibi özellikler kazanmanız mümkün. Tabi bunlar tipik Aksiyon RPG ler de hep gördüğümüz şeyler. Lakin ben bu zırh sistemini sevdim bir çeşit ödüllendirme gibi. Kalkan ve çeşitli silahları ise Chest lerden Lootlayabiliyorsunuz.

Sonuç olarak; ArcaniA: Gothic 4 adlı oyunu ben beğendim özellikle çok fazla RPG aradığım çok canımın çektiği dönemde ilaç gibi geldi. İngilizceniz iyiyse anlayarak oynayacağınız kesin. Ben bile bir miktar İngilizcemle anladım ve oyunun hikayesini çıkarıp yazdım. Çok da zor değilmiş. Grafikler beğenilebilir düzeyde ve iyi gözüküyor. Artıları ve eksileri var oyunun ama artıları benim gözümde daha fazla gözüküyor. Ben beğendim bu oyunu; RPG kültürüne hâkim, Orta-Çağ Fantezisi ve Fantastik kültürü seven oyunculara tavsiye ediyorum. Gothic serisini bilenler ve Gotik kültüre ilgi duyanlar ise ayrı bir keyifle oynayacaklardır zaten, onlara bir şey diyemiyorum. Size kısa kısa Rpg oyunlarında ki terimleri açıklayan bir mini-rehber hazırladım bunları okuyup RPG oyunlarından daha fazla keyif alabilirsiniz.

Aceminin RPG Rehberi

Healt Bar: Sağlığınızı gösteren çubuk (Genel güç için ağır silah ve zırhların kullanılması için gereklidir.)

Stamina Bar: Kuvvetinizi gösteren çubuk (Genelde ok atma ve okçuluk ya da gizlilik için gereklidir.)

Mana: Büyü yapmanız için gerekli kaynak. (Büyü yapmak için bu gereklidir.)

Mana Potions: Mana gücünüzü artıran iksir

Health Potions: Sağlığınızı artıran iksir

Stamina Potions: İçerseniz Kuvvetinizi artırır

Loot: "Lootlamak" olarak kullanılır yerdeki veya Chest in içindeki eşyayı almak kastedilir. Toplamak da denilebilir.

Chest: Oyunda bulduğumuz kasalar. İçinde silah, mühimmat, malzeme veya ekipman olabilir. Hepsini açın Chestlerin.

Lockpicking: Kapalı kapıları ve kilitli sandıkları açma yöntemine verilen isim. Yani maymuncuk ile kilitli bir yeri açmak.

Inventory: Eşyalarınıza bakmayı sağlayan ekran. Genellikle RPG oyunlarında "I" harfine basarsanız direk bu ekran açılır.

Quest: Görev demektir tamamlayana kadar Journal inizde kalır.

Side Quest: Yan görev ana hikâyeyi kapsamayan görevlerdir.

Main Quest: Oyunumuzun ana hikayesini kapsayan görevdir. Tamamladığınız halde oyun bitecektir.

Journal: Günlük demektir karakterimizin yaptığı ve yapacağı görevler burada kaydedilir. Genellikle "J" tuşuna basarsanız açılır.

Crafting: Genelde gerekli malzemeleri toplayarak yapılan Item Yaratma işlemidir.

Item: Oyundaki eşyalara verilen isimdir. Zırhlar, silahlar, iksirler bunlar hep item kategorisi altında incelenir.

NPC: Bilgisayarın kontrol ettiği bir insan tarafından kontrol edilmeyen oyunda ki karakterler.

Oynadığım sırada aldığım Screenshotslar;

Oyunda ki Son Görevde Karakterim

Karakterim Kraliyetin Taht odasında

Mehmet Berk Yaltırık

Erdal, Salih'i kolundan tutup sarstı, gözlerini de canavardan ayırmıyordu: "Bekle… Hiçbir şey yapmayın! Ben söyleyene kadar!"

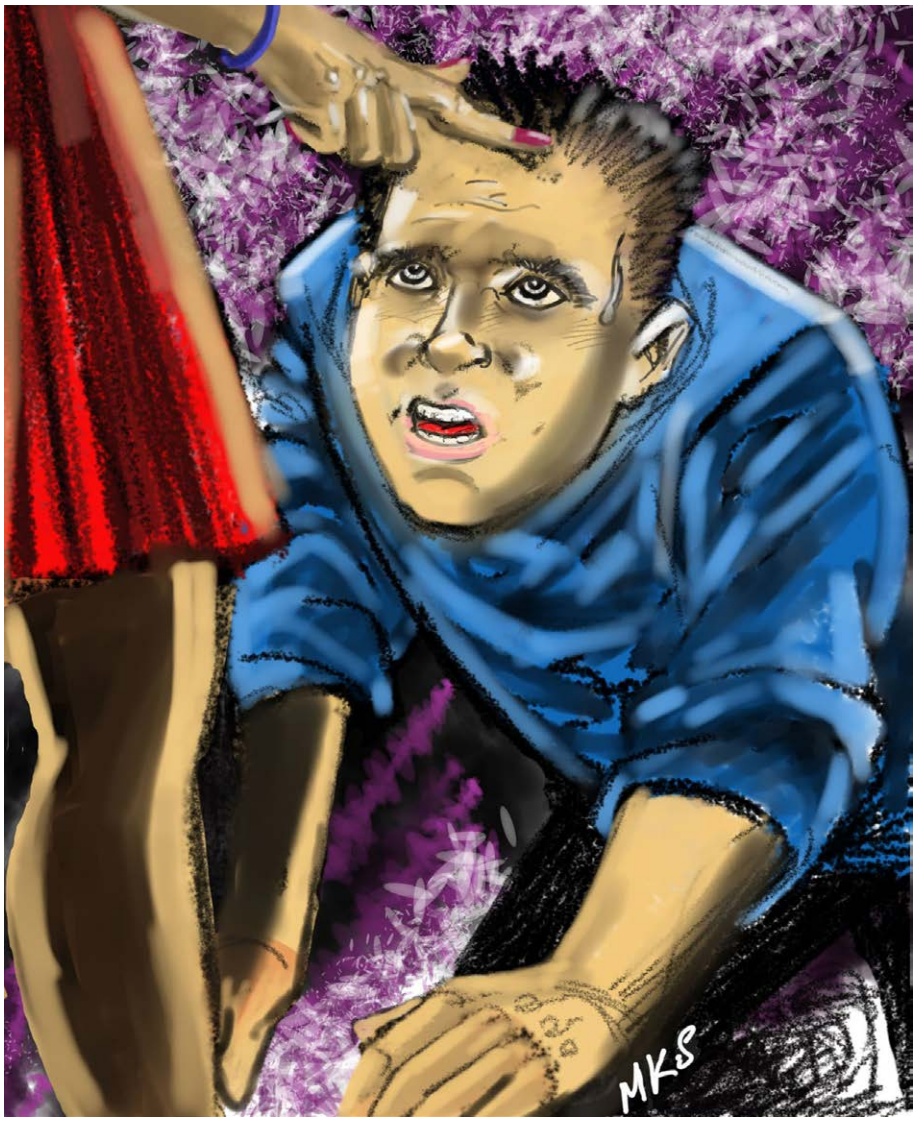

KIZ MESELESİ- Bölüm 5

Erdal, Salih'i kolundan tutup sarstı, gözlerini de canavardan ayırmıyordu: "Bekle… Hiçbir şey yapmayın! Ben söyleyene kadar!"

Kızın o loş koridordaki görüntüsüne bakamıyorduk, hayli ürkütücüydü. Erdal'ın sakin adımlarla ona yaklaşmasını seyretmek garipti. Sanki kızla yahut o varlıkla aralarında bir bağ vardı. Her gördüğüne saldıran o dehşet Erdal'a dokunmuyordu. Salih kızın dikkati Erdal'a kaymışken duvardan indirdiği yangın baltasını sıkıca kavrayarak kenardan kenardan arkasına doğru geçmeye çalışıyordu. Ben de en azından olası bir durumda aksi yönde kaçabilmek için onun öbür kenarından ağır ağır geçmeye başladım. Bir yandan da Salih'e kaçıp gitmemiz gerektiğini kaş göz işaretiyle anlatmaya çalışıyordum ancak ya ortamın loşluğundan beni fark etmiyordu yahut planına güveniyordu.

Erdal birden kızın önünde tapınır misali ayaklarına doğru kapanarak haykırmaya başladı: "Gecenin hanımı! Büyücülerin ve sihirbazların koruyucusu! Ölülerin, ruhların, yeraltının sahibesi! Üç yol ağızlarının ve karanlığın hâkimi! Ulu tanrıça Hekate! Senin tılsımlı adını anan, defalarca zikreden ben seni çağırdım! Seni davet eden kendini sana sunuyor! Dehşetli amaçların için beni kullan!"

Söylediklerinin manasının ne olduğunu yeni yeni idrak ederken Erdal yattığı yerden doğruldu. Bu kez kendisinin gözü simsiyahtı. Konuşmasını sürdürüyordu: "Kalan kurbanları ve daha fazlasını öldürme şerefini bu aciz tapınanına lütfet tanrıçam! Senin elinle ölümlülerin kanını saçıp senin gözlerinle dünyaya bakmayı bana bahşet! Sana yalvarıyorum sonsuz deliliklerin ve karanlıkların sahibesi!"

O anda kızın ağzından yükselen simsiyah bir ışın Erdal'ın üstüne düşmüştü. Kara ışık Erdal'a doğru akıyordu, tanrıçayı kendi bedenine çağırıyordu. Acaba bunu tanrıçayı çekebilmek için mi söylemişti yoksa gerçekten bu vahşetin sorumlusu muydu? Bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Çünkü Salih dürtüleriyle hareket eden ve hayatta kalmaktan başka bir gayesi olmayan herhangi biri olduğundan o anın nazikliğini sezinlemişti.

Salih besmele çekerek kaldırdığı baltayı önce kızın kafasına indirdi. Kızın korkunç çığlığı koridorlarda çınlarken açılan kafatasından fışkıran kanlar da üzerine boşalmaya, etrafa saçılmaya başlamıştı. Erdal'ın da kızla birlikte çığlık atıp: "Yapma!" diye bağırmasına rağmen baltayı iki-üç kere daha indirdi Salih. Karaağaç'ta kırevlerinde defalarca yaptığı gibiydi, onun için o an ha birini doğramıştı ha odun kesmişti. Kızın yarılan kafatasından akan kanlar Salih'in de üzerine sıçramıştı, elinde baltayla korku filmlerindeki tipleri andırıyordu. Kız yere yıkıldıktan sonra bir-iki kez daha vurarak bu kez başını gövdesinden ayırdı. Gözlerinde cinnet boşluğu vardı, yaratıklaşan kızdan da Erdal'dan da korkunçtu.

Kızın öldüğüne ikna olunca duraksayacağını sanmıştım ama durmadı. Baltayı hızla kaldırıp diz çöktüğü yerde ağlamakta olan Erdal'ın kafasına indirdi. Çığlık atmaya bile fırsat bulamadan ölüp giden Erdal'a birkaç darbe daha vurduktan sonra duraksadı. Ne ağlıyordu ne bir şey söylüyordu. Kanlı baltayı sımsıkı tutmuş öylesine dikiliyordu. Yanına usulca yaklaşarak baltayı kavradım. Tepki vermeyince aldığım baltayı bir kenara attım. Bir-iki sendeledi olduğu yerde, sonra yere yıkıldı. Nefes alıyordu ancak tepkisizdi. Ben de yanına çöküp kaldım. Havanın açıldığını, güneşin yeniden parıldadığını geç fark ettim.

Ne ara çağrıldılar, kim ihbar etti bilmiyorum okula polisler, ambulanslar, itfaiye falan geldi. Gazetecilerin flaş tıkırtıları ta bahçeden geliyor, polis arabalarının ve ambulanslarının siren seslerini bastırıyordu. Koridorlarda inceden nükseden telsiz seslerinin ardından nihayet polisler de göründü. Cesetler taşınırken bizi de ayaküstü sorguladılar. Parmak izlerimizin olduğu bir kanlı balta, ölen bir sürü insan ve tek bir görgü tanığı olmayınca kısa sürede aldılar bizi. Bahçeye çıktığımızda ağlayan, sinir krizleri geçiren velileri gördük bir tek. Bizi öldürmek istiyorlardı. Salih tepkisizdi. Tek kurtulan bizdik; katiller…

Önce emniyete sevk ettiler. Salih ne anlattı bilmiyorum, konuştu mu onu da bilmiyorum. Ben yaşadıklarımı olduğu gibi anlattım. Cinnet vakası olduğuna hükmedildi. Salih'le bizi bir akıl hastanesine naklettiler. Nakledilmemizin üzerinden kaç gün geçti bilmiyordum sürekli uyutuluyorduk. Bizler ayrı ayrı hücrelerde tutulurken Salih'in öldüğü söylediler. Bağlamaya gerek duymadıklarından gece kalkıp kafasını zemine vura vura öldürmüş. Bunu da tehlikeli delileri kapattıkları zemini ve duvarları minderle kaplı hücreye alınırken hemşirelerden duydum. Odanın güvenceli olmasına rağmen beni bir sedyeye yatırıp ellerimi ayaklarımı bağladılar. Salih gibi yapmamdan çekiniyorlardı. Ağzıma da olası bir krize karşı tahta tutamaç sıkıştırdılar.

Hücreye alınmamın gecesinde sivil giyimli, top sakallı bir adamın tek başına hücreme girdiğini gördüm. Elinde gazeteye sarılı bir paket vardı. Yüzü ifadesizdi. Kendince beni kontrol ederken sol bileğindeki Hekate dövmesini görerek günler önce gördüğüm o putu anımsadım. Tesadüf deyip geçecekken adam dövmesini görmemi fark edince yüzünde hain bir sırıtış peyda oldu: "Hekate deliliğin tanrıçasıdır. Alanımızla çok ilgili malum…" diye gülümsedi. Gazeteyi açarak sarı bir sıvı bulunan kapağı paslı bir kavanoz çıkardı. Elindeki şırıngayla bu sıvıyı çekerken yüzündeki sırıtış sadistçe bir ifadeye bürünmüştü: "Buraya düşmeniz benim için büyük şans. Tanrıçanın gelişini bekliyorduk. Onun kutlu gelişini engelleyenlerin bizzat ellerimde can vermesi onuru bana bahşedildi. O arkadaşın gibi öleceksin sen de. Tanrıçaya yapılan saygısızlığın bedeli olmalı!"

Bağırmaya çalışıyordum ama ağzımdaki tutamaçtan ötürü çığlık atamıyordum. Elim kolum bağlıydı. Gözlerimden akan yaşlara aldırmayan adam iğneyi sol koluma saplayarak içindeki sıvıyı enjekte etti. Vücudum katılaşmadan bilincim kaybolmadan önce gördüğüm son şey kavanozun sarıldığı bir günlük gazetedeki iri puntolarla yazılmış şu cümlelerdi: "OKULDA CİNNET VE KATLİAM: KIZ MESELESİ!"

SON

Şu anda Marvel'da Örümcek adamın 1000'den fazla çizgiromanı vardır.

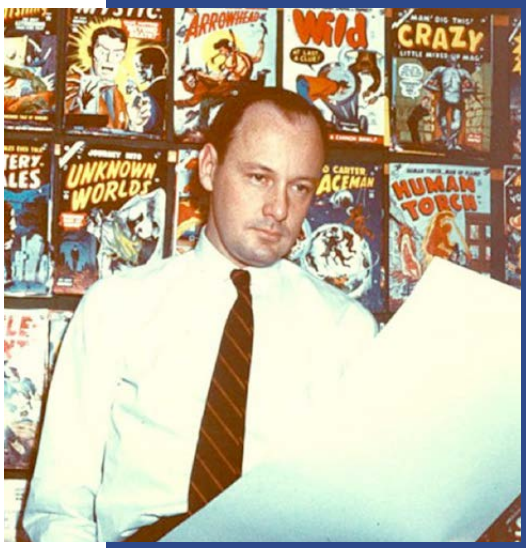

HAPPY BIRTH DAY SPIDER-MAN/ÖRÜMCEK ADAM

Yayıncı: Marvel Comics
Çizgi Roman karelerinde ilk görüldüğü Yıl: Amazing Fantasy Sayı:15/1962
Yazan: Stan Lee/Çizen:Steve Ditko
Gerçek Adı: Peter Parker
Yaşadığı Yer: Manhattan/New York/USA
Dahil olduğu timler: Avengers-S.H.I.E.L.D
Takma adları: Spidey.!-Duvar Sürüngeni-Ağ Kafa.

Güçleri: Ağ fırlatma, Her yüzeye yapışabilme, Örümcek Hissi.

Sevgilileri: Mary Jane Watson, Gwen Stacy, Betty Brant

Düşmanları:
Örümcek Adam maceralarında ki karakterler
Green Goblin *(Norman Osborn)*
Akrep *(Max Gargan) (Scorpion)*
Doktor Octopus *(Dr. Otto Octavius) (Doc Ock/Doctor Octopus)*
Carnage *(Cletus Kassady)*
Hoggoblin *(Gulyabani)*
Kum Adam *(William Baker (Sandman) (takma adı Flint Marko)*
Mysterio *(Quentin Back)*
Rhino *(Alexander'O Hirn)*
Şokçu *(Shocker)*
Dormamu
Baron Mordo
Kingpin *(Wilson Fisk)*
Venom *(Eddie Brock)*
Vulture *(Adrian Toomes)*
Lizard *(Dr. Connors)*
Avcı Kraven *(Sergei Kravinoff)*
Electro

TV dizileri: Muhteşem Örümcek Adam, Örümcek Adam, Spider-

Man: The New Animated Series, Spider-Man

Ortaya Çıkışı

1960'lı yıllarda süper kahraman çizgi romanlarının çok satması nedeniyle yeni bir kahraman yaratmak isteyen Marvel Comics editörü Stan Lee, okuyucuların genelde gençler olmasından da faydalanmak için yaşı küçük bir süper kahraman yaratmak ister. Steve Ditko ve kısmen Jack Kirby'nin de katkılarıyla, eski fakat kullanılmayan karakterlerden esinlenerek Örümcek Adam isminde karar kılarlar. Aslında ilk başlarda Stan Lee Şöyle düşünmektedir *"güçlü bir karakterim var (Hulk), güzel bir takımım var (fantastik dörtlü) "* ancak artık hepsini birleştirmenin zamanı gelmiştir yani güçlü müthiş reflekslere sahip ve neredeyse uçabilen bir karakter olabilen ÖRÜMCEK ADAM! Bu fikri ilk başta Marvel'ın başkanı beğenmez *"İnsanlar örümcekden nefret eder!"* diye düşünür. Zaten Daily Bugle daki J.Jonah Jameson karakterinde ondan alıntı yapılmıştır. Örümcek-Adam sıradan bir derginin son sayfalarında çok popüler olur bunun üzerine 2 yıl sonra Marvel Örümcek-Adam'ın patentini satın alır.

Örümcek Adam, Marvel Comics tarafından yaratılmış bir çizgi karakterdir.

Türkçeye Örümcek Adam olarak çevrilmiştir. Orijinal ismi Spider-Man olan kurgusal kahraman beyaz perdeye uyarlanmış ve oldukça başarılı olmuştur.

Peter Benjamin Parker'ın gizli kimliği olan Örümcek Adam, Marvel Comics'e bağlı Stan Lee ve Steve Ditko tarafından yaratılmış kurgusal bir kahramandır. İlk kez Marvel Comics'in "Amazing Fantasy" isimli çizgi romanının 15. sayısında 1962 yazında ortaya çıkmıştır. O günden bu yana, dünyanın en popüler süper kahramanları arasındadır.

Örümcek Adam, kendi duygusal ve kişisel problemlerini süper güçleriyle çözemeyen, süper güçlerinin çoğu zaman ilişkilerini olumsuz yönde etkilediği bir kahramandır. Kariyerinin ilk yıllarında "Daily Bugle" gazetesine Örümcek Adam fotoğrafları satarak yaşamını sürdürmüş ve adını yaygınlaştırmıştır. Birçok sorunu olmasına karşın, suçla mücadeleye büyük önem atfeder. Örümcek Adam'ın amcası Ben Parker'dan aldığı ilkesi "Büyük güç büyük sorumluluk getirir"dir. Bu ilke, tüm çizgi romanın temel konusunu özetler. Örümcek Adam karakterinin insani boyutları ve yaşadığı iç çatışmalar çizgi romanının popülerliğini artırmıştır.

Örümcek Adam, günümüzde Superman ve Batman (Yarasa adam) ile birlikte en tanınan çizgi kahramanlar arasındadır. Yıllar boyunca, Örümcek Adam karakteri çizgi roman ve dizilerde, çizgi filmlerde ve 70'li yıllarda Tv filmi olarak, son yıllarda ise büyük bütçeli üç başarılı Hollywood filminde kullanılmıştır.

Şu anda Marvel'da Örümcek adamın 1000'den fazla çizgiromanı vardır.

Gökçe Mehmet Ay

Zırhımın pistonları Hekate sabahında tam güçte açıp kapanıyor, sokağı titreten adımlarla Baş Sözcü'nün sarayına koşuyordum.

SARAY BASKINI

Zırhımın pistonları Hekate sabahında tam güçte açıp kapanıyor, sokağı titreten adımlarla Baş Sözcü'nün sarayına koşuyordum. İsyancılar İmparatorluk'tan aldıkları destekle başkent Quezlac'ı ele geçirilmişti. İmparatorluğun Galaksi Meclisi'ne dost bir yönetimi alaşağı etmesine izin verilemezdi. Akıncı birliğinin gururlu bir üyesi olarak bizde büyük mücadeleler ve çatışmalar sonucu Baş Sözcü'ye yardıma gelmiştik. Takımımdan ayrı düşmüş ve tek başına büyük bir gücü yok ederek elçiliğimizi saran çemberi kırmıştım.

Bir hamlede timsahların yüzdüğü havuzun üstünden sıçrayıp yoluma devam ettim. Timsahlar sabah mahmurluğunu üstlerinden atamamış olmalılar ki şaşkınlıkla beni izliyorlardı. Elçiliği kurtarmış olmam Akıncılara geri dönmeme yetmemişti. Yüzbaşı Tekin'in emri ile birliğimle bağlantım sese düşürülmüştü. Çipin verdiği geniş bant bağlantısı ve eşleşme gitmişti. Çocukluğumdan beri Akıncı kanatlarının hayalini kurmuştum. Onlar için ailemle bile kavga etmiştim. Yüzbaşı

çipime bir saldırı olduğunu düşündüğü için beni ayırmıştı. Çipimde yabancı uygulamalar vardı ama Arinek'in yaptığı saldırı sayılmazdı. Onun sayesinde Hekate'de başarılı olma şansımız vardı. Akıncılara dönebilmek için tüm riskleri alırdım. İsyancıların gözcülerinden saklanmak için gölgelerin arasına daldım ve Arinek'in gözlem ağına bağlandım.

Arinek yolumun üzerinde üç büyük karaltı işaretlemişti. O karartmanın ardına sızıp, Baş Sözcü'nün sarayında ne olduğunu görmeliydim. Zırhımın pistonları sessizce açıldı ve hedefime koşmaya başladım. Arinek'in bana verdiği uygulamalar ben koşarken zırhıma yeni özellikler yüklüyordu. Çipim artık yeni izinler için bana soru sormuyor, beynime yeni yollar açarken bile bana danışmıyordu. Arinek kötü niyetli bir yazılım olsa pek de farklı olmazdı herhalde. Tüm bunlardan sonra Akıncılara dönmemin tek yolu sarayı kurtarmaktı herhalde. Yüzbaşı'ya ne kadar önemli olduğumu gösterebilirsem belki beni Akıncı birliğime geri alabilirdi.

Quezlac'ın aynı gemideyken okuduğum raporlardaki gibiydi. Timsahların evleri iki katı geçmez ve etrafında göletler vardır. Timsahlar sabah evlerinin içindeki havuzlardan yüzerek çıkıp gün ışığında ısınırlardı. Bu sabah elçilikteki çatışmaya rağmen, bir kaç sokak ötede göletlerinde güneşlenen timsahları korkutarak koşmaya devam ettim. Timsahların pulları yeşilin, kahverenginin ve nadir de olsa beyazın türlü tonlarındaydı. Evlerinin üzerinden zırhımın hidrolik gücüyle zıplayıp geçerken uyku sersemi bir halde, şaşkınlık içinde bana bakıyorlardı. Erken kalkmış yavru bir timsah Akıncı Zırhımı görünce elindeki topu düşürüp gözlerine kadar suyun içine dalmıştı. Bir ok gibi hedefime ilerledim. Ardımda timsahların sesleri ve karmaşa içerisinde bir şehir bırakıyordum.

Yüzbaşıya bilgi aktarmalıydım. Zırhım şehirdeki tüm ağlara bağlanmış bana istihbarat sağlıyordu. Sarayın çevresinde gelişimi görüp korkuyla beni izleyen isyancıları kendi ağlarını kullanarak görebiliyordum. Beni vurmak için uygun anı kollayan keskin nişancının imparatorluk yapımı silahının teleskop destek biriminden onu izliyordum. Bunların hepsini ben yapmıyordum, çipim ve Arinek'in işlemcileri işin çoğunu yapıyordu ama değerlendirmek benim işimdi. Akıncı birliğimle bu bilgiyi paylaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Arinek elçilikteki saldırının kısa sürdüğünü, isyancıların zırhlılarını yok etmemden sonra içeriden ve dışarıdan kıstırılan birliklerin teslim oluşlarını gösteriyordu. Sezgin Çavuş gene zırhına darbe almayı başarmıştı. Zoya keskin nişancı tüfeğini toplamış plazma tüfeği ile etrafı kolaçan ediyordu. Daya ve Yiozi, insan ve timsah casuslarımız benim gittiğim yöne bakıp konuşuyorlardı. Yüzbaşı ise Büyükelçi Ogawa'ya elçilik binasına girerken eşlik ediyordu.

Ogawa'yı görünce diplomatları bilgi kanalı aklıma geldi. Çipimi biraz kurcalayınca Arinek bağlantıyı bulmuştu. Timsah evlerinden birinin havuzunun yanındaki ağaçların altına saklandım ve hattı açtım.

Ogawa'nın çipi ona gönderdiğim acil durum kodunu işleme alıp hiç bekletmeden beni Büyükelçiye bağladı.

"Ekselanları, ben Teğmen Halil. Lütfen bu bağlantıyı kapatmayın."

Çipten istemediğin bilginin sızması mümkün değildir. O yüzden Ogawa'nın ne düşündüğünü anlamam sadece çip bağlantısı ile mümkün değildi. Ancak Arinek'in gözlem ağından Ogawa'nın durduğunu, Yüzbaşı'ya bir şeyler anlattığını görebiliyordum. Büyük ihtimalle Yüzbaşı'nın çipini kullanarak çağırdığı Jake koşarak geldi ve elektronik harp ekipmanını çalıştırdı. Jake büyükelçinin ense kökünün arkasında bakım girişlerine kablolarını taktıktan sonra Ogawa'nın cevabı çipten bana ulaştı. O sırada Daya ve Yiozi de Ogawa'nın yanına gelmişlerdi. Onları beklerken havuzdaki balıklar tadıma bakmaya çalıştılar ama zırhımın güç kalkanı onları engellemeyi başarınca uzaklaştılar.

"Sizi dinliyorum Halil Teğmen."

"Tekin Yüzbaşım size benim durumumu anlatmıştır sanırım."

"Evet, bilgilendirildim. Doğrusu neden bana ulaştığınızı da anlamıyorum." Ogawa'nın alnından aşağı bir damla ter süzülüyordu.

"Yüzbaşı kurallara uygun şekilde beni Akıncı ağının dışında bıraktı. Fakat onlara iletmem gerekenler var. Benim topladığım istihbarat ile Hekate'deki işimiz daha kolay olabilir."

"Yüzbaşı Tekin yanımda ve sizi tekrar ağa almanın mümkün olmayacağını söylüyor." Ogawa konuşurken Jake'in yolladığı takip paketini atlatıp cevap verdim.

"Akıncı ağına bağlanmam gerekmiyor. Elçiliğin böyle durumlar için kullandığı bir korunaklı giriş var." Ogawa şaşırdı.

Cevap vermeden önce konuştular. Daya'nın sesini duyamıyordum ama sinirlendiğini görebiliyordum.

"Bu bilgiye nasıl ulaştığını sorabilir miyim?"

"Ekselansları, eğer onay verirseniz Daya girişi ayarlayabilir ve isterse Yiozi de bağlantıyı kontrol edebilir."

"Halil Teğmen, sorumu cevaplamadığın gibi yeni sorulara sebep oluyorsun. İki hanımın da yanımda olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Şu anda sizi izliyorum Ekselansları." Ogawa ya da çipi gönderdiğimi Yüzbaşı ve Akıncılara aktarınca hepsi bir anda silahlarına sarıldılar. Elleri tetikte, gözleri beni arıyordu.

"Merak etmeyin Ekselansları, sizi girdiğim güvenlik ağından izliyorum." Yüzbaşı ve Akıncılar rahatlamıştı ama Yiozi sinirle kuyruğunu yere vurdu. Bu bölgede bir güvenlik ağı olması büyük ihtimalle onun göreviydi. Aralarında konuşmalarını bekledim. Arinek sarayın etrafında hareketliliğin arttığını gösteriyordu. İsyancılar gelişim için hazırlanıyorlardı.

"Tamam Halil Teğmen, istediğin bağlantıyı onaylıyorum. Sana vereceğim adrese bilgileri gönderebilirsin."

Adrese topladığım bilgileri gönderdim. Elçiliğin bodrumunda, çoğunun unuttuğu bir bilgisayar çalıştı ve bilgiyi hızlıca kontrol edip temizledi. Onlar neyin geldiğine bakmak için çiplerine daldıklarında havuzdan çıktım. Zırhımın bacakları beni göğe sıçrattı. Arinek'in gönderdiği haritada üç Kara El zırhı görmüştüm. Onlara doğru koşmaya başladım.

Zırhımı saran güç alanı timsahların binalarındaki sistemlerle etkileşime geçiyor, yolumu yıldırımlarla aydınlatıyordu. Beni takip eden keskin nişancı daha iyi bir fırsat yakalayamayacağını düşünmüş olmalı ki ateş etti. Arinek'in yardımı ile hafif sola kayarak mermiden kurtuldum. Zırhımın koluna yuvasından fırlayan plazma tüfeğiyle düşük güçte bir mermi keskin nişancıyı etkisiz hale getirmeye yetmişti. Timsahları zırhı olmadığı için kolay hedeftiler. Saraya yaklaşınca artık beni durdurmak için başka şansları kalmadığını anlayan isyancılar saklandıkları yerden çıkıp ateş etmeye başladılar. Kimyasal iticili mermileri güç kalkanımdan sekiyor, bana zarar vermeden uzaklara saçılıyorlardı. Pullu suratlarında korku ve nefret karışımı bir duygu ile bana ateş ediyor ve kuyruklarını yerlere vuruyorlardı. Saraya çıkan yolu kapatmışlardı. Uzaklarda bir yerlerde yaklaşan tankın palet sesini duydum. Ağzımda beliren metalik tat, çipin güç kalkanı kontrolü sırasında fazla ısındığını anlatıyordu. Plazma tüfeğimi otomatiğe ayarlayıp, düşük güçlü mermileri yolu kapatan timsahların üzerine saçtım. Çip hedef kontrolü ve sapma düzeltmeleri yapmasına rağmen ayakta bir kaç timsah kalmıştı. Plazma tüfeğim kolumdaki haznesine gidip, soğurken kollarımdaki sicim kılıçlarını çıkarttım.

Sicim kılıcı tek sıra atomlardan yapılmıştır. Bir sicim kılıcını sadece başka bir sicim kılıcı durdurabilir. Güç kalkanı dâhil hiç bir şey onu durduramaz. Sicimin pırıltısı timsahların üzerine atladığımda timsahların kanlarına karıştı. Önümdeki timsah yere düşerken zıplayıp sağımdaki timsahı ikiye ayırdım. Onlar daha ne olduğunu anlamadan takla atarak sarayın kapısında beni engelleyen son timsahın yanındaydım. Sicim kılıçlarım onu ve tüfeğini parçalara ayırdı.

Arkamda kalanlar korkudan donmuşlardı. Sarayın kapısı açıldı ve paletli bir ağır zırhlı dışarı çıktı. Namlusu bana dönüktü. Tankın üzerine zıpladım. Namlu hedefleme yapamadan sicim kılıçlarımla önünü parçaladım. Tankın sağına düşmüştüm. Tank komutanı tepesinden çıkıp tabancası ile bana ateş etti. Zırhımdan seken mermilere aldırmadan sicim kılıcı ile paleti parçaladım. İçeri girip baş sözcüyü kurtarabilirsem Hekate'deki isyanı bastırabilirdim.

Tankın ardına geçtiğimde Kara El askerlerinin zırhları içinde beni beklediklerini gördüm. Dört Kara El askeri tekno-organik zırhları içinde beni bekliyorlardı. Plazma tüfeklerinden çıkan mermiler güç kalkanıma aynı anda çarptılar. Arinek'in güç yüklemesine rağmen zırhım dayanamayıp kapandı. Mermilerden biri sol omzumun üstüne saplanmış, gücü kalkanımı delerken azaldığı için sadece zırhımda hafif hasar vermişti. Kara El askerlerinin güç kalkanları aktifti, benimse plazma tüfeğim hala soğumamıştı. Tek şansım onları şaşırtıp hızlı olmaktı. Arinek'in bu kavgada bana faydası yoktu.

Kara El askerlerinden birinin plazma tüfeğinin namlusu diğerlerinden daha alçaktaydı. Ona doğru hamle yaptım. Sicim kılıçlarım kalkanını ve ardından zırhını ve kolunu kesip bedenini ikiye ayırdığında Kara El askeri hala şaşkınlık içinde elini kaldırıp beni durdurmaya çalışıyordu. Ne

yazık ki Kara El askerleri kan ve dehşete karşı timsahlardan daha iyi eğitilmişlerdi.

Saldırdığım askerin boynundan fışkıran kan daha yere düşmeden üç plazma tüfeği de ateş etti. Mermiler bir an önce durduğum yere düştüler. Sağ elimdeki sicim kılıcımı kaldırdım ve yanımdaki Kara El'in göğsünü deldim. Kara El'i kendime kalkan yapıp diğer ikisine ilerledim. Kalan iki Kara El'in mermileri hala öldüğünün farkına varamamış askerin zırhında kaldı. Zırhlarının üzerindeki yazıları okuyabilecek kadar yaklaşmıştım. Soldakinin üzerine kalkan yaptığım askeri atıp sağdakine doğru takla attım. Bacaklarının önünde ayağa kalktım. Sicim kılıçlarımla bacağından başına Kara El'i ikiye ayırdım. Sonuncu Kara El üstüne attığım arkadaşından kurtulmuş ayağa kalkmıştı. Bileklerinden dışarı fırlayan sicim kılıçlarının ışığı altında beni bekliyordu.

Sol kılıcım korumada, sağdan ona hamle yaptım. Kılıçlarımız çarpıştığında sicimlerden yayılan enerji ateş böcekleri gibi etrafa saçıldı. Kara El dikkatimin dağılacağını bekleyerek sağ eliyle göğsüme hamle yaptı. Sol kılıcımla onu durdurdum. Zırhlarımız karşı karşıyaydı, tekno oraganik zırhından çıkan uzantıları görünce kaçtım. Uzaklaşıp sola hamle yaptım. O da aynı şekilde cevap verdi. Karşılıklı rakibimizin hata yapmasını bekliyorduk. İki kılıcımla aynı anda hamle yaptım. Kara El de bu basit ve delice saldırıya otomatik olarak geri adım atarak cevap verdi. Ayağını attığında bir kaç dakika önce öldürdüğüm arkadaşının koluna bastı. Bir an duraksadı. İşte o anda yere eğilip, kılıçlarımı karnına savurdum. Kara El'in gövdesi bacaklarından ince kırmızı bir çizgi ile ayrılmıştı.

Baş sözcüyü bulup kurtarmak için saraya doğru yöneldiğimde başka bir Kara El'in binanın kapısından çıktığını gördüm. Namluyu bana çevirmişti. Ateş ettiğinde nereye kaçacağımı düşünürken zırhlı kafası kırmızı bir bulut içinde kayboldu.

Telsizden Zoya'nın sesini duydum.

"Teğmenim, tüm düşmanları sana bırakacak değildim ya." Arinek güvenlik ağından Zoya'nın yerini gösterdi. Bir kilometre kadar geride haberleşme antenlerinden birinin üstünde elinde keskin nişancı tüfeği beni izliyordu. Elimi salladım. Sokaktan Akıncı birliğim geliyordu. Yanlarında da Daya ve Yiozi de vardı.

Yüzbaşının sesi zırh hoparlöründen geliyordu.

"Halil Teğmenim, durum."

"Komutanım, saray girişindeki direniş bertaraf edildi. Şimdi içeri girip Baş Sözcü'yü kurtarmak için önümüzde engel yok."

"O bizim işimiz değil Teğmen, daha uygun birlik Baş Sözcü'yü kurtaracak."

Ne olduğunu anlamaya çalışırken üç uçucu sarayın bahçesine indi. İçinden isyancılardan farklı üniformalı timsahlar fırladı. Onlar sarayın kapılarına koşarken Jake, Yiozi ve Daya yanıma geldi.

"Jake, beni ağa bağlamaya mı geldin?"

"Hayır Teğmenim, sadece kontrol için geldim." Yiozi pullu pençesiyle gelen timsahları gösterdi.

"Halil Teğmen, kendi Baş Sözcümüzü biz kurtarmalıydık değil mi?" Yiozi'nin beyaz pullu yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Ona cevap verecekken Arinek çığlık attı.

Arinek'le haberleşmem ses üzerinden olmadığı için çığlık doğru kelime değil. Çip sadece istenilenleri iletir. Hatayla duyguları iletilmesi mümkün değildir. Ancak Arinek'in korkusu o kadar büyüktü ki çipten bana kadar gelmişti.

"Geliyorlar, beni yok edecekler. Yardım et" diyordu. Kara El'in mekiği sarayın arkasında bir yerlerden yükselirken Arinek rotasını zihnime gönderdi. Kuzey kutbunda bir yere gidiyordu.

"Ne oldu, senin yerini nasıl buldular?"

"Bilmiyorum, belki senle haberleşmemi kırdılar ya da uydularla fark ettiler ama beni yok etmeye geliyorlar. Bana yardım etmelisin. Sana verdiğim koordinatlara gel. Beni bulmaları çok kolay olmayacak ama artık tam sessizliğe geçmem gerekiyor."

Arinek'in son söylediği "Halil, onların bana neler yapabileceğini bilemezsin. Beni kurtar" oldu.

Yiozi ve Daya olanlardan habersiz timsahların sarayı geri alışını izliyorlardı. Yiozi'nin omzuna dokundum.

"Yiozi, şu uçuculardan birini alabilecek yetkin var mı?"

"Elbette, sanırım komutanlarından istersem izin verirler. Neden?"

"O giden mekik senin tanrı olmayan tanrın Arinek'in peşinde. Onu kurtarmak için o uçuculardan birine ihtiyacım var."

Krazy Kat

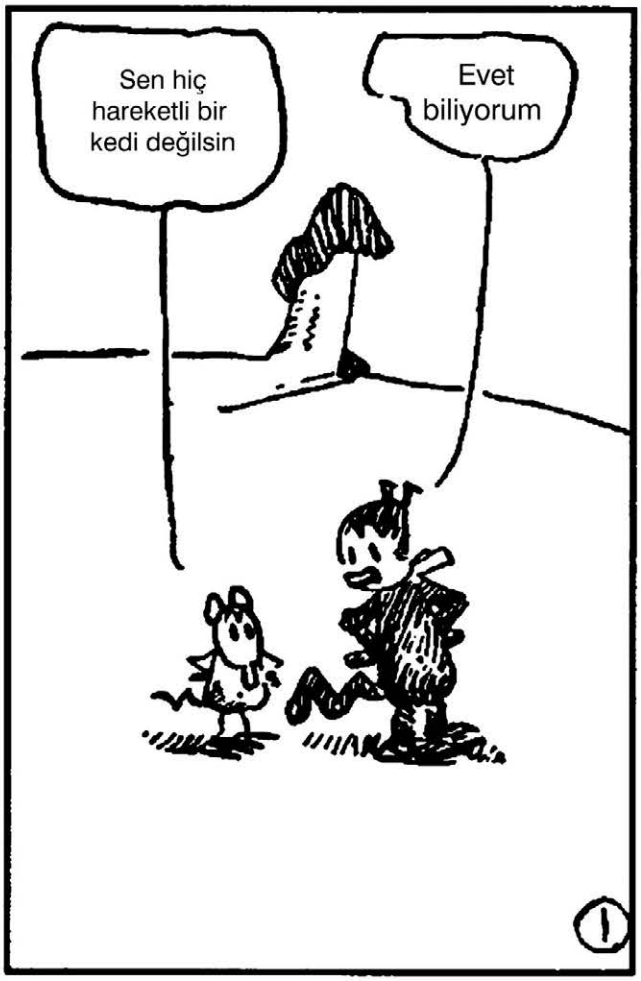

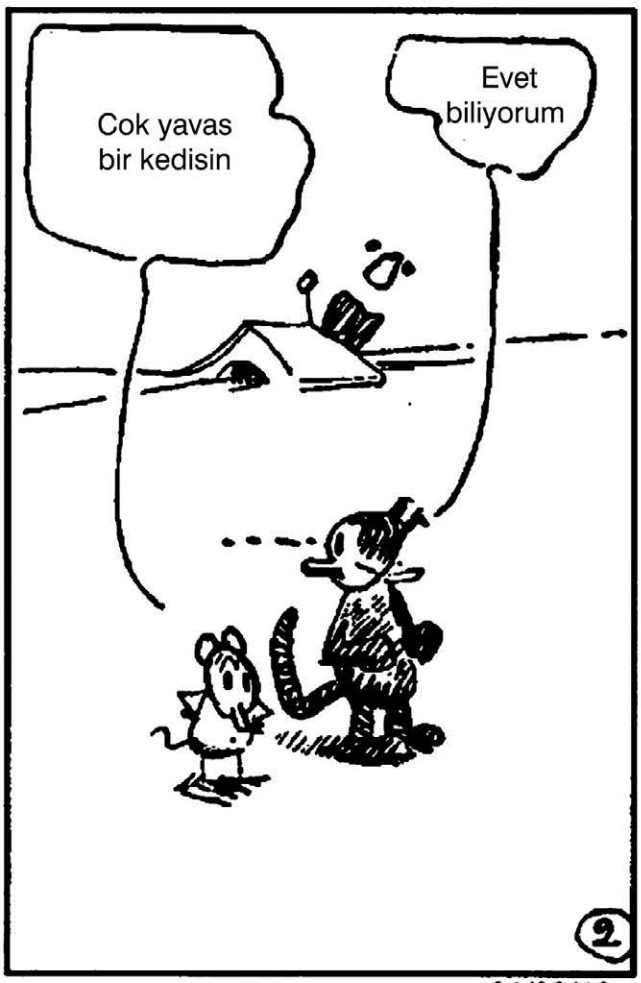

01/28/19

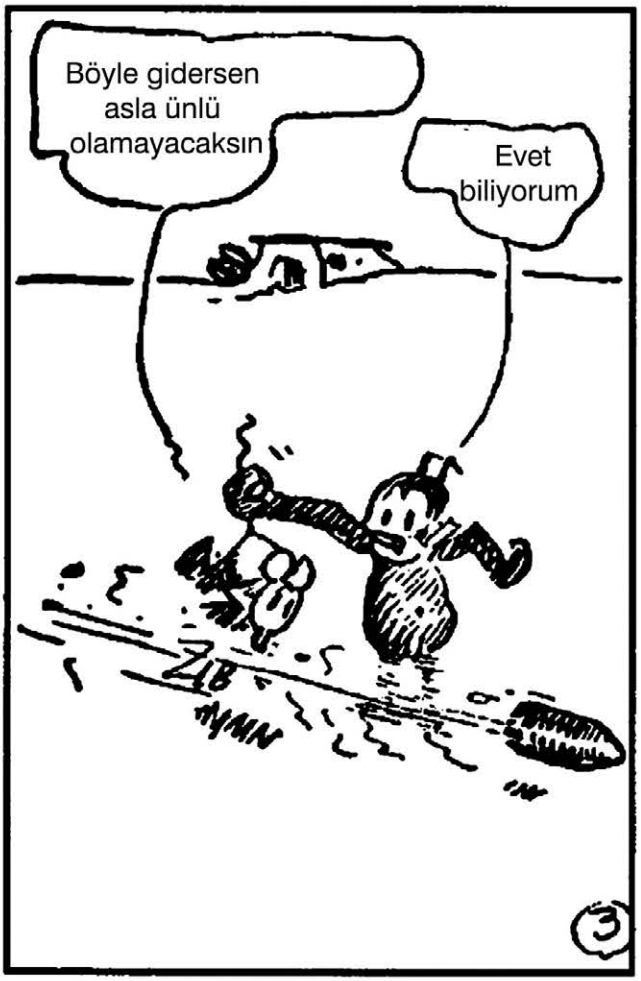

Mehmet Kaan Sevinç

GEORGE HERRİMAN VE KRAZY KAT

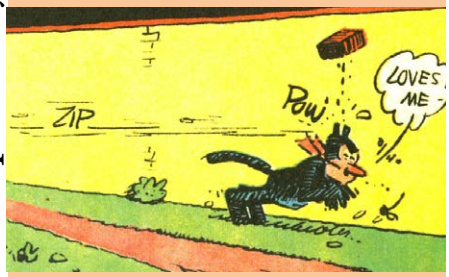

Konu her zaman aynıdır: Kedi fareyi sever. Fare tuğla ile kediyi vurur. Köpek fareyi cezaevine atar.

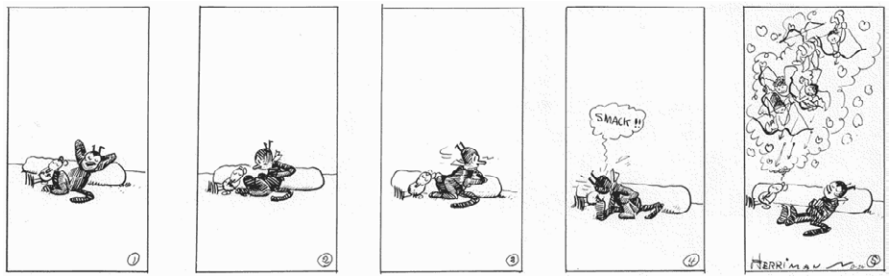

George Herriman'ın Çılgın Kat'in maceralarını yazıp çizerken tam bu kalıbı uyguluyor görünse de aslında tam olarak böyle değildir.

Böyle basit bir formülün hızlı ve yorucu olduğunu düşünebilirsiniz, ama Herriman bu sanat formunun bir efendisi olarak, caz orkestrası yönetir gibi her gün Amerika'ya özgü yeni ve güzel esprilerle karakterleri ve konuyu, bu kadar basit bir çerçevede otuz yılı aşkın bir süre devam ettirmiştir.

Krazy Kat (1913–1944) günlük çizgi şeridi 1913 yılında başladı ve 1916 dan itibaren ayrıca Pazar günleri için de ayrıca maceraları çizildi. 1935 yılında başlayarak, Krazy Kat 'ın Pazar baskısı tam renkli olarak basıldı. Son sayfa 25 Haziran tarihinde, sanatçı öldükten iki ay sonra tam olarak yayınlandı

George Joseph Herriman 1913 tarihinde başladığı ve Nisan 1944 yılındaki ölümüne kadar Krazy Kat maceralarına ait kabaca 3,000 karikatür çizdi.

George Joseph Herriman, 22 Ağustos 1880 yılında karışık ve etnik bir mirasın üyesi olarak Louisiana da Creole ailesinin oğlu olarak doğdu. Herriman, otoriteler tarafından Amerika'da ve dünyada artık çok yaygın olan çizgi roman sanatının ilk önemli sanatçılarından biri olarak kabul edilmektedir.

George Joseph Herriman etkisi 20. yüzyılın en büyük çizgi roman çizerleri listesindeki Charles Schulz , Bill Watterson , Will Eisner, Robert Crumb , Denis Kitchen ,Art Spiegelman ve Chris Ware çizimlerinde yoğun olarak görülür. Bu çizerler ayrıca Herriman'ın tuğla atan faresi ''Ignatz Ödülleri" adına onurlanmışlardır

Krazy Kat'ın en büyük hayranı gazete patronu William Randolph Hearst , George Joseph Herriman'ın ölümünden sonra Krazy Kat'ın yeni karikatüristler tarafından çizilmesini istemediği için gazetedeki Krazy Kat'ın şeridini iptal etti.

New York Evening Journal gazetesinin patronu Randolph Hearst, Herriman'ın popülaritesi azaldığı zamanlarda bile, Krazy Kat'ın maceralarını dilediğince çizebilmesi için sanatçı ile büyük bir maaş ile ömür boyu sürecek bir sözleşme imzalamıştı.

Muzaffer İzgü

Altıncı katın penceresine çekirge gibi sıçrayıp bağırdı:

Üzerime gelmeyin kendimi aşağıya atarım. Koştular, haber verdiler nüfus müdürü Sezai beye:

Aman efendim koşun. Hayrullah bey pencereye çıkmış, kendisini aşağıya atacak…

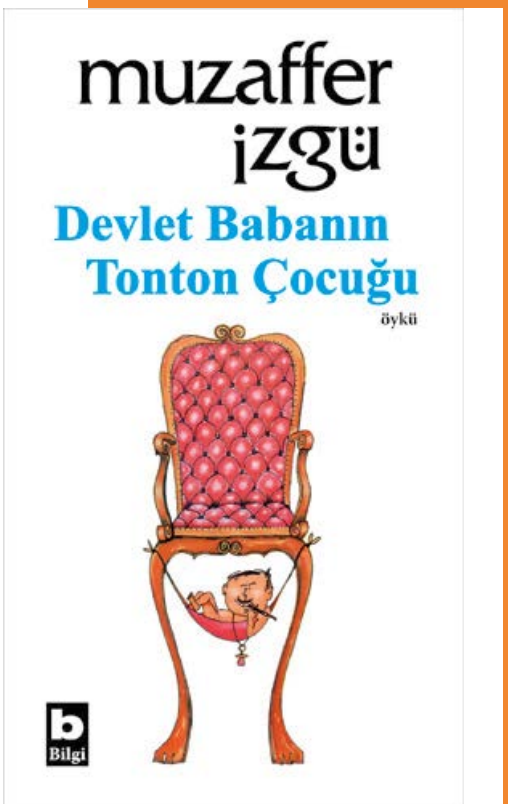

"EY OKUYUCU… OLAYLAR BÖYLE Mİ GELİŞTİ SANIYORSUN"

DEVLET BABANIN TONTON ÇOCUĞU

Altıncı katın penceresine çekirge gibi sıçrayıp bağırdı: Üzerime gelmeyin kendimi aşağıya atarım.

Koştular, haber verdiler nüfus müdürü Sezai beye: Aman efendim koşun. Hayrullah bey pencereye çıkmış, kendisini aşağıya atacak…

Müdür koştu geldi, kaşlarını çattı, müdürlük maskesini taktı, kaim ve tok sesiyle,

Hayrullah. bey çok ayıp, dedi, yaşınızı başınızı almış adamsınız, buyuruyorum, derhal oradan inip masanızın başına oturun.

Hayrullah bey, Haydi be oradan, dedi. Kararını vermiş bir adam, müdür falan mı takar. Müdür iyice bozum olmuştu. Kıpkırmızı yüzüyle dineldi kaldı oracıkta. Bu kez Hayrullah beyin arkadaşları yalvarmağa başladılar :

Yapma Hayrullah bey etme Hayrullah bey, üç çocuğun var onlara acı Hayrullah bey! diye.

Kaçıncı kat olursa olsun tam pencerenin en tehlikeli yerine bir insan çıkar da, bedava izleyici toplanmaz mı binanın alt yanında. Hemen, sekiz on kişi toplanmıştı.

Sonra onları görenler, daha sonra onları görenler… Ardından gevrekçiler lahmacuncular, kokereçciler, midye dolmacıları. şalgam turşucuları… En sonra polis, daha sonra itfaiye… Ne gelirse gelsin, sanki Hayrullah beyin umurunda, Hayrullah bey bir kez kafaya koymuş, atacak kendisini buradan aşağıya. Ama derdi ne ola ki? Derdi ne olacak Hayrullah beyin, geçim derdi. Hatta bağırmış, duyanlar var, bu kalabalıkta kulağı delik olanlar var, Hayrullah beyin ta yukarıdan,

Katsayı elli olmazsa kendimi aşağıya atarım, dediğini duyanlar var.

Kimse duymamışsa bile, fotoğraf çekmeğe gelen iki gazeteci duymuşlar. Gerçi televizyoncu bu sözleri teypte saptayamamış ama, vatandaşlardan biri yemin billah ediyor.

Ben duydum, diyor, yukarıdaki kendini aşağıya atacak arkadaş, katsayı elli olmazsa kendimi atarım, dedi.

Allah Allah adama bak be! Demek iliğine tak demiş. Yahu üstelik de üç çocuğu varmış, üçü de. aslan gibi. Dediklerine göre, karısı pencerenin olduğu odanın kapısında gözükmüş, ama Hayrullah bey bağırmış:

Bak, bir adım daha atarsan, karım marım demeni atarım, kendimi aşağıya!

Söz artık, haftada bir kez pırasa yapacağım.

Ulan karı, dert pırasa derdi değil, katsayı derdi…

İki oğlu, bir kızı, onlar da güvenlik güçlerince getirilmiş' kapıya.

Babaaa dedirtilmiş…

Dendiğine göre, Hayrullah. bey o zaman,

Deert, eşşoğlu eşekler, demiş.

Nane şekerci de dolaşıyor kalabalığın arasında, bağırıyor:

Haydi keskin nane, heyecana birebir!

Nasıl heyecanlanmasın kalabalık, Hayrullah bey ha attı kendini, ha atacak, ha ellerini bıraktı ha bırakacak. Yahu yapıverin be, yapıverin be, katsayıyı elli yapıverin be. Yazık değil mi bir Türk memuruna. Bir memur ki. nelerle yetişir bir memur, nelerle bu yaşa dek gelir, ne gevrekler, ne çaylar, ne jilet denli peynirler… Kurtarın zavallıyı!..

Haydi haberler, Hayrullah beyin oradan kurtulacağını yazıyor, bakanlar kurulunun ivedi toplantıya çağrıldığını yazıyor..

Sinema pahalı, tiyatro pahalı, en ucuz eğlence, pencereden kendini aşağıya atmak üzere olan Hayrullah beyi izlemek, çünkü beleş… Ay duymayanlar da koşsunlar gelsinler. Kahvedekiler, tavlalarını, kağıtlarını, zarlarını bırakıp gelsinler. Karı kocalar bu gecelik kavga etmesinler. Hayrullah beyi izlemeğe gelsinler.

Haydi dolmuş, Hayrullah beye gider, Hayrullah beye gider.

A evladım Hayrullah beyin dibine götürüyor musun?

Elbette dibine hanımteyze. Amma kalabalığın içine de giremem ya, dibine dediysem hemen yanıbaşma. Oradan Hayrullah bey ayna gibi gözüküyor, neden dersen ışıklandırılmış ki fener alayı gibi…

Haydi dürbüncü geldi, dürbüncü geldi. Hayrullalh beyin yüzündeki acı anlamı gösteriyor, Hayrulla'h beyin takma dişlerini gösteriyor.

Çaylar, taze demlendi… Haydi beyler, Hayrullah beye baka baka, yudum yudum sıcak çaylar, tavşan kanı…

Yazıyor yazıyor, ikinci baskı yazıyor… Katsayının elliye çıktığını yazıyooor!

Uğultu…

—Şimdi iner, yaşşa ulan Hayrullah bey, söke söke kopardın eyvallah bey.

Polis ses yükseltici bangır bangır bağırıyor :

Hayrullah bey, in artık oradan, görüyorsun ki devlet seni feda etmedi, katsayıyı elliye çıkardı… Bakanlar kurulu kararını okuyorum.

O da nesi, Hayrullah bey inmiyor. Ulan yoksa çocuk zammının bin liraya çıkarılmasını mı istiyor???

Yok be kardeşim vergi iadesi istiyormuş.

Anlamadım?

Şimdi var ya, kendisinden memur olduğu için bittabi bir vergi kesiliyor ya, 'işte bu kesilen verginin iki misli vergi iadesi istiyormuş.

Hoppalaa. lan şımardı vallaha bu herif.

Şımardı ki şımardı, alacaksın onu oradan, bir dayak bir dayak kardeşim…

Hop hop durun hele durun, yahu bu herif iyiden iyiye dellenmiş. Ulan sen kendini ne sanıyorsun, bak bak bak şuna, yahu kredi istiyormuş enayi, sanki tüccardır sanayicidir işadamıdır. Ulan sen altı üstü bir memursun be…

Ne kadar kredi istiyormuş?

Bir milyon.

Neee?

Bak yahu bak sen şu Hayrullah beye bak, bunca insanı, bunca ilgiyi görünce kendini fasulya gibi nimetten sayıyor…

Hey Hayrullah bey, fincanı taştan oymazlar, bunu yanma koymazlar!

Ne bakanlar kurulu toplanmış mı?

Vay vay vay, demek Merkez Bankası Genel Müdürü de toplantıya çağrılmış.

Galiba verecekler arkadaş, bu krediyi Hayrullah beye verecekler. Adam ne diye bağırmış yukarıdan,

Kendimi aşağıya atarken son sözüm kredi olur, ona göre…

Elaleme. dünyaya rezil edecek bu herif bizi.

Gece yarısını beş dakika geçe bakanlar kurulu kanar almış. Tamam, Hayrullah beyin bir milyon liralık kredisi çıkmış. Çıkmış amma Hayrullah bey parayı kabul etmemiş ki.

Ya ne yapmış?

Bana iki banka yetkilisi çağırın demiş.

Çağırmışlar mı?

Niye çağırmasınlar, Hayrullah bey bu oğlum, devletin gözbebeği.

Haydi baylar bayanlar, Hayrullah bey hatırası çektirmek isteyenler.

—A evladım Hayrullah bey yukarıda, sen aşağıda, nasıl Hayrullah'lı çıkar bu fotoğraf; hı. desene bana?

Çıkarırım valide, ben alta yatıp senin kelleyi Hayrullah beyin görüntüsüne getirince…

Durun durun… Bakın bakın bir mikrofon uzatılıyor Hayrullah beye. Yahu Hayrullah beyin sesi incecik değil miyd', demek efendi insan ilgiyi görünce sesi bile değişiyor… Yahu kesin hele ne diyor?

Verilen bir milyon kredinin beş yüz bini sırdaş hesabıma yatacak, beş yüz bini de aylık gelire bağlanacak.

Üf beee, bakın bakın, biri kara, sırdaş hesabın, biri al, aylık gelirin banka cüzdanları Hayrullah beyin yanma iple çıkarılıyor. Tamam artık iner Hayrullah bey. Sırdaş

hesabı var, aylık hesabı var, katsayı elli…

Atıyor mu ne. aman aman Allah…

Yok yahu atmıyor, mikrofona uzanıyor.

— Hay Allah belanı versin, gördük amma bunun gibi sümsük adam görmedik, ulan ne gözü aç, ne şımarık herifmiş bee.

Duydunuz mu nohut istiyormuş.

Neee?

Ne nohudu be, konut konut, dedi.

Hayrullah bey tapucuya da iki tanığı da istemiş. Devlet nereden bulursa bulsunmuş. ona bir sosyal konut versinmiş, bakın bakın bağırıyor;

Ulan imanım gevredi ev kirası vere vere beee!

İyi de gecenin üçü. Varsın olsun, o Hayrullah bey ki devlet babanın tonton çocuğu, tonton çocuk pencereye çıkacak, bak baba kendimi pencereden aşağıya atıyorum, ya bana bir ev, ya da tamam, diyecek de baba ıh diyecek ha…

Zaten Sosyal Güvenlik Bakanı biliyormuş. hazırlık!ıymış. Yalnız tapu sicil muhafızı hazırlığı olmadığı için yarım saat gecikilmiş. Tapucu karakaplı defteriyle halkın arasında görününce, bir uğultudur koptu.

Evet, evet, tamam. Hayrullah beye konut da verdiler. Hem de üç odalı, iki balkonlu bir konut. Artık Hayrullah bey üç çocuğuyla birlikte o duvarları şişik bodrum katında oturmayacak.

Haydi tapulu Hayrullah fotoğrafı çektirmek isteyenler!..

Yok efendi, yine inmiyor, bu herif vallahi de billahi de belasını arıyor. İşaret ediyor. mikrofonu istiyor. Şimdi desin mi, bulun gelin iki pavyon kadını, oturak alemi yapacağım, diye. E yani, koskoca devlet tutup Hayrullah beye şeylik yaparsa, çok ayıp canım, çok ayıp.

Mikrofon…

Hayrullah bey konuşuyor…

Kızıma iş bulacaksınız, oğlumu üniversiteye sokacaksınız.

Al bakalım, ulan bir itfaiyeci şöyle ipten kovboylar gibi bir kement yapıp da şu adamın boynuna atamıyor mu? Kızına işmiş, hani nerede iş?

Polis yükseltecinden ses yükseliyor :

Tamam Hayrullah bey, kızınıza bir kamu (kuruluşunda, iş verildi.

Maaşı kaç, maaşı?

Şuna bak şuna, işi buldu da.

Sekizin biri, üstelik yılda iki ikramiye…

Ya oğlumun okulu?

Tamam, üniversiteye giriyor.

Tıbba değil mi?

Hoppala. Az sonra bu adam Amerikan başkanından nötron bombasının kaldırılmasını istemezse ben de neyim?

Hişt. amman susun, siyasi ilişkileri aklına getirmeyin.

İyi işte Hayrullah bey, oğlun da tıbba girdi, daha ne duruyorsun, in bakalım aşağıya.

.Elli beeeş!..

Hay Allah şeşbeş olasın şeşbeş… Niye bağırıyor ki bu yahu, elli beş diyerekten… Anlaşıldı anlaşıldı, Hayrullah bey beden ölçüsünü söylüyormuş, en iyi kumaştan, iki takım, biri teftişlik, biri günlük diyormuş.

— Durun ulan, bu herif utanmaz arlanmaz, az sonra don da ister.

Şuna bak şuna, yaşamı boyunca giymiş mi bakalım, şu kauçuk pabuçların güzelliği ne bakın, nasıl da karşıdan kapıkapıveriyor…

Aa aa bakın, ayakkabıları bir çocuk gibi seviyor.

Öpüyor!..

Kokluyor!..

Koynuna sokuyor!..

Yahu, ağlıyor!..

Ağlıyor… Hıçkırıyor!… Bir çocuk gibi istiyor ;

İnmem, buğulama levrek isterim.

Vah zavallı, elemek yaşamında?.

Ya ya adını duymuş ama…

İçim cız etti… Benimki buz… İstiyor Hayrullah bey, aman neler neler istiyor… Ançüez salata istiyor, karides istiyor, bonfile istiyor, ıstakoz istiyor…

O şişe de nesi yahu?

Viski viski… Hayrullah bey, yiyor, içiyor, ağlıyor…

İnmem ulan inmem, dansöz isterim1..

Bu herif ağlaya ağlaya azdı.

Dansöz alanda, Hayrullah bey yukarıda, eh artık şimdi de inmezse yani en iyi dansözü getirmişler, hem de devlet kesesinden.

Ağlıyor Hayrullah bey, karides yiyor ağlıyor, İstakozu yiyor ağlıyor, viskiyi içiyor ağlıyor, dansözün kalçasına bakıp bakıp ağlıyor…

EY OKUYUCU…

Olaylar böyle mi gelişti sanıyorsun. Evet Hayrullah bey oraya çıktı. Şunu şunu şunu isterim, dedi…

— Sen şunu şunu şunu istersin öyle mi? diye sordular.

Hayrullalı bey de.

Hı, dedi.

Ötekiler,

At ulan kendini, iki milyon memurdan biri eksik olmuş nolacak, dediler.

Varsın desinler, direndi ya Hayrullah bey!..

Muzaffer Özgü

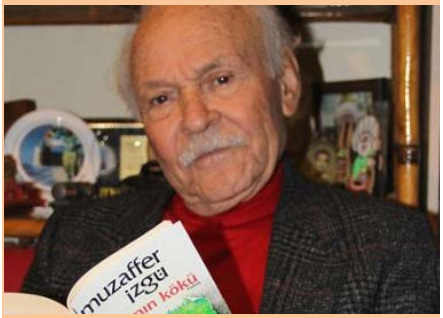

Ödülleri :
1977 - Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması; üçüncülük ödülü, Hıdır Baba öyküsüyle
1977 - Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması üçüncülük ödülü
1977 - Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması'nda ikincilik ödülü, Anayasa, Hangi Anayasa öyküsü ile
1978 - Türk Dil Kurumu Öykü ödülü, Donumdaki Para adlı hikâye kitabıyla
1980 - Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü, Dayak Birincisi adlı hikâye kitabıyla
1980 - İstanbul Uluslararası Çocuk Kitapları Fuarı birincilik ödülü, Uçtu Uçtu Ali Uçtu masalıyla.
1997 - TÖMER En Başarılı Çocuk Kitapları Yarışması İkincilik ödülü

Muzaffer İzgü'nün 42 roman ve öykü kitabı ve 73 çocuk kitabı yayımlandı.

ESERLERİNDEN BAZILARI:
Öykü-Mizah:
Bando Takımı *(1975)*
Donumdaki Para *(1977)*
Deliye Her Gün Bayram *(1980)*
Sen Kim Hovardalık Kim *(1980)*
Her Eve Bir Karakol *(1980)*
Devlet Babanın Tonton Çocuğu *(1981)*
Lüplüp Makinesi *(1982)*
Kasabanın Yarısı *(1982)*

MUZAFFER İZGÜ'NÜN HAYATI VE ESERLERİ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 tarihinde Adana'da doğmuştur. Babası Ahmet bey, Elazığ'ın Dişidi köyünden çalışmak üzere Adana'ya gelerek Adana Kız Lisesi'nde hademelik yapmaya başlamıştır.Annesi Havva ise Şam doğumlu olup Antakya'dan Adana'ya gelmiştir. Muzaffer İzgü'nün çocukluğu yoksulluk içinde geçti. Bulaşıkçılık, garsonluk, pamuk işçiliği, sinemalarda gazoz satıcılığı gibi işlerde çalışarak eğitimine devam etti. Üç yıl İnönü İlkokulu'nda sonra dördüncü sınıfı Gazipaşa İlkokulu'nda, bu okulun depremde zarar görmesi üzerine beşinci sınıfı İstiklal İlkokulu'nda okuyarak ilköğrenimini tamamladı. Ortaokulu Tepebağ ortaokulunda okudu. Ortaokulu bitirdikten sonra yatılı olarak Diyarbakır Öğretmenokulu'nda okudu.

Diyarakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdikten sonra Silvan'da, Aydın'ın Akçakoca Köyü'nde, Cincin Köyü'nde, Aydın merkezindeki yetiştirme yurdunda, Güzelhisar İlkokulku'nda öğretmenlik yaptı. Aydın'da görev yaparken ikiz kızları Nevin ve Sevin doğdu. 11 yıllık ilkokul öğretmenliğinin ardından ortaokul öğretmenliğine geçti, Aydın Gazipaşa Ortaokulu'nda Türkçe öğretmenliği yaptı. 1979'da emekliye ayrılarak İzmir'e yerleşti ve sadece yazılarıyla ilgilendi.

İlk yazılarını 1959 yılında Aydın'da yayımlanan Hüraydın Gazetesi'nde yayımladı. İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayınlandı. 1964 yılından itibaren yazarlığını Demokrat İzmir Gazetesi'nde devam ettirdi. Özel tiyatrolarda oynanan, radyolarda yayınlanan oyun ve skeçleriyle ün yaptı. Yazdığı ilk oyun, Nejat Uygur için yazdığı İnsaniyettin'dir.

Ulusal ve uluslararası düzeyde pek çok ödül kazandı.

İlk kitabı Gecekondu, 1970 yılında Remzi Kitabevi tarafından yayımlandı, bunu 1971 yılında İlyas Efendi, 1972 yılında Halo Dayı adlı kitabı izledi.

Zıkkımın Kökü ile Ekmek Parası adlı eserlerinde kendi yaşam öyküsünü ortaya koydu. Zıkkımın Kökü, 1992'de filme aktarıldı.

Eserlerinde güldürmekten çok düşündürmeyi amaçlar. Toplumsal çarpıklıklara sınıfsal açıdan bakarak Anadolu insanının sorunlarını kara mizah yöntemiyle yansıtır. Mizah öğelerinden faydalanarak, toplumun aksayan yönlerini okuyuculara aktardı.

Muzaffer İzgü, öğretmenokulu'nda tanıştığı Günsel Hanım ile evlendi. İlk görev yerleri olan Silvan'da oğulları Bülent Şahin dünyaya geldi. Aydın'da görev yaparken ikiz kızları Nevin ve Sevin doğdu.

Çizgi Dünyasının Ünlülüleri Gündeme Dair
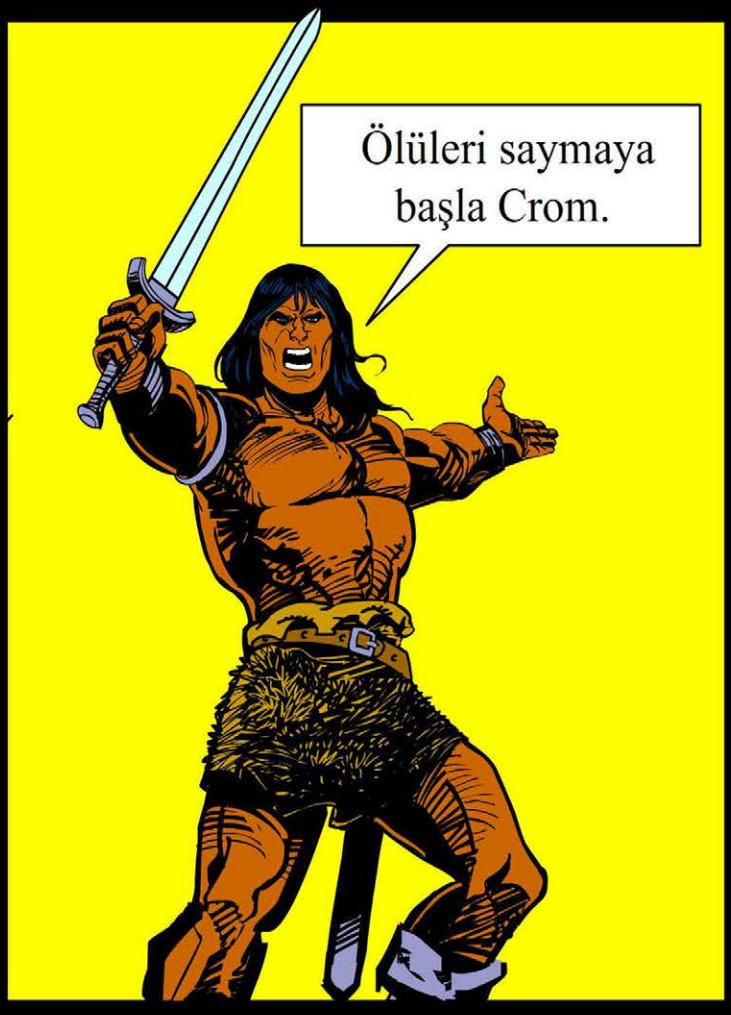
Ne Dediler..?